

ROY DHE REVEL
HESSION

NE
DO TË
SHOHIM
JEZUSIN

ZBULO SI PERËNDIA SIGURON
PËR TY NË KRISHTIN

NE
DO TË
SHOHIM
JEZUSIN

ROY HESSION
BOOK TRUST

Originally published in English under the title:

We Would See Jesus by Roy Hession

© 1958, 2016 nga The Roy Hession Book Trust

© 2018 by OM EAST for the Albanian edition.

Translated by permission. All rights reserved.

Ky botim është shtypur në vitin 2016 nga

The Roy Hession Book Trust

© 1958 nga The Roy Hession Book Trust

www.royhessionbooktrust.org

Përkthyes: Lefter Roko

Redaktore: Vilma Dina

Shtypur nga Vernon Publishing

Tiranë, Shqipëri 2018

Tirazhi: 1000 kopje

ISBN 978-9928-104-78-6

PËRMBAJTJA

Kapitulli	Faqja
Parathënie	4
I Të shohim Perëndinë: Qëllimi i jetës	9
II Të shohim Perëndinë në fytyrën e Jezu Krishtit	22
III Të shohim Jezusin si gjithçka që kemi nevojë	30
IV Të shohim Jezusin si e Vërteta	39
V Të shohim Jezusin si Dera	53
VI Sinai apo Kalvari?	68
VII Të shohim Jezusin si Udhë	80
VIII Të shohim Jezusin si Përfundimi	96
IX Të shohim Jezusin: për të tjerët	110

PARATHËNIE

Ky është një libër që thjesht përpiqet të flasë për vetë Zotin Jezu Krisht.

‘Ne do të shohim Jezusin’ lidhet shumë ngushtë me librin tonë të mëparshëm ‘Rruga e Kalvarit’, i cili u botua në vitin 1950 dhe që Perëndia e ka përdorur si bekim për shumë vetë në vende të ndryshme të botës. Lidhja midis dy librave është domethënëse dhe ilustron parimet e rëndësishme të përvojës së krishterë.

Siç e pamë, në librin ‘Rruga e Kalvarit’ ne u morëm me *efektet*. Në librin ‘Ne do të shohim Jezusin’ mendojmë se Perëndia na ka drejtuar edhe më tepër drejt *Shkakut*. Në librin e parë trajtuam aspektet e përvojës së krishterë si: thyerjen, plotësinë, përbashkësinë, pendimin, nënshttrimin, shenjtërinë dhe kështu me radhë. Është gjë e mirë të sfidohesh nga efektet që Perëndia dëshiron t’i bëjë në ne. Por theksimi i tepërt i tyre mund të çojë në përpjekje të gabuara. Në këtë libër do të sodisim *Shkakun* e mrekullueshëm të këtyre efekteve: vetë Zotin Jezu. Këtu nuk na duhet të specifikojmë jetën e krishterë. Mjafton të shohim Jezusin! Thjesht duke e parë Atë, çdo aspekt i përvojës së krishterë bëhet realitet në ne. Ai është Bekimi që kërkojmë të gjithë dhe Udhë për ta arritur lehtësisht atë bekim. Nëse përpiqemi të vëmë në “funksionim” ndonjë nga këto aspekte, kjo do të na bëhet si një

formulë dhe do të na çojë vetëm në skllavëri. Por Zoti Jezus ka ardhur të na heqë çdo zgjedhë skllavërie dhe të na çlirojë që t'i shërbejmë Atij në freskinë dhe spontanitetin e Frymës. E gjithë kjo ndodh kur shohim Atë! Dhe i pëlqen Frymës së Shenjtë t'ia japë këtë atij që ka një zemër që kërkon me dëshpërim.

Ne do të shohim Jezusin: vetëm për këtë kemi nevojë;

Forca, gëzimi dhe gatishmëria shfaqen sapo e shikojmë;

Ne do të shohim Jezusin, të vdekur, të ringjallur, duke u lutur;

Pastaj vjen dita e shumëpritur dhe lamtumirë natë vdekatare.

Prandaj libri '*Ne do të shohim Jezusin*' është më tepër një kthim te libri '*Rruga e Kalvarit*' sesa një vazhdim i tij; nga efektet te Shkaku i parë i admirueshëm. Dhe në këtë pikë, librat ndjekin pa dyshim rendin e vazhdueshëm të përvojës së krishterë. Shpirti, në udhëtimin e tij, merret në fillim në mënyrë të pashmangshme me pasojat dhe, nëse do të rritet në hir, duhet të kthehet përsëri te Shkaku. Për disa mund të duket se ky libër nuk e bën mjaftueshëm këtë dhe është shumë i mbështetur në formula. Po të jetë kështu, vetë autorët në përvojën e tyre kanë nevojë të kthehen mbrapa, shumë më mbrapa, te vetë Zoti Jezus.

Pra, ky është drejtimi dhe kjo është tema e këtij libri: Jezusi. Megjithatë nuk mund të pretendojmë se është një trajtim i plotë i kësaj teme. Lexuesi do të shohë se ka shumë gjëra që nuk janë trajtuar. Por, ashtu siç thamë, mjafton të shohim Jezusin dhe të vazhdojmë ta shohim. E ndërsa bëjmë këtë, do të shohim gjithçka që duhet të shohim, ashtu siç duhet ta shohim, në lidhje të drejtë me Të, të cilin duhet ta mbajmë përherë në qendër.

Dy fjalë shfaqen herë pas here në faqet që vijojnë dhe përdoren në një kuptim të veçantë. Meqë menduam se nuk është mirë të ndërpresim rrjedhën e mendimit me kapituj për të zgjeruar kuptimin, shtuam diçka këtu përse i përket kuptimit të përdorimit të këtyre fjalëve.

Fjala e parë është “hiri”. Shumë herë, njerëzit e përshkruajnë atë si një bekim që marrim nga Perëndia në kohë të veçanta.

Megjithatë, ne jemi përpjekur ta përdorim këtë fjalë në kuptimin e përpiktë, si në Dhiatën e Re. Aty, “hiri” është fjala e madhe e shpëtimit tonë dhe e gjithë marrëveshjeve të Perëndisë me ne, sepse është shkruar: “Jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit.” Nuk ka asgjë më të rëndësishme sesa të kuptojmë domethënien e kësaj në mendjen dhe përvojën tonë. Nëse nuk rrokim këtë, nuk kemi rrokur asgjë. Në Dhiatën e Re, hiri nuk është një bekim apo ndikim që e marrim nga Perëndia, por më tepër një atribut i Perëndisë që drejton qëndrimin e Tij ndaj njeriut. Mund të përkufizohet si dashuria dhe favori i pamerituar i Perëndisë. Romakëve 11:6 thotë: “Dhe, po të jetë prej hirit, nuk është më prej veprash, përndryshe hiri nuk do të ishte më hir.” Tërë thelbi i hirit qëndron në faktin se është i pamerituar. Në çastin kur duhet të bëjmë diçka që të pranohe mi nga Perëndia, apo të kemi një farë ndjenje apo cilësie karakteri për t’u bekuar nga Perëndia, atëherë hiri nuk është më hir. Hiri na lejon të afrohe mi (jo: na kërkon që të afrohe mi) si mëkatarë bosh për t’u bekuar, të zbrazur nga ndjenjat e drejta, karakteri i mirë dhe sjellja e kënaqshme, duke mos pasur asgjë për të rekomanduar veten, veç mirënjohjes sonë të plotë e të sinqertë. Pastaj hiri, në natyrën e tij, shtyhet nga ajo nevojë që ta plotësojë atë, ashtu si uji bie në fund që ta mbushë

boshllëkun. Kjo do të thotë se kur jemi më në fund të kënaqur për të mos gjetur as meritë e as shkak në vetvete dhe jemi gati të pranojmë masën e plotë të natyrës sonë mëkatore, atëherë nuk ka kufi për atë që mund të bëjë Perëndia për skamësit që në kotësinë e tyre hedhin sytë drejt Tij. Nëse ajo që marrim varet, qoftë edhe në një shkallë të vogël, nga ajo që jemi apo bëjmë, atëherë maksimumi që mund të presim nuk është gjë tjetër veçse një rrjedhë e ndërprerë e bekimit. Por, nëse ajo që do të marrim do të matej nga hiri i Perëndisë i ndarë nga veprat, atëherë ka vetëm një fjalë e cila përshkruan në mënyrë të përshtatshme atë që Ai derdh mbi ne. Kjo fjalë lidhet shpesh me hirin në Dhiatën e Re: “Bollëku!” Sigurisht që beteja është ta besojmë dhe të jemi gati për të qenë veç mëkatarë bosh deri në fund të jetës sonë, që hiri të vazhdojë të plotësojë nevojat tona.

Kur mbërrijmë në fund të burimeve tona rezervë,
 Ati ynë sapo ka filluar të na japë me bollëk.
 Dashuria e tij nuk ka kufi, hiri i Tij nuk ka masë.
 Fuqia e Tij nuk ka caqe të njohura nga njeriu;
 Sepse nga pasuritë e Tij të pafundme në Jezusin
 Ai jep, e jep dhe jep pafundësisht.

Pra, ky është hiri dhe ky është Perëndia! Ky është një vizion i kombinuar i Perëndisë!

Fjala tjetër që ka nevojë për pak shpjegim, për përdorimin në këto faqe, është fjala “rizgjim”. Kuptimi i njohur i përdorimit të saj është ai i një lëvizjeje të përgjithshme e pak a shumë spektakolare të Frymës së Shenjtë, në të cilën shumë janë shpëtuar dhe mbi të cilën është ndërtuar Kisha. Ne nuk e mohojmë që ky është

një përdorim i lejueshëm i fjalës, por ne e kemi përdorur në kuptimin e veprës së Perëndisë, të cilën Ai e bën pikësëpari në jetën e besimtarëve. Kjo vepër është si personale ashtu dhe e menjëhershme për çdo besimtar që pranon rënien që ka pasur në përvojën e tij të krishterë, që mbështetet te marrëveshjet e Perëndisë me të dhe që shikon Jezusin si gjithçka që ka nevojë dhe që e kupton Atë me besim. Kjo qëndron në qendër të lëvizjeve më spektakolare të rizgjimit. Mbi të gjitha, a nuk janë lëvizje të tilla kumtimi i kësaj jete gjithnjë e në rritje? Dhe çfarë përdor Perëndia për këtë qëllim veçse dëshmitë rrezatuese të vetë atyre që janë rizgjuar? Është e qartë atëherë se përgjegjësia jonë e parë është të rizgjohemi vetë dhe t'u japim dëshminë tonë atyre që kemi përreth. Pra, ne mund t'i besojmë Perëndisë që të na përshtasë neve dhe jetën që na jep në çfarëdo lëvizjeje të përbashkët të Frymës së Tij, siç i pëlqen Atij.

Perëndia bëftë që çdo lexues të ketë me bollëk dëshirën e shprehur kohë më parë nga grekët ndaj Filipit: “Zotëri, duam të shohim Jezusin” (Gjoni 12:21).

Roy dhe Revel Hession

Të shohim Perëndinë: qëllimi i jetës

Qëllimi im është vetë Perëndia, jo gëzimi, jo paqja, as bekimi, por vetë Perëndia im.

Cili është qëllimi i jetës? Shumë dëshirojnë të gjejnë përgjigjen e kësaj pyetjeje. Shpesh e shohim veten të shtyrë dhe të tërhequr në drejtime të ndryshme nga stimujt dhe dëshirat e brendshme, të cilat nuk arrijmë t'i realizojmë. Ne i shikojmë të tjerët me zili, të bindur se jetët e tyre janë më të plotësuar dhe më të kënaqura sesa tonat. Ne përfytyrojmë se nëse fitojmë këtë çmim apo shijojmë atë kënaqësi, do të jemi me të vërtetë të kënaqur.

Megjithatë, kur i arrijmë ato çmime apo kënaqësi, jemi të zhgënjyer kur zbulojmë se nuk jemi më të lumtur se më parë. Dhe sa më shumë rritemi, aq më të irrituar bëhemi. I bëjmë pyetje vetes: “Cili është qëllimi i jetës? Si mund ta gjej këtë qëllim? Dhe

nëse e gjej, si mund të jem i sigurt që është i duhuri?” Shumë njerëz, përfshirë edhe ata që rrëfejnë se janë të krishterë, akoma nuk kanë gjetur përgjigjet e këtyre pyetjeve.

Megjithatë, kur hapim Biblën, gjejmë një përgjigje të qartë dhe të thjeshtë për këtë pyetje themelore. Bibla pohon në mënyrë të qartë se ka vetëm një qëllim për njerëzimin dhe se qëllimi është i njëjti për këdo, pavarësisht gjinisë, moshës, kombësisë apo statusit në shoqëri.

“Dhe tani, o Izrael, çfarë kërkon nga ti Zoti, Perëndia yt? Të kesh frikë nga Zoti, Perëndia yt, të ecësh në tërë rrugët e tij, ta duash dhe t'i shërbesh Zotit, Perëndisë tënd, me gjithë zemër e me gjithë shpirt” (Ligji i Përtërirë 10:12).

“O njeri, ai të ka bërë të njohur atë që është e mirë; dhe çfarë tjetër kërkon Zoti nga ti, përveçse... të ecësh përulësisht me Perëndinë tënd? (Mikea 6:8).

“...’Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde!’ Ky është i pari urdhërim” (Marku 12:30).

Duket që, sipas Biblës, qëllimi i jetës është të njohim, të duam dhe të ecim me Perëndinë; pra, të shohim Perëndinë. Me të vërtetë në të shkuarën njerëzit kanë përshtuar “përfundimin e jetës” si “Vizionin e Perëndisë”. Njerëzit e Perëndisë, të cilët në shekullin e shtatëmbëdhjetë shkruan Rrëfimin Uestminister, iu përgjigjën pyetjes: “Cili është qëllimi kryesor i njeriut?” me fjalët: “Qëllimi kryesor i njeriut është të lavdërojë Perëndinë dhe ta shijojë përgjithmonë Atë.”

Por sot nuk dëgjojmë shumë për nevojën se duhet të shohim Perëndinë. Vetëm duke hapur faqet që janë shkruar në të shkuarën bëhemi të vetëdijshëm për mungesën tonë ndaj këtij theksimi, si në predikime ashtu edhe në praktikimin e Ungjillit. Në të shkuarën shohim, edhe në kohët e errësirës frymërore, që kishte gjithmonë disa që ishin të mbërthyer nga dëshira e zjarrtë për të parë Perëndinë. Ata digjeshin vetëm nga një qëllim i vetëm: të njihnin Perëndinë e tyre. Ata e dinin se vetëm Perëndia mund të shuante etjen në zemrën e tyre.

Disa, në kërkimin e tyre për Perëndinë, kanë shkuar nëpër shtigje të pazakonta. I shohim ata të jetojnë në shkretëtira apo shpella apo të tërhiqen në manastire. Në dëshirën e tyre për atë shenjtërim “pa të cilin askush nuk ka për të parë Perëndinë” (Hebrenjve 12:14), disa kanë braktisur çdo zotërim të mundshëm të tokës, ndërsa të tjerë kanë poshtëruar trupat e tyre me tortura të bëra vetë. Disa herë ata kanë qenë fanatikë, ndonjëherë analizues të tepruar të vetvetes. Sot ne i mënjanojmë ata si njerëz të mjerë e të çorientuar, që kanë qenë në skllavërinë e legalizmit dhe asketizmit. Por sidoqë të mendojmë për ta, le të kujtojmë gjithmonë se këto gjëra të çuditshme u bënë për shkak të dëshirës dhe kërkimit të Perëndisë dhe se theksi i tyre u vu në shenjtërinë personale për të parë Perëndinë.

Sot situata është krejt ndryshe. Për shkak se kemi një kuptim më të mirë të Biblës dhe mesazhit të Ungjillit, prirja jonë është të përbuzim këta kërkues të së vjetrës. Por e vërteta e hidhur është se ky kuptim më i gjerë nuk është kthyer në një pasion më të madh për të parë Perëndinë. Jo vetëm që nuk ka bërë këtë, por duket se ka bërë efektin e kundërt. Ajo etje e madhe për vetë Perëndinë

mungon qartas dhe duket se kemi ndryshuar qëllimin tonë në jetën e krishterë, duke mos kërkuar dhe përjetuar vetë Perëndinë.

Në kohën e sotme hasen dy theksime.

Së pari, në vend që të theksojmë shenjtërinë për të *parë* Perëndinë, theksi vihet te shërbimi ndaj Perëndisë. Sot ne e konsiderojmë jetën e krishterë si shërbim ndaj Perëndisë në mënyrë sa më të plotë dhe të frytshme të jetë e mundur. Teknikat dhe metodat, me anë të të cilave shpresojmë të bëjmë të ditur mesazhin e Perëndisë, janë bërë gjëja e rëndësishme. Dhe për të kryer këtë shërbesë na duhet fuqi; kështu që, në vend që të dëshirojmë Perëndinë, dëshirat tona janë për fuqi për t'i shërbyer Atij në mënyrë më të frytshme. Meqë shërbesa është bërë qendra e mendimeve tona, shumë shpesh drejtësia e njeriut ndaj Perëndisë gjykohet nga suksesi ose nga veprat e tij.

Së dyti, ka një dëshirë gjithnjë e në rritje për përvoja të brendshme frymërore. Ndërsa shumë të krishterë kënaqen duke jetuar në një nivel shumë të ulët, është mirë që disa të shqetësohen për thellësinë e jetës së tyre të krishterë. Megjithatë, shqetësimi rritet jo shumë nga etja për të përjetuar më thellë Perëndinë, por nga dëshira për të gjetur një përvojë të brendshme lumturie, gëzimi dhe fuqie në vend që të dëshirojmë Dhënësin e këtyre përvojave. Ne përpiqemi të kërkojmë “atë dëshirë” në vend të Perëndisë.

Që të dyja këto qëllime nuk arrijnë të realizojnë qëllimin e madh që Perëndia ka caktuar për njeriun: që ta lavdërojë dhe ta shijojë përgjithmonë Atë. Ato nuk arrijnë të kënaqin zemrën e Perëndisë dhe as zemrat tona.

* * * * *

Për të kuptuar se pse të shohim Zotin duhet të jetë qëllimi kryesor i jetës dhe pse Ai na kërkon një gjë të tillë, duhet të kthehemi në fillim të historisë.

Historia e njeriut filloi kur Perëndia, i cili është i plotë në Vetvete dhe nuk ka asnjë nevojë, zgjodhi me dëshirë, siç duket, të jetë jo i plotë pa krijesat që bëri vetë. “Ti i krijove të gjitha gjërat, dhe *nëpërmjet vullnetit tënd ekzistojnë dhe u krijuan*” (Zbulesa 4:11). Njeriu u krijua vetëm për këtë qëllim dhe për asgjë tjetër: të ekzistojë për kënaqësinë e Perëndisë. Ai duhet të ishte kënaqësia e Perëndisë dhe objekti i dashurisë së Tij. Nga ana e njeriut, baza e asaj marrëdhënieje fillestare ishte tërësisht e përqendruar te Perëndia. Njeriu e dinte se ishte krijuar vetëm për të kënaqur Perëndinë dhe shqetësimi i tij i vetëm ishte t’i përgjigjej dashurisë hyjnore: të jetonte për Të dhe të bënte vullnetin e Tij. Gëzimi i tij ishte të nënshtronte vazhdimisht vullnetin dhe dëshirat e tij ndaj atyre të Krijuesit të tij dhe të varej plotësisht prej Tij. Ndërsa jetonte i nënshtruar me vullnet të plotë ndaj Perëndisë, çdo nevojë në natyrën e njeriut plotësohej nga Perëndia.

C. S. Lewis përshkruan atë marrëdhënie të hershme para rënies në këtë mënyrë: “Në një lëvizje ciklike të përsosur, pra, fuqia dhe gëzimi zbresin nga Perëndia te njeriu në formën e dhuratës dhe kthehen nga njeriu te Perëndia në formën e dashurisë së bindur dhe adhurimit të ngazëllyer.” Me të vërtetë këto kanë qenë “ditët e arta” të racës njerëzore, kur njeriu ishte si në shtëpi në mbretërinë e padukshme po ashtu edhe në atë të dukshme; fryma e tij ishte në gjendje të komunikonte me Perëndinë që është Frymë.

Pra, të ngulësh këmbë se të shohësh Perëndinë dhe të jetosh në një marrëdhënie të gjallë me Të është qëllimi më i lartë i jetës, nuk është një këmbëngulje për diçka të çuditshme apo jo të natyrshme. Ky është vetë qëllimi për të cilin u krijuam, e vetmja *arsye e ekzistencës* për qenien tonë në tokë.

Fatkeqësisht, ajo marrëdhënie e dashur dhe nënshtruese me Perëndinë nuk zgjati shumë. Një ditë, mëkati u fut në kopsht dhe ato shëtitjet në freskinë e ditës mbaruan. Nën tundimin e Satanit, që sugjeroi se me një akt të thjeshtë shkeljeje njeriu mund të braktiste pozicionin e krijesës dhe të bëhej “si Perëndia” (Zanafilla 3:5), njeriu zgjodhi me vullnet të lirë të mos ishte më i varur nga Perëndia. Ai vendosi të jetonte vetë, duke e vënë veten në qendër, kur më parë gjente kënaqësi me Perëndinë në qendër. Më pas u bë një frymë krenare dhe e pathyer. Ai nuk do t’i nënshtrohej më me dashje Krijuesit të tij; ai nuk do të pranonte më se ishte bërë për Perëndinë. Për më tepër, nga ana e Perëndisë, themeli i marrëdhënies së Tij me njeriun u shkatërrua, sepse Perëndia në shenjtërinë e Tij nuk mund të kishte përbashkësi me njeriun që nuk ishte i shenjtë. Nuk mund të kishte kurrë përbashkësi midis dritës dhe errësirës, midis shenjtërisë dhe mëkatis. Njeriu e kuptoi këtë në mënyrë instiktive, sepse reagimi i tij i parë ishte të fshihej pas pemëve të kopshtit, larg nga prania e Zotit Perëndi. Njeriu, pasi humbi qëllimin Hyjnor të jetës së tij, duhet të shpengohej në mënyrë që të mund të shihte përsëri Perëndinë. Ky ishte qëllimi i vetëm i shpengimit të botës nga Perëndia përmes Zotit Jezu Krisht.

Në këtë gjendje të shkëputur, ne si pasardhës të atyre mëkatarëve të parë, erdhëm në botë. Ne kemi lindur me të njëjtën natyrë sfiduese ndaj Perëndisë, të cilën Adami e mori në ditën që mëkatoi.

Ashtu siç e ka thënë dikush në mënyrë origjinale, ne të gjithë e nisim jetëm si specialistë të “egos” dhe veprimet tona drejtohen nga interesi vetjak. I tillë është tani qëndrimi rebel i njeriut ndaj autoritetit të Perëndisë, saqë Bibla thotë: “Nuk ka asnjëri që të kuptojë, nuk ka asnjëri që të kërkojë Perëndinë” (Romakëve 3:11). Zemra natyrore sfidon Perëndinë dhe thotë: “Largohu nga ne, sepse nuk dëshirojmë aspak të njohim rrugët e tua. Kush është i Plotfuqishmi, të cilit duhet t’i shërbejmë? Ç’përfitojmë veç kësaj kur e lusim?” (Jobi 21:14, 15).

Në këtë mënyrë njeriu humbi qëllimin Hyjnor fillestar të jetës së tij. Nëse Perëndia do të zgjidhte ta braktiste njeriun në çmendurinë e tij dhe në tërë mjerimet që do të pasonin në mënyrë të pashmangshme, asnjë engjëll në qiell nuk mund ta padiste për padrejtësi, as për mungesë dashurie. Ai e kishte treguar tashmë dashurinë e Tij ndaj njeriut, por njeriu ia kishte përplasur në fytyrë. Por aq e thellë ishte dashuria e Perëndisë saqë, pavarësisht asaj që kishte bërë, Ai bëri një plan për rimëkëmbjen e tij. Ai shtriu dorën e Tij herën e dytë, por këtë herë për të shpenguar.

Për të krijuar, Perëndisë i duhej vetëm të fliste dhe gjëja bëhej. Por për të shpenguar Ai duhet të derdhte gjak. Dhe e bëri këtë me anë të Birit të Tij, Jezu Krishtit, të cilin e dërgoi për të zënë vendin tonë të vdekjes në Kryq, të cilin e meritonte me të drejtë mëkati ynë. Megjithatë shpengimi nuk u mendua në çastin e fundit, i sajuar për t’i bërë ballë një emergjence të papritur. Sapo mëkati hyri në kopsht, Perëndia foli për Atë që do të vinte dhe që do të shtypte kokën e gjarprit (Satanit). Thembra e Tij do të plagosej rrugës (Zanafilla 3:15), por do të rregullonte çdo dëmtim që ka shkaktuar mëkati dhe Satani.

Në këtë mënyrë Perëndia zbuloi se rrjedha e trishtueshme e ndodhive nuk e kapi të papërgatitur, por se ishte dikush i caktuar tashmë për të zgjidhur këtë situatë. Shkrimi e quan Atë “Qengji, që ishte vlarë që nga krijimi i botës” (Zbulesa 13:8). Dhe tërë kjo u bë me një qëllim në mendje: për të na rikthyer ne njerëzit e rënë, me natyrat tona mëkatore, krenare dhe të pathyera, tek ajo marrëdhënie fillestare me Perëndinë; për të rikthyer nënshttrimin dhe fokusimin tek Perëndia, të cilat i humbëm në Rënie. Ai mund të gjente përsëri gëzim në ne dhe ne në Të.

Nëse qëllimi i vetëm i Perëndisë për krijimin tonë dhe, më pas, për shpengimin tonë ishte për të pasur këtë marrëdhënie me Të, ne mund të jemi të sigurt se marrëveshjet e Tij të tashme me ne nuk kanë arsye tjetër. Nëse një projektues avionësh projekton një avion për të fluturuar në një farë lartësie dhe zbulon se nuk mund të ngrihet nga toka, ai do të bëjë të pamundurën që ai avion të bëjë atë për të cilën është projektuar. Perëndia do të bëjë gjithashtu çdo përpjekje për të na afruar te Vetja.

Që ky proces të fillojë nga ne, duhet të nisë një akt fillestar pendimi, sepse kthimi ynë në besim është porta e vetme drejt rrugës për përbashkësinë me Të. Sapo futemi në atë rrugë, Perëndia nis dhe merret me vullnetet tona egoiste. Edhe pse ky proces është i dhimbshëm për vullnetet tona, që janë “enjtur dhe irrituar gjatë viteve të uzurpimit”, na çon përfundimisht në pozicionin e nënshttrimit dhe me Perëndinë në qendër. Nëse refuzojmë ta kërkojmë Atë me dëshirë dhe ta duam Atë, Ai shpesh duhet të lejojë brengën, vuajtjen, provat, sëmundjet, planet e prishura dhe dështimin, në mënyrë që përmes nevojës tonë ta gjejmë Atë. Megjithatë një vuajtje e tillë nuk është kurrë ndëshkuese, por

tërësisht përtëritëse në qëllimin e saj. Dashuria është ajo që na përul dhe na tërheq në vendin e pendimit dhe te Perëndia.

* * * * *

Duke pasur parasysh atë që diskutuam më sipër, ne mund të shohim se qëllimet që i kemi caktuar vetë, si shërbesa dhe aktiviteti për Perëndinë dhe gjetja e përvojave të brendshme të veçanta, nuk plotësojnë qëllimin e madh që Perëndia ka për ne.

Përqendrimi te shërbesa dhe aktiviteti për Perëndinë mund të na pengojnë shpesh që të arrijmë qëllimin e vërtetë: vetë Perëndinë. Në pamje të parë duket heroike të japim jetët tona si shërbesë ndaj Perëndisë dhe njerëzve të tjerë. Mendojmë se kjo ka më tepër rëndësi për Të sesa të përjetojmë Perëndinë. Shërbesa duket joegoiste, ndërsa përqendrimi në ecjen tonë me Perëndinë duket egoist. Por në fakt, e anasjellta është e vërtetë. Perëndia interesohet më tepër për ftohtësinë e zemrës tonë ndaj Tij dhe për natyrën tonë krenare e të pathyer. Shpesh, shërbesa e krishterë e lë të paprekur natyrën tonë egoiste. Kjo është arsyeja pse nuk gjen një kishë, qendër misioni apo një komitet që ndërmerret një shërbesë të veçantë pa pasur çështje të pazgjydhura midis njëri-tjetrit, të cilat vazhdojnë ta gërryejnë nga brenda. Ndërkaq ato pengojnë progresin e organizatës.

Shërbesa e krishterë na jep shpesh mundësi udhëheqësie dhe pozicioni që nuk mund t'i sigurojmë në botën laike. Për shkak të kësaj, ka shumë gjasa të biem menjëherë në krenari, egoizëm dhe ambicie. Ndërsa punojmë krahas të tjerëve, në zemrën tonë fillojnë të shfaqen në mënyrë të pashmangshme ato gjëra të fshehura. Lëndimi, ngurtësia, kritika, xhelozia dhe irritimi fillojnë të dalin nga zemrat tona. Ne gënjejmë veten se po punojmë për Perëndinë.

Por kur lëndimi, keqardhja për veten, veprimet e të tjerëve, rrethanat apo sëmundja e bëjnë të pamundur vazhdimin e shërbimit tonë, kjo zbulon se vetëm një pjesë e vogël e shërbesës është për Të!

Duke shërbyer në këto kushte, po përpiqemi t'u japim të tjerëve një përgjigje të cilën nuk e kemi gjetur me të vërtetë dhe thellësisht për vete. Tragjedia është se shumica e rrjetit të gjerë të veprimtarisë dhe shërbesës së krishterë priret drejt përhapjes së një përgjigjeje ndaj nevojave dhe problemeve të njerëzve. Por të paktë janë ata që e përhapin dhe që u rezultojnë përshtatshme në jetët e tyre. Ne duhet të lëmë epshin tonë për sfera më të mëdha të shërbesës së krishterë dhe të përqendrohemi të shohim vetë Perëndinë dhe të gjejmë në Të përgjigjen e thellë për jetën. Pastaj, edhe sikur të ndodhemi në cepin më të errët të globit, bota do ta gjejë rrugën për te dera jonë për të marrë atë përgjigje. Shërbesa jonë në ndihmë të të afërmeve tanë bëhet karakteristike dhe pasojë e drejtpërdrejtë e vizionit tonë të Perëndisë.

Kjo nuk do të thotë se Perëndia nuk do që të përfshihemi në mënyrë aktive në shërbesën e Tij. Por, qëllimi i Tij është shpesh shumë më ndryshe nga çfarë mendojmë. Shërbesa jonë, siç e mendon Ai, duhet të jetë vegla e poçarit ku Ai mund të na japë formë dhe jo vendi ku duam të arrijmë ato qëllime spektakolare, të cilave ua kushtojmë zemrën tonë. Ai shikon një majë të mprehtë në strukturën tonë, e cila plagos të tjerët në mënyrë të vazhdueshme. Ai shikon brenda zemrës tonë shtysat e egoizmit dhe krenarisë. Për këtë arsye Ai lejon dikë të afrohet dhe të punojë krahas nesh, i cili do të fërkojë atë majë të mprehtë derisa ta ulë. Ose lejon dikë që të prishë planet tona dhe të zërë vendin tonë. Nëse e bëjmë shërbesën për Të si qëllim në vetvete, do të jemi

plot me reagime dhe do të duam të luftojmë apo të largohemi dhe të fillojmë më vete një vepër të pavarur. Në fund bëhemi më egoistë se më parë. Por nëse pranojmë atë që ka lejuar Perëndia dhe pendo kemi për reagimet tona mëkatore, ajo situatë do të na çojë në një përvojë më të thellë të hirit të Tij dhe fuqisë së Tij për të kënaqur zemrat tona vetëm me Të.

Në të njëjtën mënyrë kërkimi i tepruar i përvojave të brendshme frymërore mund të na pengojë gjithashtu për të gjetur qëllimin tonë të vërtetë. Kur e zvogëlojmë qëllimin e jetës sonë në një kërkim të këtyre gjërave, priremi të merremi me përvojat tona personale apo mungesën e tyre. Kjo krijon situatën e trishtuar të të krishterëve të uritur e të pakënaqur në kërkim të këtij apo atij folësi, duke shpresuar se ai zotëron sekretin. Ose mund të shkojnë nga konferenca në konferencë duke provuar formula të reja për bekim, duke kërkuar përvoja të reja dhe duke rënë ose në krenari ose dëshpërim, në varësi të faktit nëse e ndiejnë ose jo që e kanë bekimin. Kjo e lë sërish të krishterët në egoizëm, të zënë me veten dhe përvojat e tij. Një sjellje e tillë mund të çojë në shumë ankthe mendore që dalin nga pështjellimi i shumë mësimëve dhe theksimeve tona rreth çështjeve dhe doktrinave të ndryshme. Megjithatë Ai, i vetmi që mund të kënaqë zemrën, është gjithmonë në anën tonë, duke dashur të bëhet i njohur, që ta duam dhe ta vëmë në provë.

* * * * *

Ky, pra, është qëllimi i jetës: të shohim Perëndinë dhe ta lejojmë që të na kthejë te marrëdhënia e vjetër e nënshtimit tek Ai. Ne mund të dëshirojmë që Perëndia të kënaqet me qëllime më të

vogla për ne. Ashtu siç thotë C. S. Lewis: “Është e natyrshme të urojmë që Perëndia të kishte planifikuar për ne një fat më pak të lavdishëm dhe më pak kërkues.... Është një barrë lavdie, jo vetëm përtej shkretëtirave tona, por, përveç rasteve të rralla të hirit, përtej dëshirës sonë” (C. S. Lewis; *Problemi i dhimbjes*).

Ne nuk duhet të rebelohemi kundër këtij qëllimi të lartë për ne. Argjila nuk bën fjalë me poçarin. Ajo e di se poçari i ka të gjitha të drejtat t’i japë çfarëdolloj forme të dojë. E mira jonë më e madhe arrihet vetëm përmes nënshtrimit. Është thënë se në zemrën e çdo njeriu ka një vend të pazëvendësueshëm për Perëndinë. Është po ashtu e vërtetë se ka një vend të pazëvendësueshëm në zemrën e Perëndisë për njeriun. Për shkak të kësaj të fundit Perëndia ka shumë dashuri për ne dhe na kërkon pa u ndalur; dhe për shkak të së parës gjërat e thjeshta tokësore, edhe shërbesa, nuk do të kënaqin kurrë zemrat tona. Vetëm Perëndia mund të mbushë vendin që Ai ka krijuar për Vetën e Tij. Nëse i dorëzohemi kësaj, disa prej nesh do të kenë një perspektivë të re për jetën. Ne do të kemi një vrull të ri për jetën, edhe në rrethanat më të frikshme. Sapo theksi ndryshon nga “të bërit” në “të qenët”, tensioni bie. Situatat mund të mos ndryshojnë, por ne do të ndryshohemi.

Sapo përbashkësia jonë me Perëndinë bëhet shqetësimi ynë kryesor, atëherë ne mund të kemi përbashkësi me Perëndinë në kuzhinë, në sëmundje, në çdo sprovë dhe vështirësi. Çfarëdo gjëje të na dalë përpara për t’u bërë, edhe punët më të rëndomta, duhet të bëhen për Perëndinë dhe lavdinë e Tij. Përpjekjet, skllavëria dhe irritimi i mëparshëm do të largohen. Ne do të jemi në paqe me Perëndinë dhe me veten.

Një gjë e di, nuk mund t'i them jo Atij;
Një gjë e bëj, rend drejt Zotit tim:
Perëndia im, lavdia ime, këtu nga dita në ditë,
Dhe në lavdi atje më pret i madhi shpërblim.

Të shohim Perëndinë në fytyrën e Jezu Krishtit

Ka mundësi që kapitulli i kaluar të na ketë lënë me një ndjenjë irritimi. Ne pajtohemi me argumentin se qëllimi ynë duhet të jetë vetë Perëndia, por pastaj na duket i largët, i panjohur.

Është e vërtetë! Perëndia është i panjohur deri në momentin që na zbulohet në mënyrë të atillë që të mund ta vlerësojmë me lehtësi. Njerëzit që janë përpjekur ta njohin Atë jashtë një marrëdhënieje të tillë, kanë pasur të njëjtën ndjenjë irritimi si Jobi: “Ah, sikur të dija ku ta gjeja, që të mund të arrija deri në fronin e tij!” (Jobi 23:3). Edhe mrekullitë e krijimit nuk na japin një zbulim të përshtatshëm të Perëndisë. Jobi pranon: “Ja, këto janë vetëm thekët e veprave të tij. Ç’murmurimë të lehtë të tij arrijmë të dëgjojmë! Por vallë kush do të arrijë të kuptojë gjëmimin e fuqisë së tij?” (Jobi 26:14). Po të lihen të lirë, njerëzit do të kenë më tepër gjasa të arrijnë në një njohje të rreme të Perëndisë, e cila

çon vetëm në frikë dhe skllavëri. Kjo bën që njerëzit të largohen në vend që të shkojnë drejt Tij.

Por ka një lajm të mirë. Fakti i lavdishëm dhe qendror i Krishterimit është se Perëndia ka bërë një zbulesë të plotë dhe përfundimtare të Tij. Kjo zbulesë e ka bërë Atë të kuptueshëm, të arritshëm dhe të dëshirueshëm edhe për njeriun më të thjeshtë dhe më frikacak. Ai e ka zbuluar Vetën në Birin e Tij, Zotin Jezus, i cili e përfundoi Vetën, mori një trup njerëzor dhe pastroi mëkatet tona. Pasi kreu misionin e Tij, Ai është ulur në të djathtë të Madhërisë në vendet e larta.

Vetë dishepujt u ndeshën me vështirësinë e misterit të Perëndisë. Një ditë njëri prej tyre i tha Zotit Jezus: “Zot, na e trego Atin, dhe na mjafton.” Jezusi, duke iu përgjigjur, shqiptoi këto fjalë mbresëlënëse: “Kush më ka parë mua, ka parë Atin” (Gjoni 14:9). Më vonë Pali, në Dhiatën e Re, u thotë pak a shumë të njëjtën gjë kolosianëve: “Ai është shëmbëllesa e Perëndisë së padukshëm, i parëlinduri i çdo krijese” (Kolosianëve 1:15). Dhe korintasve ai u tha: “Perëndia... është i njëjti që shkëlqeu në zemrat tona për të na ndriçuar në njohurinë e lavdisë së Perëndisë, në fytyrën e Jezu Krishtit” (2 Korintasve 4:6).

Drita është e padukshme nëse nuk ndriçon mbi një objekt. Ne mund të mendojmë se shohim një rreze drite që ndriçon në dhomë, por nuk është kështu. Ajo që shohim, në fakt, janë grimca në ajër mbi të cilat ndriçon drita dhe që zbulojnë praninë e saj. Edhe pse Perëndia është dritë (1 Gjoni 1:5), Ai është i padukshëm dhe i panjohur, nëse nuk ndriçon mbi disa objekte që e bëjnë atë të dukshëm. Objekti mbi të cilin ka ndriçuar është fytyra e Jezu Krishtit. Ndërsa shikojmë atë fytyrë, në zemrën tonë ndriçon

drita e njohurisë së lavdisë së Perëndisë, një dritë që nuk mund ta shohim tjetërkund.

Në vargje të tjera, Dhiata e Re na jep tre ilustrime të bukura për mënyrën se si Zoti Jezus është zbulimi i Atit. Në një vend Ai quhet “Fjala” (Gjoni 1:1), sepse fjala është shprehja e mendimit. Në një varg tjetër Ai përshkruhet si “vula e qenies së tij” (Hebrenjve 1:3). Gjurma që lë vula është shprehja e saktë e vulës. Në të njëjtin varg Ai quhet “shkëlqimi i lavdisë së Tij”, sepse shkëlqimi i rrezeve shpreh diellin dhe janë të vetmet që shohim nga dielli. Megjithatë, ashtu si fjala është rrjedhë e mendimit dhe gjurma e vulës produkt i vulës dhe rrezja vjen nga dielli, po kështu Jezusi është Biri i Perëndisë. I njëjtë me Të, por asnjëherë i pavarur prej Tij dhe e shpreh Atë tek ne në mënyrë të përsosur me fjalë që mund ta kuptojmë. Dhe kështu ka qenë gjithmonë, jo vetëm në Mishërim, por para se të fillonte koha dhe do të vazhdojë të jetë kështu deri në përjetësi.

Ti je Fjala e Përjetshme,
 Biri i vetëm i Atit.
 I dukshmi dhe vula e dukshme e Perëndisë
 Dhe i Dashuri i qiellit.
 Lavdia e Atit
 Shprehet në mënyrën më të përsosur;
 Të Hyjnisë që kishte,
 Hyjnia e përjetshme.
 Shëmbëllesa e vërtetë e të Pafundmit,
 Thelbi i së cilës është i vulosur;
 Shkëlqimi i dritës së pakrijuar,
 Zbulimi i zemrës së Perëndisë.

Askund tjetër nuk mund ta shohim Perëndinë të plotë përveçse në fytyrën e Jezu Krishtit.

D'Aubinjé, në biografinë e Martin Luterit, përshkruan përpjekjen e Luterit për të njohur Perëndinë. Ai thotë se Luteri “do të kishte dëshiruar të depërtonte në këshillet sekrete të Perëndisë, për të zbuluar misteret e Tij, të shikonte të padukshmen dhe të kuptonte të pakuptueshmen”. Stupitz-i e korrigjoi. Ai i tha atij të mos hamendësonte se mund të kuptonte Perëndinë e panjohur, por të merrej me atë që na ka shfaqur tashmë në Jezu Krishtin. Në Të Perëndia ka thënë: “do të zbulosh se kush jam dhe çfarë kërkoj. Në asnjë vend tjetër, as në qiell, as në tokë, nuk do ta zbulosh.”

* * * * *

Çfarë shohim saktësisht kur shikojmë fytyrën e Jezu Krishtit? Vargu që po përdorim (2 Korintasve 4:6) thotë se ne nuk shohim vetëm dritën e njohurisë së Perëndisë”, por edhe dritën “e njohurisë së *lavdisë* së Perëndisë, në fytyrën e Jezu Krishtit”. Në Të ne shohim jo vetëm Perëndinë, por shfaqjen e lavdisë së Tij. Kjo na jep një kuptim të ri të asaj që e bën Perëndinë të lavdishëm. Kjo është surprizë dhe habi për ne, sepse fytyra që zbulon lavdinë e Perëndisë është një fytyrë e gjymtuar. Mbi të kanë pështyrë njerëzit dhe është shpërfytyruar nga ligësia e tyre. Fjala profetike e Isaisë për Të shpall: “Pamja e tij ishte e shfytyruar më tepër se e çdo njeriu tjetër dhe fytyra e tij ishte ndryshe nga ajo e bijve të njeriut” (Isaia 52:14). Me fjalë të tjera: “Pamja e tij ishte aq e shpërfytyruar saqë nuk ngjante me atë të një njeriu.” Aq keq u shpërfytyrua! Por ti mund të thuash se nuk është një vizion lavdie, por turpi e çnderimi!

Meqë Perëndia e quan lavdi, është lavdi! Sepse ideja e Perëndisë për lavdinë nuk përputhet me idenë tonë të lavdisë. Ne gjithmonë gabojmë kur mendojmë se Perëndia është “krejt i ngjashëm me” ne (Psalmi 50:21) dhe prandaj lavdia e Tij ka të bëjë pak a shumë me të njëjtat gjëra si lavdia e njeriut, vetëm në një shkallë më të lartë. Lavdia e njeriut mendohet se mbështetet në aftësinë e tij për të lartësuar veten dhe për t'i nënshtuar të tjerët ndaj vullnetit të tij. Kjo është lavdia, kjo është fuqia, thotë bota. “Në fakt njerëzia të lavdëron kur pasurohesh” (Psalmi 49:18). Sa herë kemi lakmuar lavdinë e mundësisë për t'u ulur pas një tavoline si drejtor ekzekutiv dhe me një të shtypur butoni të urdhëronim njerëzit të bënin atë që donim! Lavdia në sytë e njerëzve është gjithmonë ajo që i lartëson ata.

Megjithatë, te Jezusi shohim se ideja e Perëndisë për lavdinë është e anasjellta! Jo aftësia e Tij për të lartësuar veten dhe për të përlulur njeriun, por gatishmëria e Tij për të përlulur veten për hir të njeriut. Jo manifestimi i pushtetit që do të copëtojë ata që e kundërshtojnë, por fshehja e atij pushteti dhe manifestimi i lavdisë ndaj atyre që nuk e meritojnë, kur ata kthehen të penduar tek Ai. Kur Moisiu tha: “Tregomë lavdinë tënde!”, Perëndia iu përgjigj: “Unë do të bëj që të kalojë para teje gjithë mirësia ime” (Eksodi 33:18, 19). Ai nuk tha: “Unë do të bëj që të kalojë para teje tërë pushteti im, tërë madhëria ime dhe tërë shenjtëria ime”, por “Unë do të bëj që të kalojë para teje gjithë *mirësia* ime ndaj të dobtëve, mëkatarëve dhe atyre që nuk e meritojnë.”

Ai, duke treguar mirësinë e Tij (hiri, ashtu siç quhet në Dhiatën e Re) po shfaqte lavdinë e Tij. Hiri i Tij është lavdia e Tij (Efesianëve 1:6). Kjo i bën engjëjt të fshehin fytyrën e tyre dhe të përkulen

duke e adhuruar të mrekulluar Perëndinë. Dhe kjo lavdi shihet plotësisht në fytyrën e Jezusit dhe në asnjë tjetër. “Në Të shkëlqen lavdia e Atit e shprehur në mënyrë të përsosur.”

Kjo ishte ideja e lavdisë që pushtonte mendjen e Shpëtimtarit. Në një rast Ai tha: “Ora ka ardhur, në të cilën Biri i njeriut duhet të përlëvdohet” (Gjoni 12:23). Disa vargje më tutje Ai flet për të si një orë, kur do të ngjitej lart dhe do të tërhiqte tërë njerëzit tek Ai (Gjoni 12:32). Ai thotë përsëri: “Ora ime nuk ka ardhur ende.” Tani ai thotë: “Ka ardhur.” Po të ishim duke lexuar këto për herë të parë, me siguri do të thoshim në këtë pikë: “Ora e lavdisë dhe e hakmarrjes nuk ka qenë kurrë më e merituar sesa në rastin e Tij, sepse askush nuk e kaloi me durim si Ai shtegun e përgojimit dhe kundërshtimit!” A nuk habitemi kur zbulojmë se Ai po flet, jo për t’u ngritur lart në një Fron, por në një Pemë, si një spektakël publik i turpër! Dhe gjithë kjo për njeriun rebel, që Ai ta shpëtojë nga mjerimet e mëkatit të tij! “Kjo” - thotë Jezusi në fakt - “është ora e lavdisë sime, sepse është ora e hirit tim ndaj mëkatarëve.” Te Jezusi, pra, ne shohim që lavdia më e lartë e Perëndisë është garantimi i lumturisë tonë më të thellë nga Ai. Sa Perëndi i mrekullueshëm!

Sa ndryshe është kjo pamje e Tij nga ideja që na ka dhënë ndërgjegjja jonë fajtoreshë! Një ndërgjegje fajtoreshë na bën gjithmonë të fshihemi prej Tij, ashtu sikur të ishte Perëndia me një shkop të madh! Nuk është për t’u çuditur atëherë që Ai vazhdon të thotë: “Unë, kur të jem ngritur lart nga toka [duke zbuluar lavdinë e Perëndisë në hir] do të tërheq tërë njerëzit tek vetja.” Ja zbulimi i Perëndisë që e bën Atë jo vetëm të kuptueshëm, por edhe pafundësisht të admirueshëm.

Atëherë ne nuk duhet të shikojmë më tutje veç fytyrës së Jezu Krishtit për të parë Perëndinë dhe për ta njohur Atë ashtu siç është me të vërtetë.

Në Të shikoj Perëndinë të ndriçojë,
Krishtin për mua!

Sa mirë që Perëndia na e ka lehtësuar kërkimin tonë! Ne nuk duhet të jemi filozofë, teologë apo madje as studiues. Nuk duhet..., nuk kemi pse të kërkojmë më tutje. Gjithçka që duhet të dimë për Atin është zbuluar në Zotin Jezus me aq thjeshtësi saqë edhe një fëmijë mund ta kuptojë. Është aq e thjeshtë saqë po të mos bëhemi si fëmijët e vegjël nuk do ta kuptojmë, sepse shumë shpesh intelektu ynë bëhet pengesë.

Lutja e vetme që duhet të shqiptojmë të gjithë është ajo e grekëve ndaj Filipit: “Zotëri, duam të shohim Jezusin.” Sapo e shohim Atë, shohim të plotësuar çdo nevojë të zemrave tona.

* * * * *

Tani duhet t'i bëjmë vetes pyetjen se çfarë do të thotë të “shohim Jezusin”. Ndoshta do të na ndihmojë të shohim së pari se çfarë nuk do të thotë.

Të shohësh Jezusin nuk do të thotë se ne duhet të përpiqemi ta shohim Atë në mënyrë mistike apo të dëshirojmë vizione. Kur e pyetën nëse po shikonin Jezusin, disa u përgjigjën: “Oh, po, përpiqem gjithmonë të sjell në mendje përfytyrime të Tij në mendjen time.” Disa njerëz janë të dhënë pas vizioneve, por ne nuk duhet të shkojmë pas tyre, as të marrim lavdi. Pali ishte shumë i rezervuar për atë që kishte parë (2 Korintasve 12:1-5). Pasja e një

vizioni nuk do të thotë domosdoshmërisht se e njohim Zotin Jezus më tepër se të tjerët. Ndonjëherë mund të bëhet një pengesë.

Për më tepër, nuk duhet të imagjinojmë se mjafton një soditje e thjeshtë objektive e Krishtit dhe dashurisë së Tij, apo një kënaqësi sipërfaqësore në të vërtetën. Pa një pritje të durueshme dhe të përditshme të Perëndisë përmes Shkrimit nuk do të shkojmë shumë larg. Studimi i Biblës mund të jetë shterpë dhe nuk do të thotë domosdoshmërisht se studenti po shijon një vizion transformues të vetë Zotit Jezus.

Të shohësh Jezusin do të thotë ta kuptosh Atë *si plotësuesi i nevojave tona të tashme* dhe me anë të besimit të kapemi pas Tij. Zoti Jezus shihet gjithmonë përmes syrit të nevojës. Në Shkrime, Ai na paraqitet për nevojën tonë të madhe si mëkatarë dhe shëndetligj, jo për soditjen dhe kënaqësinë tonë sipërfaqësore. Për këtë arsye, pranimi i nevojës dhe rrëfimi i mëkatit, është gjithmonë hapi i parë për të parë Jezusin. Më pas, kur zemra pranon nevojën, Fryma e Shenjtë i tregon asaj me kënaqësi Zotin Jezus si plotësuesin e asaj nevoje. Praktikisht Ai është zbuluar në Shkrim, por shpesh Ai zbulohet po ashtu edhe në mënyra të tjera: përmes një dëshmie tjetër, përmes fjalëve të një himni, apo përmes qasjes më të drejtpërdrejtë të Frymës ndaj shpirtit pa mjete të tilla. Pastaj, ndërsa shpirti përvetëson me anë të besimit atë që Fryma i zbulon për Jezusin, tërë përpjekja, sforcimi, vetëdija e fajit, frika dhe brenga largohen dhe “goja jonë u mbush me qeshje dhe gjuha jonë me këngë gëzimi” (Psalmi 126:2).

Të shohim Jezusin si gjithçka që kemi nevojë

Një prej shpalljeve më dramatike që ka bërë Jezusi rreth barazisë së Tij me Atin ishte ky pohim: “Para se të kishte lindur Abrahami, unë jam” (Gjoni 8:58). Ky pohim tërheq menjëherë vëmendjen tonë për përdorimin jo të duhur të gramatikës sonë. Nëse Zoti Jezus do të kishte dashur thjesht të shprehte ekzistencën e Tij para lindjes, Ai do të kishte thënë me siguri: “Para se të kishte lindur Abrahami, unë isha.” Por Ai thotë në fakt: “Para se të kishte lindur Abrahami, UNË JAM.”

Pa dyshim që Ai po na kthen pas në kohën kur Moisiu, duke u përkulur para Perëndisë te gëmusha që digjej e nuk konsumohej, pyeti se çfarë emri duhet t’i vinte Perëndisë që po e dërgonte te bijtë e Izraelit. Përgjigjja e Perëndisë ishte: “UNË JAM AI QË JAM’... Do t’u thuash kështu bijve të Izraelit: ‘UNË JAM-i më ka dërguar tek ju... Zoti, Perëndia i etërve tuaj... më ka dërguar

tek ju. Ky është emri im përjetë. Ky ka për të qenë gjithnjë emri im me të cilin do të kujtohem nga të gjitha breznitë” (Eksodi 3:14, 15). Prandaj emri vetjak i Perëndisë u bë Jahve, i cili rrjedh nga e njëjta rrënjë në hebraisht UNË JAM dhe përcjell të njëjtin kuptim.

Kur Zoti Jezus bëri këtë shpallje para judenjve, Ai guxoi të shpallte se ishte i madhi UNË JAM i Dhiatës së Vjetër, të cilin ata e njihnin mirë se ishte Perëndia i besëlidhjes me etërit e tyre. Ai vazhdoi më tej, duke i paralajmëruar që fati i tyre i përjetshëm varej nga fakti nëse e pranonin Jezusin për atë që ishte. Ai u tha atyre: “Sepse po të mos besoni se unë jam, ju do të vdisni në mëkatet tuaja” (Gjoni 8:24)¹.

Ky emër i madh, Jahve, UNË JAM, të cilin Jezusi e përdori për veten, ka dy domethënie. Së pari, do të thotë se Ai është Perëndia i pranishëm në çdo vend e kohë, i cili është përtej kohës. Për Të nuk ka as të shkuar as të ardhme. Gjithçka është në kohën e tashme. Ky është kuptimi i qartë i kësaj përzierjeje të çuditshme kohësh “Para se të kishte lindur Abrahami, unë jam”. Dhe kjo me siguri tregon se çfarë është përjetësia, jo thjesht një kohë e zgjatur, por një mbretëri tjetër ku çdo gjë është një e tashme e lavdishme. Për këtë arsye Bibla franceze e përkthen gjithmonë emrin Jahve “L’Éternel”, i Përjetshmi.

Mënyra se si i Përjetshmi komunikon me ne në lidhje me kohën, mund të ilustruhet nga lidhja që një lexues ka me ndodhitë e një libri. Historia në libër përmban një sekuencë ndodhish. Ndërsa shfletohen faqet, disa ndodhi bëhen të shkuara, të tjerat bëhen në të tashmen dhe disa të tjera mbeten për të ardhmen. Megjithatë

lexuesi mbetet në një mbretëri tjetër. Çfarëdolloj faqeje të hapet, ndodhitë e treguara janë të gjitha në të tashmen, duke ndodhur në atë çast, ndërsa i lexon. Sa pamje e mrekullueshme e Zotit Jezus, të Përjetshmit, UNË JAM-it! Për Të, jetët tona, me të shkuarën dhe të ardhmen e tyre janë të gjitha të pranishme, të djeshmet tona, po ashtu edhe të nesërmet, janë të gjitha aktuale për Të.

Megjithatë, më e rëndësishmja për ne është fakti se ky emër Jahve përdoret vetëm në lidhje me bijtë e Izraelit, me të cilët Ai bëri një besëlidhje. Ndërsa për kombet pagane Ai ishte thjesht Perëndia, për popullin e Tij të zgjedhur Ai ishte gjithmonë Jahve.² Fakti që ky Emër synonte të kishte një domethënie të veçantë për ta, bëhet i qartë kur Perëndia i thotë Moisiut: “Pastaj Zoti i foli Moisiut dhe i tha: ‘Unë jam Zoti, dhe i jam shfaqur Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, si Perëndi i plotfuqishëm; por ata nuk më kishin njohur kurrë me emrin tim, Zot’” (Eksodi 6:2-3). Është e qartë se ky emër synonte t’u përcillte atyre një zbulim të ri dhe të çmuar. Cili është ky zbulim?

Ky zbulim i veçantë është zbulimi i hirit të Perëndisë. “Unë jam” është një fjali e pambaruar. Nuk ka kundrinor. Unë jam: çfarë? Sa e mrekullueshme është, që ndërsa lexojmë Biblën, zbulojmë se Ai thotë: “UNË JAM çfarëdo të kenë nevojë njerëzit e mi.” Fjalja lihet e pambaruar që njeriu ta përfundojë ndërsa paraqet nevojat e tij të shumta e të larmishme kur ato shfaqen!

Përveç nevojës njerëzore, ky emër i madh i Perëndisë i bie rrotull një qarku të mbyllur: “Unë jam ai që jam”, që do të thotë se Perëndia është përtej mendjes tonë për ta kuptuar. Por në çastin

që shfaqet nevoja njerëzore dhe mjerimi, Ai bëhet çfarëdo të jetë ajo nevojë individuale. Folja jonë në fund gjen kundrinorin dhe fjalja bëhet e plotë. Por më e rëndësishmja është se Perëndia është zbuluar dhe është bërë i njohur!

A na mungon paqja? “Unë jam paqja jote” - thotë Ai. A na mungon forca? “Unë jam forca jote.” A na mungon jeta frymërore? “Unë jam jeta jote.” A na mungon urtësia? “Unë jam urtësia jote”, e kështu me radhë.

Në thelb emri “Jahve” është me të vërtetë si një çek për t’u plotësuar. Besimi yt mund ta plotësojë me çfarëdolloj nevojë që vjen. Për më tepër nuk jemi ne që po i kërkojmë Atij këtë privilegj, por është Ai që po na e jep. Ai na jep zemër që të kërkojmë. “Deri tani ju s’keni kërkuar asgjë në emrin tim; kërkonte dhe do të merrni, që gëzimi juaj të jetë i plotë” (Gjoni 16:24). Ashtu si uji kërkon thellësitë më të mëdha për t’i mbushur, po kështu Jahve kërkon gjithmonë të plotësojë nevojat e njeriut. Atje ku ka një nevojë, atje ndodhet Perëndia. Atje ku ka brengë, mjerim, mërzitje, vuajtje, pështjellim, marrëzi, shtypje, UNË JAM-i është i pranishëm. Ai kthen brengën e njeriut në gëzim sa herë njeriu t’ia lejojë.

Prandaj nuk janë të uriturit që kërkojnë bukë, por Buka që kërkon të uriturit; jo i trishtuari që kërkon gëzimin, por Gëzimi që kërkon të trishtuarin; jo boshllëku që kërkon mbushëllinë, por Mbushëllia që kërkon boshllëkun. Dhe Ai nuk plotëson thjesht nevojën tonë, por Ai bëhet Vetë përmbushja e nevojës sonë. Ai mbetet gjithmonë “ajo për të cilën ka nevojë populli im”.

Në mes të gjithë kësaj mirësie ne duhet të pyesim veten: Çfarë të drejte kemi të presim këtë bujari prej Tij? Edhe para Rënies dhe

mëkatit, njeriu nuk kishte një pretendim të tillë ndaj Perëndisë. Sa më pak, pra, duhet të pretendojë njeriu, i cili është rebeluar e ka rënë, nevojat e mjerimet e të cilit janë rezultat i drejtpërdrejtë i vetë mëkatit të tij?

Kjo, miq, është domethënia e hirit; kjo është natyra dhe karakteri i Perëndisë sonë. Hiri, duke qenë i tillë, tërhiqet gjithmonë nga nevoja. Kjo nuk është diçka që Perëndia e ka menduar pasi ka ndodhur. Kjo është mënyra se si ka zbuluar Vetën. Përtej nevojës sonë Ai është i pakuptueshmi “Unë jam Ai që jam”. Por ndërsa i ka lejuar vetes të bëhet përmbushja e nevojës sonë, Ai është shfaqur ashtu siç është me të vërtetë. Për këtë arsye një kuptim sipërfaqësor i gjërave të Perëndisë nuk është kurrë mënyra për ta kuptuar dhe për ta njohur Atë. Ndërsa i afrohemi Atij me nevojat tona, atëherë “ju do të njihni që unë jam Jahve”.

Në disa pjesë të Dhiatës së Vjetër ky çek i paplotësuar, emri “Jahve”, mbushet për ne për të na dhënë zemër ta mbushim vetë sipas nevojave. Herë pas herë hasim fjalën Jahve si togfjalësh me një fjalë tjetër për të formuar emrin e Tij të plotë për atë situatë. Në një rast bijtë e Izraelit kishin nevojë për një flamur për të ngritur frymët e tyre të venitura dhe për t’i drejtuar në fitore kundër forcave që u dilnin para, ndërsa udhëtonin përmes shkretëtirës. Ata panë që Perëndia i tyre Jahve u tregua i tillë me ta. Ndaj pas fitores kundër Amalekut, ata ndërtuan një altar dhe e quajtën Jahve-Nisi, që do të thotë: “Unë jam flamuri yt” (Eksodi 17:15). Ishte lufta e Tij, jo thjesht e tyrja.

Në një vend tjetër Gideoni pati frikë për jetën e tij, sepse kishte parë një engjëll të Jahvesë ballë për ballë. Pastaj Jahve i tha

atij: “Paqja qoftë me ty, mos ki frikë, s’ke për të vdekur!” Për rrjedhojë u zbulua se Jahve ishte paqe, edhe ndaj një mëkatari si Gideoni. Dhe për të përkujtuar zbulimin e ri, ai i ndërtoi një altar Jahvesë dhe e quajti: “Jehova Shalom”, që do të thotë “Unë jam paqja jote” (Gjyqtarët 6:24).

Përsëri në një vend tjetër Jeremia thotë për Mesinë që do të vinte: “Në ditët e tij Juda do të shpëtohet dhe Izraeli do të qëndrojë në siguri. Ky do të jetë emri me të cilin do të thirret: *Jehova-Tsidkenu*’, që do të thotë: Zoti drejtësia jonë” (Jeremia 23:6). Izraeli do të shpëtohet dhe do të banojë në siguri sepse Jahve do të jetë në krah të tyre, duke iu përgjigjur çdo padie kundër tyre, duke u bërë siguria dhe drejtësia e tyre.

E kështu me radhë, shtatë togfjalësha të mrekullueshëm të Jahvesë³, shtatë vende në Dhiatën e Vjetër, ku çeku “Unë jam” mbushet për ne për të na inkurajuar. Sa studim i mrekullueshëm do të ishin këto emra të përbërë! Megjithatë, kjo është jashtë fushës sonë të studimit për këtë libër të vogël, sepse synimi ynë është të përqendrojmë vëmendjen tonë te togfjalëshi më i lartë i Jahvesë: JEZUSI. Ky emër mund të shkruhet JE-ZUS, i cili, siç duket, është një shkurtime i togfjalëshit Jahve-ZUS⁴, që do të thotë thjesht: “Unë jam Shpëtimi yt.”

Herët apo vonë, nëse Jahve do të thotë: “Unë jam ai që ke nevojë”, Ai duhet t’i përgjigjet nevojës sonë bazë si mëkatarë. Ligji i Tij i shenjtë na dënon me të drejtë në mëkatin tonë dhe ne lëngojmë në mjerimin dhe urinë e “vendit të largët”, që zgjodhëm vetë. Tërë nevojat, që zbulojnë togfjalëshat e tjerë të Jahvesë, zbulojnë se Ai nuk plotëson medoemos nevojat e popullit të Tij si mëkatar. Por

në Jezusin, Jahve merr përsipër të jetë nevoja e popullit të Tij në gjendjen e tij mëkatore, pa justifikim dhe pa të drejta.

Perëndia mund të ishte kujdesur për nevojat e tjera të popullit të Tij pa dërguar Jezusin. Ai e bëri këtë në Dhiatën e Vjetër dhe mund të vazhdonte të bënte të njëjtën gjë në epokën tonë. Por përsa i përket nevojës së popullit të Tij *si mëkatar*, duhet të përfshihej Jezusi. Nuk kishte rrugë tjetër. Askush tjetër nuk ishte aq i mirë sa të paguante pagën e mëkatit. Dhe Perëndia nuk e kurseu Jezusin. Ai na deshi aq shumë sa që e dërgoi, shkëlqimin e lavdisë së Tij dhe vulën e shëmbëllesës së personit të Tij, të realizonte për ne, me anë të derdhjes së gjakut të Tij, shpengimin e plotë nga mëkatet. Dhe si Shpëtimtari i ngjallur, vazhdon të jetë gjithçka që populli i Tij ka nevojë. Për sa kohë ne mëkatojmë, do të vazhdojmë të jemi në nevojë, deri në çastin kur të jemi pranë portave të qiellit.

Tani mund të themi, jo vetëm që është e vërtetë se atje ku ka *nevojë*, atje është Perëndia, por se atje ku ka mëkat, atje është Jezusi. Dhe kjo është diçka tepër e mrekullueshme. Nuk është gabim të kesh nevoja dhe ne mund ta kuptojmë Perëndinë kur preket dhe tërhiqet nga nevojat e njerëzimit. Por mëkati i njerëzimit me siguri nuk tërheq Atë, por gjykimin. Por jo! Ngaqë Perëndia është Ai që është dhe Jezusi është Ai që është dhe hiri është ai që është, është tepër e vërtetë se ku ka mëkat, atje është gjithmonë Jezusi, duke u përpjekur të falë mëkatin dhe të përtërijë çdo dëm të shkaktuar. Ai nuk çuditet nga dështimi njerëzor. Por e njih atë, tërhiqet prej tij, duke e ditur se çfarë të bëjë me të, sepse në Të dhe në gjakun e Tij gjendet përgjigjja për gjithçka.

Kështu që, sa herë mendojmë për Jezusin, duhet të mendojmë për Dikë që duhet të vinte medoemos vetëm për shkak të urgjencës së mëkatit tonë. Ai është kryekëput përgjigjja e mëkatit. Por Perëndia, duke dhuruar Atë si përgjigje të mëkatit tonë, e ka dhënë Atë si përgjigje për tërë nevojat tona të tjera, si frymërore, morale ashtu edhe materiale, sepse “qysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjërat bashkë me të?” (Romakëve 8:32). Jezusi merr, pra, mbi vete tërë domethëniet e emrave të përbërë të Jahvesë në Dhiatën e Vjetër, duke i përmbushur dhe përfshirë të gjitha në emrin e përbërë e përfundimtar që ka, JEZUS: Unë jam shpëtimi yt.

Kjo nënkupton se ne duhet ta konsiderojmë veten mëkatarë, pavarësisht sa vite kemi në besim. Dhe kjo nuk duhet bërë thjesht në mënyrë teorike, por nën hetimin dhe bindjen e veçantë të Frymës së Shenjtë. Në faqet që vijojnë duhet t'i kthehemi herë pas here këtij argumenti, sepse, nëse nuk e konsiderojmë veten mëkatarë, nuk do të shohim ndonjë bukuri të Jezusi që të na shtyjë ta dëshirojmë Atë (Isaia 53:2). Ai nuk ka kuptim tjetër veçse si përgjigjja ndaj mëkatit. “Të konsiderosh veten mëkatar, është fillimi i shpëtimit” - tha Shën Agustini. Dhe ne mund të shtojmë, të konsiderojmë ende veten si mëkatarë është vazhdimi i shpëtimit. Një afrikan, që u bind për mëkat duke qenë i krishterë prej vitesh, dëshmoi: “Kurrë nuk e kisha parë Jezusin, derisa e pashë përmes mëkateve të mia.”

“Ne do të shohim Jezusin” është tema jonë. Ta shohim Atë nuk nuk do të thotë të kemi një njohuri objektive të Tij. Është diçka personale dhe që përjetohet. Do të thotë ta shohim Atë me anë të besimit. Ai të jetë çfarë kam nevojë si mëkatar, si dështak, si

nevojtar dhe ta lejoj të jetë i tillë në këtë çast. Nuk është egoiste të përpiqesh ta shohësh Atë kështu. Ai është zbuluar dhe bërë i njohur, sepse është çka kam nevojë në gjendjen time mëkatare.

Jezu Krishti është bërë për mua,
Gjithçka kam nevojë, gjithçka kam nevojë;
Vetëm Ai është lutja ime,
Ai është gjithçka kam nevojë;
Dituria, drejtësia dhe fuqia,
Shenjtëria në këtë çast,
Shpengimi im i plotë dhe i sigurt;

Ai është gjithçka kam nevojë.

K A P I T U L L I

4

Të shohim Jezusin si e Vërteta

Sapo kemi parë që Jezu Krishti është bërë për ne gjithçka kemi nevojë. Atëherë, cila është nevoja jonë e parë bazë? Është të njohim të vërtetën: të vërtetën për veten dhe Perëndinë. Deri në çastin kur nuk e bëjmë këtë, do të vazhdojmë të jetojmë në një mbretëri iluzioni dhe fjala e hirit nuk do të depërtojë në ne. Njësoj si në shpëtimin e të humburve, rizgjimi ynë si të krishterë nuk mund të fillojë derisa të ndërhyjë e vërteta për veten dhe Perëndinë dhe të shkatërrojë iluzionin në të cilin po jetojmë. Nuk mund të fillojmë të shohim hirin e Perëndisë në fytyrën e Jezu Krishtit derisa të kemi parë të vërtetën për veten dhe të marrim një përgjigje të plotë të tërë sfidave të saj.

Fjala “e vërtetë” është e rëndësishme, sidomos në shkrimet e apostullit Gjoni, nga të cilat rrjedh pjesa më e mirë e këtij kapitulli. Kjo është një nga fjalët e tij kyçe, që shfaqet jo më pak se dyzet e dy herë në Ungjillin e tij dhe në tre Letrat.

Gjoni vë në kontrast të vërtetën me gënjeshtërën, e cila është nga djalli. Djalli, thotë ai, “nuk qëndroi në të vërtetën, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë të rreme, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar dhe ati i rrenës” (Gjoni 8:44). Kjo nxjerr në pah domethënien e fjalës, ashtu siç e përdor Gjoni. Nuk është e vërteta në kuptimin e trupit të doktrinës së krishterë, por e vërteta në kuptimin e ndershmërisë dhe realitetit; një zbulim i gjërave ashtu siç janë me të vërtetë.

Një prej armëve më të mëdha të djallit ka qenë gjithmonë propaganda gënjeshtare. Kjo është mënyra se si ai kushtëzon njerëzit të mos binden. Ai thuri një rrjetë gënjeshtresh përreth njeriut në kopshtin e Edenit dhe kështu ka bërë që prej asaj kohe. Ai gënjeu njeriun për pozicionin e tij të rrezikshëm si mëkatar. “Ju s’keni për të vdekur aspak” (Zanafilla 3:4) - tha ai - “çdo gjë në rregull. Nuk keni pse të shqetësoheni: mund të hani nga pema pa u ndëshkuar.” Po ashtu e gënjeu njeriun për Perëndinë, duke e paditur Atë për motivet pse ua ndaloi pemën. “Perëndia e di që ditën që do t’i hani... do të jeni në gjendje si Perëndia të njihni të mirën dhe të keqen” (Zanafilla 3:5) - tha ai. “Ai nuk do që të jesh perëndi si Ai; Ai po të hedh poshtë.” Ai lajkatoi njeriun dhe foli keq për Perëndinë. Dhe tragjedia ishte se njeriu i besoi gënjeshtres dhe veprroi në bazë të saj, me tërë pasojat tragjike të rënies së njeriut, siç i dimë.

Dhe djalli po thur ende sot rrjetën e tij të gënjeshtreve rreth nesh. Ai po na thotë ende se jemi njerëz të mirë dhe të krishterë të përkushtuar dhe se nuk duhet të shqetësohemi për gjë në jetën tonë. Ai na thotë ende se Perëndia nuk është aq i shenjtë dhe i pakompromentuar dhe se Perëndia nuk na do apo trajton në

mënyrë të barabartë. Dhe tragjedia është se ne e besojmë ende. Rezultati është se kemi humbur perspektivën e gjërave siç janë në të vërtetë dhe po jetojmë tani në një mbretëri iluzioni për veten.

Megjithatë nuk duhet të fajësojmë tërësisht djallin për këtë situatë. Ai ka një aleat të gatshëm në zemrën tonë. Në kapitullin e parë të Letrës së parë të Gjonit shohim tri hapat në formimin e kësaj bote iluzioni rreth nesh. Hapi i parë gjendet në vargun 6, ku kemi fjalët: “Ne gënjejmë dhe nuk e vëmë në praktikë të vërtetën.” Me fjalë të tjera japim një përshtypje të pavërtetë për veten. Ne jetojmë një gënjeshtër, edhe pse në fakt nuk themi një gënjeshtër. Disa prej nesh ndoshta e kanë bërë diçka të tillë prej vitesh: shtirja dhe vënia e maskës. Dhe nuk është për t’u çuditur, sepse “kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen veprat e tij” (Gjoni 3:20). Kemi aq shumë gjëra brenda vetes sa që duam të fshihemi.

Hapi i radhës gjendet në vargun 8, ku kemi fjalët: “Gënjejmë vetveten dhe e vërteta nuk është në ne.” Kjo do të thotë se kemi gënjyer për aq shumë kohë sa që arrijmë të besojmë gënjeshtërën tonë. Fillojmë të mashtrojmë të tjerët dhe në fund mashtrojmë veten. Besojmë vërtetë se jemi ata që jemi shtirur. Ne jemi tërësisht të sigurt se “nuk i kemi bërë askujt diçka të keq” dhe se nuk jemi xhelozë apo krenarë si njerëzit e tjerë dhe se jemi me të vërtetë të përkushtuar Zotit.

Fariseu që ishte mirënjohës ndaj Perëndisë se nuk ishte si njerëzit e tjerë, mendonte me sinqeritet se po thoshte të vërtetën. Megjithatë ishte po aq lakmitar, i padrejtë dhe shkelës kurore sa edhe të tjerët, por zemra e tij e kishte mashtruar. Ai po jetonte si ne në të njëjtën mbretëri iluzioni.

Hapi i tretë në këtë proces gjendet në vargun 10: “E bëjmë atë gënjeshtar.” Kur Perëndia vjen të na tregojë mëkatin dhe veten tonë të vërtetë, kjo na shtyn të themi automatikisht: “Nuk është ashtu, Zot.” Mendojmë se Perëndia ka bërë një gabim. Ai po akuzon njeriun e gabuar. Sigurisht, të tërë pranojmë se në teori jemi mëkatarë, por, kur Perëndia afrohet, qoftë përmes një mesazhi apo sfide besnike të një miku, për të na treguar në pika të veçanta se zemra jonë “sëmuret në mënyrë të pashërueshme” (Jeremia 17:9), ne refuzojmë të pranojmë se Ai e ka drejt. Por, të thuash se nuk kemi mëkatuar, kur Perëndia thotë se kemi mëkatuar, do të thotë ta quash Atë gënjeshtar. Kjo është pika më e thellë e kësaj verbërie. Ndërsa jemi në këtë pikë, Perëndia nuk mund të ndërmarrë ndonjë hap tjetër me ne. Ne jemi bërë të huaj jo vetëm për Perëndinë, por edhe për veten.

Është e qartë, atëherë, se nevoja jonë parësore dhe bazë është të prezantohemi me veten. Të njohim të vërtetën ashtu siç e njih Perëndia.

* * * * *

Pikërisht në këtë pikë, Jezu Krishti bëhet për ne ajo që kemi nevojë, sepse thotë: “Unë jam... e Vërteta” (Gjoni 14:6). Në përvojën e shpirtit, kjo është shprehja e parë e Tij e madhe: “Unë jam.” Hapi ynë i parë është të jemi gati të shohim tërë të vërtetën për veten tonë dhe Perëndinë, ashtu siç është zbuluar në Jezu Krishtin.

Është e rëndësishme të kuptojmë se Jezusi nuk po thotë këtu se thjesht na mëson të vërtetën, sikur e vërteta të ishte diçka jashtë Tij. Ai vetë është e vërteta dhe të shohësh Atë do të thotë të

shohësh të vërtetën. Dhe ku e shikojmë Jezusin si e vërteta? Në Kryqin e Kalvarit. Në atë kryq, shohim tek Jezusi gjithë të vërtetën për mëkatin, njeriun dhe Perëndinë me të cilin ka të bëjë. Skena që zbulon hirin më të pasur dhe të ëmbël të Perëndisë ndaj njeriut zbulon po ashtu të vërtetën më të hidhur se kush është njeriu. Nëse hiri rrjedh nga Kalvari, po kështu dhe e vërteta, sepse të dyja “hiri dhe e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit” (Gjoni 1:17).

Le të përpiqemi në këtë pikë të ilustrojmë këto gjëra. Pacienti, duke parë shqetësimin e doktorit dhe masat e skajshme të dhëna në recetë, mëson për herë të parë rëndësinë e sëmundjes, nga e cila vuan. Kur dëgjon vendimin e ashpër dhënë një njeriu tjetër, shkelësi i ligjit, ende i pazbuluar, i cili ka bërë të njëjtat gjëra vetë, por me mendjehetësi, zbulon se sa serioz është ligji ndaj shkeljeve të tij. Djali rebel arrin të gjykojë karakterin e vërtetë të sjelljes së tij, duke parë vuajtjen dhe brengën që heq nëna e tij, për shkak të atyre sjelljeve.

Po kështu, në mënyrë të ngjashme, Jezusi thotë nga Kryqi: “Shikoni këtu gjendjen tuaj nga turpi që duhet të heq për ju.” Nëse në çastin që i Shenjti zuri vendin tonë dhe mori mëkatet tona, Ai ishte i dënuari nga Ati dhe u braktis në mes të vuajtjeve të Tij, sa e rëndë duhet të ketë qenë gjendja jonë e vërtetë për ta bërë të domosdoshëm një akt aq të ashpër gjykimi!

Bibla thotë se Ai u bë “në shëmbëllim mishi mëkatar” (Romakëve 8:3), që do të thotë se Ai ishte atje si një shëmbëllim i vetes sonë. Por, nëse në çastin që u bë shëmbëllim, Ai duhet të thërriste: “Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur?” (Mateu 27:46), si na konsideronte Perëndia? Është e qartë se Perëndia nuk po e braktiste Birin si Bir. Ai po e braktiste Birin sikur të ishim

ne, i cili kishte ngjashmërinë tonë. Çfarë i bëhet shëmbëllimit konsiderohet gjithmonë sikur i bëhet atij që përfaqëson. Ai shëmbëllim i shkelur duke vuajtur nën zemërimin e Perëndisë jemi ne, nga më i miri te më i keqi. Atje mbetet për t'u parë e vërteta e pastër për të gjithë ne, të krishterë apo jo qofshim. Nëse nuk kuptoj dot vlerësimin e Perëndisë për njeriun në gjëra të tjera, mund ta kuptoj atje dhe mjafton për të thyer iluzionet tona të kota për veten.

Megjithatë përmes Jezu Krishtit nuk është zbuluar vetëm e vërteta për veten tonë, por dhe e vërteta për Perëndinë dhe dashurinë e Tij ndaj nesh. Ndërgjegjet tona fajtojnë, të pakontrolluara, na thonë vetëm se Perëndia është kundër nesh, se Ai është Perëndia me një shkop të madh. Ne e shohim Atë vetëm si Personin që cakton standardet morale për ne, shumicat të larta për t'u mbajtur, ndaj Ai nuk bën gjë veçse të na dënojë kur dështojmë. Sipas këtij kuptimi, nuk gjejmë asnjë shkak për t'iu afruar Perëndisë. Por Kryqi i Zotit Jezus nxjerr në pah gënjeshtrenë në këtë aspekt dhe na zbulon Perëndinë ashtu siç është. Ne e shohim Atë, duke mos na paditur për mëkatet tona, siç mendonim, por duke ia ngarkuar Birit të Tij për hirin tonë. “Sepse Perëndia e ka pajtuar botën me veten në Krishtin, *duke mos ua numëruar njerëzve fajet e tyre*” (2 Korintasve 5:19). Ai që mendonim se ishte një shkop i madh, ishte në të vërtetë krahu i Tij i shtrirë i dashurisë duke treguar rrugën për tek Ai. Në fytyrën e Jezu Krishtit, të shpërfytyruar për ne, shohim se Perëndia nuk është kundër mëkatarit, por për të; se Ai nuk është armiku i tij, por Miku i tij; se në Krishtin Ai nuk ka caktuar standarde të reja dhe të paarritshme, por ka ardhur për t'iu ofruar falje, paqe dhe jetë të re atyre që kanë shkelur çdo lloj standardi të mundshëm. “Sepse Ligji u dha nëpërmjet

Moisiut, por hiri dhe e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit.” Një shkrimtar e ka quajtur këtë: “bujarinë mahnitëse të Kryqit”. Kjo jo vetëm habit ndërgegjet tona fajtoje, por na shkrin dhe tërheq, duke na detyruar të kthehemi tek Ai me sinjeritet dhe pendim, duke e ditur se nuk na pret gjë tjetër veç mëshirës.

* * * * *

Nuk ka ilustrime mbi të vërtetën frymërore si ato të Dhiatës së Vjetër. Ritualit dhe historia e saj janë plot me to. Në të vërtetë, shumica e ritualit është caktuar si ilustrim i ardhjes së të vërtetës në Dhiatën e Re. Një ilustrim i tillë i Dhiatës së Vjetër, që Dhiata e Re e përdor për të na treguar Zotin Jezus, është ai që përmendet te Hebrejve 13:11-13: “Sepse trupat e atyre kafshëve, gjaku i të cilave është sjellë prej kryepriutit në shenjtëroren për mëkatin, digjen jashtë fushës. Prandaj edhe Jezusi, për të shenjtëruar popullin me gjakun e vet, pësoi jashtë derës (së qytetit). Le të dalim, pra, drejt tij jashtë fushës, duke bartur poshtërimin e tij.”

Çfarë kuptimi kishte shprehja “drejt tij jashtë fushës” për të krishterët hebrenj, të cilëve po u shkruante apostulli Pal? Ata do të përfytyronin kohën kur kombi i tyre ishte në shkretëtirë. Atë fushim të madh e të rregullt, me tabernakullin e shenjtë në qendër! Rreth fushimit të caktuar mirë do të përfytyronin tokën pa pronar, të njohur si “jashtë fushës” dhe ai vend do të lidhej në mendjen e tyre me disa kategori njerëzish.

Jashtë fushës ishte vendi ku duhet të jetonin të huajt. Ata që ishin “të huaj në qytetin e Izraelit dhe të huaj për besëlidhjen e premtimit” (Efesianëve 2:12). Zakonisht njerëzve të tillë nuk u lejohej të jetonin brenda kampit.

Edhe jashtë fushës kishte lebrozë. Për shkak të natyrës ngjitëse të sëmundjes së tyre të tmerrshme, ata u dëbuan nga kampi, u lanë pa kujdesje dhe u përjashtuan nga tërë kënaqësitë e disponueshme për të tjerët.

Atje ishte po ashtu vendi i frikshëm i ekzekutimit për shkelësit e ligjit dhe kriminelët. Sipas ligjit të Moisiut, ndëshkimi me vdekje duhet të ekzekutohej me goditje me gurë ndaj shkelësve të kurorës, shkelësve të Shabatit, idhujtarëve dhe vrasësve. Kjo ndodhte jashtë fushës.

Megjithatë në këtë pjesë apostulli na paraqet atë që është ndoshta hollësia më e frikshme e atij vendi. Ai ishte vendi ku digjeshin mbi një pirg mbetjesh kufomat e kafshëve, gjaku i të cilave kishte spërkatur Vendin e Shenjtë për mëkatin. Ato kufoma, mbi të cilët ishin vënë në mënyrë simbolike mëkatet e ofruesve, digjeshin si mbetje të mallkuara nga mëkati, tërësisht të neveritshme si për Perëndinë ashtu edhe për njeriun. Tymi ngjitej lart ditë pas dite jashtë kampit dhe vendi kutërbonte nga era e keqe.

Me pak fjalë, ajo zonë jashtë fushës nuk ishte një vend i këndshëm. Ishte një vend për të huajt, lebrozët, kriminelët dhe mbetjet e mallkuara nga mëkati: një vend që duhej shmangur. Megjithatë, Shkrimi thotë se është kopja frymërore e vendit jashtë fushës ku Zoti Jezus doli duke mbartur Kryqin e Tij, për të shenjtëruar njerëzit me gjakun e Tij. Vendi i kryqëzimit mban emrin që ngjan me gjërat që hidheshin në fushën e lashtë: “Vendi i kafkës” (Mateu 27:33). Por Ungjilli na thotë se ky vend ishte për ne dhe sa shpesh themi: “Ai zuri vendin tim!” Është tronditëse të kuptojmë se Ai zuri vendin tonë. Ky është rasti kur ne shikojmë se cili është vendi ynë i vërtetë dhe si është karakteri ynë i vërtetë para Perëndisë.

Para së gjithash, Ai shkoi për ne në vendin ku ishte një i huaj, edhe për Atin e Tij: vendi që Perëndia e kishte braktisur. I varur atje në Kryq, thirri: “Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur?” Mëkati, në fillimet e tij, është një akt i braktisjes së Perëndisë nga mëkatori, por në ndëshkimin e tij përfundimtar është akti i braktisjes së mëkatarit nga Perëndia, dhe ky është ferri. Ky ishte vendi ku Jezusi shkoi në Kryq, vendi ku Perëndia e braktisi. Dhe veproi ashtu, sepse ai ishte vendi ynë. Mallkimi që duroi na përkiste ne. Braktisja e Perëndisë, që Jezusi përjetoi, na përkiste neve. E tërë kjo merr kuptim të plotë. Nëse në çastin që Ai zuri vendin tonë, Perëndia e braktisi, cili duhet të jetë vendi ynë i vërtetë para Perëndisë? Çfarë e vërtete shkëlqen nga Kalvari përse i përket gjendjes sonë të tmerrshme para Perëndisë!

Më pas, Ai zuri vendin e rezervuar për ne si lebrozë moralë, sikur të ishte vetë i tillë. Në të vërtetë kjo paraqitet në Shkrim, “por ne e konsideronim të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të përulur” (Isaia 53:4). Studiuesit hebrej hedhin idenë se fjala “të goditur” ka kuptimin e goditjes me plagën e lebrës. Në mbarë Biblën lebra është një ilustrim i mëkatis. Ajo është një sëmundje delikate, duke nisur si diçka e vogël me simptoma të lehta, por përfundon si një përbindësh shkatërrues, duke e kthyer bartësin në një shëmti të neveritshme, para se ta çojë drejt vdekjes.

Mëkati, në ngjizjen e tij në jetën tonë, mund të duket i vogël. Por në kulmin e tij është diçka shumë e neveritshme si para Perëndisë ashtu edhe për njeriun, duke e ndarë përjetësisht njeriun nga Perëndia. Çfarë neverie ka shprehja “lebroz moral” kur i referohemi një njeriu tjetër! Ky ishte pikërisht vendi që Zoti Jezus ishte gati të zinte për ne: ai i lebrozit moral, i neveritshëm

në sytë e Perëndisë. Ju mund të pyesni: Pse zuri një vend kaq të ulët? Përgjigjja është: Ai pa që ishim të tillë dhe Ai duhet të zinte atë vend për të na shpëtuar.

Prandaj, Jezusi i varur në Kryq jashtë fushës si lebroz moral, është një shpallje e gjendjes sime. Nëse deri tani nuk e njihja gjendjen time, mund ta di tani duke soditur vendin që Jezusi duhet të zinte për mua. Sa papastërti, imoralitete dhe shturje njollosin aq shumë jetë sot, e megjithatë fshihen në mënyrë të kujdesshme! Por atje në Kryq shpallen hapur para të gjithëve nga vetë vendi që Jezusi zuri për ne! Sadoqë mund të mendojmë se këto gjëra nuk ndodhen në ne siç janë te të tjerët, Kalvari shpall se ato janë në thelb dhe embrion brenda nesh.

Më pas, Ai shkoi te kopja frymërore e atij vendi ku ishin goditur me gurë kriminelët. “Po të mos ishte keqbërës” - i thanë judenjtë Pilatit - “nuk do ta kishim dorëzuar” (Gjoni 18:30). Jezusi nuk vdiq në paqe në një shtrat. Ai vdiq në Kryq! Dhe vdekja në Kryq ishte ndëshkimi që shoqërohej me një turp të veçantë për shkak se rezervohej vetëm për kriminelët. Me të vërtetë pati dy kriminelë, një në çdo krah të Tij dhe të gjithë mendonin se Ai duhet të ketë qenë i tillë. Ata “e konsideronin të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të përlulur”, për shkak të diçkaje që duhet të kishte bërë dhe u bë “i ngjashëm me dikë para të cilit fshihet faqja”. Dhe çudia është se Ai nuk i kundërshtoi kurrë. Ai nuk tha, ashtu siç do të kishim bërë ne: “Të lutem, oh të lutem, nuk kam bërë ndonjë të keqe për të qenë këtu. Jam këtu për shkak të mëkateve të njerëzve të tjerë.”

Në të vërtetë, Ai qëndroi gojëmyllur. Ai ishte gati t'i linte të mendonin se ishte me të vërtetë kriminel. Ishte gati të përfshihej “midis keqbërësve” (Isaia 53:12) dhe të vdiste i tillë, thjesht ngaqë

ishte vendi ynë dhe Ai ishte gati ta zinte për ne. Bibla na thotë se në thelb ne jemi të gjithë kriminelë në sytë e Perëndisë: “Kushdo që urren vëllanë e vet, është vrasës” (1 Gjonit 3:15). Çdo gjë që nuk është dashuri e vërtetë për vëllanë tim, është urrejtje dhe urrejtja është vrasje. Lexojmë përsëri: “Por unë po ju them se kushdo që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në zemrën e vet” (Mateu 5:28). Perëndia thotë se mendimi e pshor është njësoj si vetë akti në sytë e Tij. Por edhe sikur Bibla të mos thoshte asgjë nga këto, ne do ta dinim se këto janë të vërteta dhe faji ynë do të ishte i dukshëm ndaj botës, sepse në Kalvar ai fakt shpallet hapur nga Jezusi duke vdekur për ne.

Megjithatë, më e rëndësishmja është se Jezusin e çuan jashtë fushës në të njëjtën mënyrë si kufomat e kafshëve të flijuara çoheshin për t’u djegur si mbetje të mallkuara nga mëkati. Asnjë fjalë nuk mund të përshkruajë thellësinë morale ku Jezusi zbriti për ne në Kryq. Nuk është e tepruar të thuash se Ai vdiq atje si mbetje e mallkuar nga mëkati vetëm ngaqë ne jemi të tillë në sytë e Perëndisë. Atje tymi dhe era e keqe e mëkatit tonë u ngjijt lart nga trupi i Tij i bekuar. Unë dhe ti mund t’i japim përshtypjen njëri-tjetrit si të krishterë të zellshëm e të perëndishëm, por para Kryqit duhet të pranojmë se nuk jemi fare ai lloj personi. Në Kalvar, e vërteta na i ngul sytë tërë kohën që nga Kryqi, duke na sfiduar të heqim petkun dhe ta pranojmë atë.

Kalvari na tregon pikërisht se kush jemi. Jo thjesht si ishim më parë, por se si jemi ende, pa Të. Nuk ka rëndësi sa kohë kemi si të krishterë, as sa të pjekur e mendojmë veten. Kalvari ka diçka të freskët sot për të na treguar për mëkatin. Sepse mëkati është si një oktapod. Tentakulat e tij janë kudo. Ai ka një mijë

jetë dhe një mijë forma dhe i bën bisht kapjes duke ndryshuar vazhdimisht formën. Nëse duam të shikojmë mëkatin në tërë format dhe përmasat e tij dinake dhe të provojmë fuqinë e Jezusit për të na shpëtuar prej tij, duhet të lutemi përditë:

Më mbaj të thyer, më mbaj syhapur

Te Kryqi ku vdiqe Ti.

Sepse vetëm atje njohim nevojën tonë si mëkatarë dhe nevojën tonë për Jezusin.

* * * * *

Cila duhet të jetë përgjigjja jonë ndaj kësaj zbuluese të së vërtetës rreth vetes dhe Perëndisë? Përgjigjja që kërkon Perëndia është shumë ndryshe nga ajo që do të mendonim normalisht, siç gjendet te Gjoni 3:20. Vargu fillon duke thënë: “Sepse kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen veprat e tij.” Kjo do të thotë se kur kemi mëkat të fshehur, ne shmangim dritën, pra, gjithçka që do të na nxirrte në dritë. Pastaj vazhdon të thotë: “Por kush bën të vërtetën vjen te drita, që veprat e tij të zbulohen, sepse u bënë në Perëndinë.” Ne mund të mendonim se po të thoshte: “Kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën”, do të vazhdonte kështu: “Ai që bën të mirën vjen te drita.” Sigurisht që e kundërta e të bërit gjëra të mbrapshta është të bërit gjëra të mira! Por këtu nuk kemi këtë kontrast. Ajo që po thotë Perëndia është se ai që praktikon të vërtetën, vjen te drita.

Alternativa që Perëndia paraqet ndaj të bërit gjëra të mbrapshta nuk është të bërit gjëra të mira, por praktikimi i së vërtetës. Pra, sinqeriteti në lidhje me ligësinë tonë. Në radhë të parë Ai

nuk do që përpjekjet tona të bëjnë mirë atje ku kemi bërë keq: të përpiqemi të jemi të mirë atje ku nuk kemi qenë të mirë, të jemi miqësorë atje ku kemi qenë kritikë. Mund t'i bëjmë të gjitha këto pa pendim fare, sepse kjo ka ekzistuar tashmë dhe pa ndonjë pastrim apo paqe në zemrat tona. Ajo që kërkon Perëndia është e vërteta, pra, pendimi i vërtetë dhe rrëfimi i mëkatit që është kryer. Kjo do të na çonte te Kryqi i Jezusit për falje dhe, nëse është e domosdoshme, te personi tjetër që i kemi bërë keq, për të kërkuar edhe faljen e tij. Kur vërtetë përulim veten, do të gjejmë paqe me Perëndinë dhe njeriun, sepse atje do të gjejmë përsëri Jezusin dhe do të mbështetemi, si kurrë më parë, në veprën e Tij të përfunduar për mëkatin tonë në Kryq. Sinqeriteti i thjeshtë, pra, “praktikimi i së vërtetës” rreth mëkateve tona, do të na bëjë të drejtë para Perëndisë dhe njerëzve përmes gjakut të Krishtit, ku gjithë “veprat e mira” nuk bëjnë punë.

Le ta mirëpresim sot Jezusin si e Vërteta. Fillo me gjënë e parë që po të tregon Ai. Ndoshta është ajo gjë që ke në mendje tani, edhe ndërsa po lexon këtë libër. Shpërblimi i bindjes tënde ndaj dritës së Perëndisë do të zbulojë mëkate të tjera. Ai nuk na i zbulon të gjitha përnjëherësh, sepse nuk mund t'u bëjmë ballë. Por e bën në mënyrë progresive, sepse çdo sasi e vogël e së vërtetës çon në zbulime të mëtejshme të vetes sonë.

Fakti që Kryqi, i cili shpall të vërtetën e dhimbshme, është po ashtu ilaçi për mëkatin, do të na japë një gatishmëri të re për t'iu përgjigjur diagnozës së tij. Nëse e di që ka një kurë të sigurt për një farë sëmundje, mund ta duroj po të më thonë që vuaj nga ajo sëmundje. Për aq kohë sa e di që ka një burim për mëkatin dhe papastërtinë, mund të përballem me të vërtetën rreth vetes dhe

mëkatit. Dhe gjëja e mrekullueshme është se kur duam Zotin Jezus si e Vërteta, do të shohim që Ai është po aq i çmuar në atë marrëdhënie sa dhe në çdo marrëdhënie tjetër. Vetëm zemra jonë e errët dhe tradhtare na bën të kemi frikë prej Tij si e Vërteta. Ai do që ne të mos kemi frikë prej Tij në këtë mënyrë, por ta mirëpresim Atë. Ai na ka dhënë Frymën e Tij të Shenjtë, të quajtur tri herë “Fryma e së Vërtetës“, të na “prijë në çdo të vërtetë”. Ne mund të vëmë të sigurt duart tona te të Tijat dhe të themi: “O Zot, më trego gjithçka që shikon Ti dhe gjithçka që dëshiron që unë të shoh. Unë do ta pranoj. Nuk do të mbrohem apo bëj fjalë. Nëse e thua ti, atëherë e di se është e vërtetë.”

Të shohim Jezusin si Dera

Pasi e pamë Zotin Jezus si e Vërteta e mahnitshme rreth vetes dhe mëkatit tonë, jemi të përgatitur tani për pamjen tjetër të Tij, atë që Fryma e Shenjtë dëshiron t'ia japë zemrës së bindur: Zoti Jezus si Dera. Pamja që kemi deri tani për veten duhet t'i ketë dhënë zemrës sonë të bindur një ndjenjë përjashtimi të plotë nga Fryma e Perëndisë. Nëse kemi qenë në këtë gjendje tërë kohën dhe nëse ato janë mëkate të fshehura nga sytë tanë për një kohë të gjatë, nuk është për t'u çuditur se Perëndia na është dukur shumë i largët, që zemrat tona kanë qenë të ftohta e shërbesa jonë shumë e vështirë dhe shterpë. Nuk kemi pse të shohim gjetiu për shkakun e shterpësisë që mbretëron në përbashkësinë dhe kishat tona. Shpirti, jo vetëm e konsideron veten të përjashtuar me të drejtë për shkak të mëkatit të tij, por, duke ditur dobësinë e tij, pyet nëse mund të ketë një rrugë për te Perëndia që një njeri me një zemër të tillë, mund të kalojë nëpër të.

Këtu, Zoti Jezus na paraqitet si Personi që kemi nevojë dhe na del përpara me një tjetër shprehje të madhe “Unë jam”. Ai thotë: “Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet” (Gjoni 10:9). Nëse të mashtruarit kanë nevojë të shohin të vërtetën dhe të përjashtuarit të gjejnë një derë, ata nuk duhet të shikojnë gjetiu, sepse Jezusi është të dyja: e Vërteta për të mashtruarit dhe Dera për të përjashtuarit. Ai është Dera e rizgjimit dhe e çdo bekimi tjetër për të krishterin, sepse është Dera e shpëtimit për të humburit. Për më tepër, më i dobëti dhe i priruri për dështim mund t’i afrohet lehtë, njësoj si më shenjtori.

Vetë fakti që Zoti Jezus tha se Ai është Dera, hedh idenë se ka një mur, një pengesë, e cila na ndan nga Perëndia. E kush prej nesh nuk e ka përjetuar një gjë të tillë? Ka refuzuar përpjekjet tona më të zellshme dhe ka penguar çdo vendosmëri tonën. Ne shkojmë të lutemi, por pengesa është atje. Ne kërkojmë ndihmën e Tij, por pengesa është ende atje. Adhurimi ynë për Zotin bëhet nga një largësi. Vetëm ata që nuk e kanë marrë seriozisht të kërkojnë Perëndinë, mund të imagjinojnë se nuk ka një pengesë të tillë.

Bibla na jep natyrën e kësaj pengese. Na tregon se është mëkati, dhe vetëm mëkati, që ndan njeriun nga Perëndia (Isaia 59:2). Mëkati nënkupton egoizmin dhe pavarësinë nga Perëndia, që janë të zakonshme për ne të gjithë dhe shkeljet e shumta që kanë rrjedhur prej tij. Ngaqë “kemi ndjekur së tepërmi planet dhe dëshirat e zemrave tona, kemi fyer ligjet e Tij të shenjta.” Dhe mëkati ngre gjithmonë një mur midis nesh dhe Perëndisë.

Ai mur nuk ka qenë gjithmonë atje. Është ngritur vetëm me aktin e parë të shkeljes. Vetëm pas asaj njeriu donte të fshihej nga Perëndia. Vetëm atëherë drejtësia e Perëndisë kërkoi që të

vendoste kerubinë dhe shpatën flakëruese për të penguar rrugën për t’iu afruar Pemës së Jetës (Zanafilla 3:24). Që prej asaj kohe tërë pasardhësit e Adamit kanë lindur në anën tjetër të asaj shpate flakëruese, në “vendin e largët” të ndarjes nga Perëndia në të cilin shkoi djali i parë plangprishës, babai i të gjithëve. Dhe njerëzit qëndruan atje derisa sytë e tyre u hapën për të parë Derën e vetme për t’u kthyer, që Perëndia siguroi për ta.

Një ditë, po flisja me një grua në një seancë këshillimi pas një takimi ungjillëzimi. Ajo më tha se kishte dalë përpara për shkak se biri i saj gjashtëmbëdhjetë vjeç kishte dalë gjithashtu. I thashë: “Po ti?” Ajo u përgjigj: “Oh, kam qenë gjithmonë e krishterë.” Në çastin që tha këtë, e kuptova që nuk kishte qenë fare e krishterë. Askush nuk ka “qenë gjithmonë i krishterë”, por gjithmonë një mëkatar, gjithmonë i ndarë nga Perëndia për shkak të mëkatit, derisa shpëtohet nga hiri Hyjnor. Feja e njeriut nuk përtërin asgjë.

Të mos mendojmë se fuqia ndarëse e mëkatit vlen vetëm për ata që nuk e kanë njohur kurrë Krishtin në mënyrë personale. Të gjithë ne që kemi kaluar fillimisht përmes Derës për te Perëndia, e njohim shumë mirë murin që mund të ngrejë ende mëkati midis shpirtit dhe Perëndisë. Edhe pse kemi shpëtuar nga “vendi i largët” i mëkatit fillestar, mëkati mund të futet ende, ndoshta në forma më dinake dhe si pasojë gjendemi në “vende të largëta”; më të vogla, por reale: “vendi i largët” i xhelozisë, zemëratës, keqardhjes për veten, apo kompromisit me botën. Dhe atje shfaqet gjithmonë “një zi e madhe buke” (Luka 15:14), ashtu siç u shfaq për Djalë Plangprishës dhe fillojmë të bëhemi të vetëdijshëm për nevojën tonë. Nuk është “uri për bukë dhe etje për ujë, por më tepër për të dëgjuar fjalët e Zotit” (Amosi 8:11).

Kush prej nesh nuk njih ftohtësinë e zemrës ndaj Zotit, plogështinë e dukshme të Librit të Shenjtë dhe disfatat e grumbulluara në fusha të tjera të jetës që na mësyjnë për shkak të pengesës që ai mëkat në një fushë të caktuar ka ngritur midis nesh dhe Perëndisë? Nuk po them se biri i porsalindur i Perëndisë humbet vendin e tij në familjen e Perëndisë për shkak të mëkatit që ka hyrë, por humbet përbashkësinë e tij me Atin e tij qiellor dhe pastaj gjendja e urisë hedh rrënjë në mënyrë të pashmangshme në zemrën e tij, derisa të pendohet.

Por në ato kushte urie, i krishteri, shumë shpesh nuk arrin të shohë mëkatin apo mëkatet e vërteta që e kanë ndarë nga Perëndia. Për rrjedhojë ai përpiket të merret vetëm me urinë sesa me shkaqet e saj. Ai mund t'i kushtohet lutjes apo t'i shërbejë Perëndisë me më shumë besnikëri. Ose mund t'i ngjitet “pas një banori të atij vendi” (Luka 15:15), ashtu siç bëri djali plangprishës dhe të bëjë aleanca të kësaj bote me shpresën për të siguruar sadopak kënaqësi për zemrën e tij të trishtuar. Të gjitha këto përpjekje do të rezultojnë të dështuara dhe Perëndia përdor atë përvojë për t'i treguar atij se duhet të zgjidhë çështjen e mëkatit, çfarëdolloj mëkati qoftë.

Fatkeqësisht, njeriu, edhe pasi pranon mëkatet që e kanë ndarë nga Perëndia, merret shpesh me problemin se si të mos mëkatojë përsëri, sesa të kthehet te Perëndia dhe të gjejë paqe. Sinqerisht është shumë vonë për t'u marrë me këto elemente. Mëkati ka hyrë dhe e ka bërë dëmin. Edhe nëse “sigurojmë fitoren” dhe të mos e bëjmë kurrë këtë gjë, ai fakt nuk do të na çojë drejt prehjes dhe gëzimit. E vërteta e thjeshtë është se fjalë të tilla si “Jezusi kënaq” dhe “Ai jep fitoren” nuk vlejnë kur jemi në vendin e largët.

Tërë këto, e shumë më tepër, na presin vetëm kur kthehemi te shtëpia e Atit.

Në këtë vend ngecim për shkak të mungesës së njohjes se si të kthehemi pas; si mund të kalojmë pengesat e shumta që ka ngritur mëkati. Po ta dinim këtë, do të ishim me të vërtetë shpirtra të lumtur. Mëkati, edhe pse mund të vijë, nuk do të na mundte me dëshpërimin dhe plogështinë e frymës, sepse do të dinim përsëri një rrugë të sigurt për te liria dhe gëzimi që mund ta përdorim sa herë që kemi nevojë. Nevoja jonë atëherë, pa dyshim, është të shohim një derë.

Kjo është pika në të cilën Zoti Jezus na takon përsëri. Ai i thotë zemrës kërkuese, e cila i kërkon Atij t'i tregojë Derën: “Po të më kishit njohur, edhe ju do ta kishit njohur Derën. Ai që më ka parë, ka parë Derën. Unë jam Dera. Çdo njeri që do të futet përmes meje do të shpëtohet.” Jezusi nuk na tregon thjesht Derën; Ai vetë është Dera. Kjo është dhurata e madhe e dashurisë së Perëndisë ndaj botës plangprishëse që ende i ka kthyer kurrizin Atij: një Derë që nuk mbyllet kurrë drejt paqes dhe kënaqësisë. Sikur të ktheheshim dhe ta shihnim që është kaq afër dhe Dera e hapur për ne! Dhe Ai është një Derë e tillë, sa që as hapat parapërgatitore as hapat e mëvonshme nuk janë të domosdoshëm për të siguruar atë që kemi nevojë. Thjesht duke shkuar tek Ai ne kemi kaluar nga një gjendje frymërore te një tjetër, sepse Ai është si bekimi që kemi nevojë ashtu edhe Dera për tek ai. Kjo është një pamje e Tij si dera, të cilën e *kemi* në himnin e mirënjohur:

Nga skllavëria, brenga dhe nata ime,
Jezus, unë vij! Jezus, unë vij!

Në lirinë, lumturinë dhe dritën Tënde,
Jezus, unë vij te Ti!

Kjo pamje na jep fjalën bazë të Ungjillit të Krishtit. Ungjilli nuk na bën thirrje që të përpiqemi të jemi *si* Krishti, por të vijmë *përmes* Krishtit. Na paraqitet një derë më tepër sesa një shembull. Herë pas here shohim në Letrat e Palit shprehjen e theksuar: “në (përmes) Jezu Krishtin, Zotin tonë” (Romakëve 6:23 dhe vargje të ngjashme) ose të barasvlershme të saj. Ai nuk përmend kurrë një bekim apo përvojë mirësie që Perëndia ka për ne, pa ngurruar të shtojë “në Jezu Krishtin, Zotin tonë”. Dhe me të drejtë, çfarë dobie do të ketë një kopsht tërheqës apo një shtëpi e bukur nëse nuk ka portë apo derë të hapur për t’u futur atje? Këtë pyesin tërë kohën të krishterët e zhgënjyer. “Nuk ka problem të flasësh për këtë jetë të mrekullueshme në përbashkësi me Perëndinë” - thonë ata, - “por si mund të arrijë atje një person si unë? Jam përpjekur shpesh.” Jezusi na thotë me gëzim: “Unë jam mënyra për të arritur atje! Unë jam Dera.” Nuk ka bekim për ne nga Perëndia, qoftë shpëtimi, fitorja, paqja në zemër apo rizgjimi, që mund të merret në ndonjë mënyrë tjetër përveçse përmes Birit të Tij.

* * * * *

Nëse do ta shohim Zotin Jezus si Dera jonë dhe të përjetojmë bekimin e saj, ka katër gjëra thelbësore që duhet të kuptojmë rreth Tij si Dera.

Së pari, ne duhet ta shohim Atë si Dera *e hapur* fare! Sa lehtë është ta konsiderojmë Atë ndryshe! Ka raste kur disa prej nesh e shohim pak më shumë si Personin që vendos standardet, që cakton shtegun e detyrave dhe që vetëm na drejton në rrugë kur

nuk ecim nëpër të. Kjo e bën Atë thjesht si një Moisi tjetër, që vetëm na shkakton dëshpërim. Dhe nëse e shohim ndonjëherë si Derë, e shohim vetëm si Derë e mbyllur. Por ky nuk është Jezusi nga qielli. “Sepse Ligji u dha nëpërmjet Moisiut” dhe na dënon të gjithëve, “por hiri dhe e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit” (Gjoni 1:17). Nëse hiri është mirësia e Perëndisë ndaj atyre që nuk e meritojnë, kjo do të thotë se Ai është një Derë e hapur përmes së cilës mund të hyjnë mëkatarët. Ora e qëndrimit të saj hapur ishte ora kur Ai, i varur në Kryq, thirri triumfues: “U krye! Dhe duke ulur kryet, dha frymën” (Gjoni 19:30). Për të bërë krejt të qartë atë që po realizohej atje në Kalvar, veli i tempullit, i cili kishte qëndruar varur prej shekujsh si një pengesë përjashtuese midis Vendit Shumë të Shenjtë dhe pjesës tjetër të tempullit, u ça në të njëjtin çast nga maja në fund. Në atë mënyrë pengesa ndarëse e mëkatit midis njeriut dhe Perëndisë u thye dhe Dera për njeriun mëkatar u shpall e hapur. Tani ne nxitemi të kemi “liri të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit”, sepse gjaku i Jezu Krishtit na thotë se tërë gjykimi për mëkatin tonë u shfuqizua në Kryq. Kur vërtetë e shikojmë këtë, edhe personat më fajtorë kanë guxim të vijnë.

Kjo do të thotë se tani nuk ka barrierë apo pengesë midis njeriut dhe Perëndisë. Ato që duken si pengesa: ftohtësia dhe mosbesimi i njeriut, duke qenë mëkate, janë vetë gjërat që e sjellin njeriun te Dera. Dera u dha që personi t’i pranojë ato, sepse është një Derë për njerëzit që karakterizohen nga mëkate të tilla. Ne nuk mund të shtypim apo mundim këto gjëra, por mund t’i gjykojmë si mëkat dhe t’i çojmë para Jezusit. Dhe ndërsa bëjmë diçka të tillë, ai që duket si mur përjashtues, është një derë e hapur në Të dhe ne kemi kaluar në paqe dhe përbashkësi me Perëndinë.

Së dyti, duhet ta shohim këtë Derë të hapur *kur prekim fundin*, pra, e hapur për dështakun *si dështak* dhe jo thjesht për ne kur jemi bërë pak më tepër të suksesshëm. Judenjtë në Dhiatën e Remund të besonin lehtë se kishte shpëtim për johebrenjtë, nëse rrethpriteshin dhe bëheshin judenj. Ajo që nuk mund dhe nuk do të besonin ishte që kishte shpëtim për johebrenjtë *si johebrenj*, pa u bërë fare judenj. Ky ishte debati që ndoqi Palin këmba-këmbës gjatë tërë jetës së tij. Ai ngulte këmbë në çdo çast se johebrenjtë mund të shpëtoheshin si johebrenj dhe mëkatari si mëkatar, pa pasur gjësendi për t'u mburrur para Perëndisë veç gjakut të Jezu Krishtit (Galatasve 2:14-16, etj.). Me fjalë të tjera, ai nguli këmbë të shikonte Krishtin si Dera e hapur kur prek fundin.

Ne të krishterët nuk mendojmë që të kthehemi tek Ungjilli që iu dha Palit përse i përket “të jashtëmëve”, të paktën, jo në teori. Por kur mendojmë për nevojat dhe dështimet tona më të mëdha, kur lutemi që të përdoremi nga Perëndia, kur i kërkojmë Perëndisë rizgjim, ne e vëmë derën për vete diku më lart se fundi. Këtu ne ndiejmë në mënyrë instiktive se dështimi nuk mund të bekohet si dështim, por vetëm si një i krishterë më i mirë dhe të tillë përpiqemi ta bëjmë veten. Ne arrijmë sukses vetëm duke e vënë derën përtej mundësisë tonë për ta arritur, sepse ne sfido kemi për t'u bërë fare pak më të mirë. Dhe Dera qëndron e hapur tërë kohën në nivelin e fundit, nivelin e turpit dhe dështimit tonë dhe ajo që duhet është gatishmëria për të pranuar se e tillë është gjendja jonë e vërtetë dhe të shkojmë tek Jezusi me besim.

Ne flasim ndonjëherë për çmimin e rizgjimit dhe duhet të kemi shumë kujdes se çfarë nënkuptojmë kur flasim në këtë mënyrë. Mund ta caktojmë atë çmim aq të lartë saqë e çojmë rizgjimin

përtej arritjes së njerëzve të thjeshtë vdekatarë. Mbase kjo është mënyra jonë për t'u përpjekur që të shfaqësojmë Perëndinë se Ai nuk u ka dhënë, me sa duket, rizgjim që ka nevojë populli i Tij. Por ky është një gabim ndaj Perëndisë dhe një gabim mizor ndaj Kishës së Tij. Padyshim që ka një çmim për t'u paguar për rizgjim, por jo domosdoshmërisht çmimi i netëve të gjata me lutje apo flijimeve rraskapitëse, por thjesht të ulim krenarinë për t'u penduar nga mëkati. Dera është e hapur në nivelin e fundit për rizgjim po ashtu si për shpëtimin dhe çdo bekim tjetër.

Duke iu afruar Atij të penduar, do të kemi Rizgjim, sepse Ai vetë është Rizgjimi dhe Dera e thjeshtë drejt tij. Nëse kundërshtohet se ky nuk është rizgjimi i përhapur e spektakolar për të cilin shkruhet dhe duhet sot, mund të themi se një lëvizje e tillë ka filluar gjithmonë në këtë mënyrë: me Perëndinë që merret me një person dhe me atë person që jep dëshminë e tij. Nëse nuk është kjo arsyeja pse Perëndia nuk na ka bekuar me rizgjim ashtu siç do ta donim, do të thotë se e kemi kërkuar, jo me anë të besimit, por me anë të veprave të ligjit (Romakëve 9:32): ne nuk e kemi vënë re derën kur prekëm fundin. Mos qoftë që të kemi pritur të “shikojmë rizgjim” te të tjerët, në vend që të jemi të gatshëm të rizgjohejmë dhe të jemi të parët që pranojmë nevojën tonë për këtë gjë! A nuk është domethënëse që kur qartazi ka një përvojë rizgjimi në jetët e disave, këta nuk flasin për rizgjim, por për Jezusin?

E vërteta e lavdishme është se Krishti është menjëherë i gatshëm për ne, ashtu siç jemi dhe atje ku jemi. Perëndia e ka bërë Atë të mundur për ne mëkatarët. Shikoni se çfarë thotë apostulli Pal në këtë pikë: «Por drejtësia që vjen nga besimi thotë kështu: Mos

thuj në zemrën tënde: “Kush do të ngjitet në qiell? Kjo do të thotë që të zbresë Krishti. Ose: “Kush do të zbresë në humnerë?” Kjo do të thotë që të sjellë lart Krishtin prej së vdekurish. Po ç’thotë, pra? “Fjala është pranë teje, në gojën tënde dhe në zemrën tënde.” Kjo është fjala e besimit, që ne predikojmë» (Romakëve 10:6-8).

Nuk është çështja për t’u sforcuar që të arrihen majat, apo në mënyrë artificiale të zhytemi në pikat më të thella. Gjaku i Tij e ka bërë Atë të arritshëm për mëkatarin *si mëkatar* dhe për shenjtorin me të meta *si shenjtor me të meta*, nëse thjesht pranon se kush është. Prandaj, fjala që na duhet për t’u lidhur me Të është në gojën tonë dhe në zemrën tonë, fjala e thjeshtë e rrëfimit dhe besimit.

Kjo na çon në pamjen tjetër që duhet të kemi rreth kësaj Dere të mrekullueshme të hapur nga Kryqi. Ajo është *një Derë e ulët*, pra, ne duhet të ulim kokat tona poshtë me pendim, nëse duam të futemi brenda. Shkrimi përmend herë pas here sëmundjen (nëse mund ta quajmë ashtu) të “qafës së fortë”. Kjo është një mënyrë figurative e të shprehurit të këmbënguljes dhe kryeneçësisë së njeriut, shfaqur sidomos në mosdashjen e tij për të pranuar se e ka gabim. Ndonjëherë e ndjen qafën të bëhet plotësisht e fortë kur dikush të padit dhe ti nuk e duron dot! Kur qafa jonë bëhet e tillë, dhe vullneti ynë nuk do të pranojë mëkatin tonë, ne nuk mund të futemi përmes asaj Dere. Ne thjesht godasim kokën pas arkitraut! Ai uli kokën e Tij në Kryq për ne (Gjoni 19:30) dhe ne duhet të ulim kokat tona poshtë duke bërë autokritikë dhe duke u penduar nga mëkati, nëse duam të njohim fuqinë e gjakut të Tij për të na pastruar dhe sjellë prehje.

Shumë shpesh mënyra se si pendohe mi para Perëndisë dhe ndonjëherë i kërkojmë fajle një tjetri për një faj, tregon se nuk e kemi qortuar me të vërtetë veten. Na tradhton fakti se mendojmë që është vetëm një shkarje pa dashje dhe se në këtë rast kemi dalë pak nga vetja. Çfarë mashtrimi! E vërteta është se nuk kemi dalë fare nga vetja, por kemi vepruar sipas brumit tonë të vërtetë, ashtu siç na është shpallur nga ajo Figurë që u var në Kryq për ne! Ndonjëherë bëjmë mirë të shtojmë, kur po vëmë në vend marrëdhënien tonë me dikë tjetër: “E shikon, pra, se kush jam me të vërtetë.” Koka duhet të ulet poshtë deri në dhe për të pranuar se nuk jemi më të mirë se ajo që iu desh Jezusit të bëhej për ne. Pastaj e gjejmë Atë me të vërtetë si Derën tonë.

Pastaj duhet të kuptojmë se kjo Derë është *një Derë e ngushtë*. “Përkundrazi sa e ngushtë është dera dhe sa e vështirë është udha që çon në jetë!” (Mateu 7:14). Në fillim rruga për në Kryq duket e gjerë dhe mund të shkojmë atje të gjithë së bashku. Por ndërsa afrohe mi tek ai vend pendimi, shtegu bëhet më i ngushtë. Nuk ka vend atje për ne krah për krah. Ne nuk mund të jemi më midis turmës. Të tjerë kanë rënë rrugës. Më në fund kur mbërrijmë tek Ai që është vetë Dera, nuk ka vend as për dy vetë, ti dhe dikush tjetër. Nëse do të futesh, ti duhet të qëndrosh atje tërësisht vetëm. Ti i vetëm duhet të pendohesh, pa pritur për dikë tjetër. Por ne nuk duam që të jemi ata që pendohen. Djalli na thotë se tjetri që kemi në krah e ka shumë gabim dhe na bën jo të gatshëm për t’u penduar derisa të pendohen të tjerët. Por njerëzit nuk futen kurrë në Derë në atë mënyrë! Ti duhet të jesh ai që duhet të pendohesh dhe ta bësh këtë i pari, ashtu sikur ti të ishe mëkatari i vetëm në botë. Të tjerët mund ta kenë gabim, por reagimet e tua ndaj fajeve të tyre (ndoshta për fyerje, kritika

apo mosfalje) janë po ashtu të gabuara. Dhe në sytë e Perëndisë janë edhe më të gabuara. Sepse “Duaje të afërmin tënd porsi vetveten” është i dyti pas “Duaje Zotin, Perëndinë tënd me gjithë zemrën tënde” (Mateu 22:37) dhe ato reagime në zemrën tënde nuk janë dashuri.

Jezusi nuk dështon kurrë si Shpëtimtar kur i afrohem i Atij si mëkatarë. Por nëse nuk po e gjejmë, në një farë shkalle, si Shpëtimtar të vërtetë që na nxjerr plotësisht nga errësira dhe disfata për në dritë dhe liri, është ngaqë në një çast nuk jemi gati të thyhem i dhe të konsiderojmë veten mëkatarë.

* * * * *

Ne jemi tani në pozicionin për të parë pamjen përfundimtare që na jep Zoti te Gjoni 10: këtë herë jo të Derës por më tepër të mënyrës që shpeshherë e harrojmë. Ai thotë: “Ai që nuk hyn nëpër derë të vathës së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai është vjedhës dhe kusar” (Gjoni 10:1). Interpretimi i parë i kësaj fjalë ka të bëjë me mësuesin e rremë që kërkon të futet në vathë si bari, por vetëm për të pasuruar veten dhe për shkatërrimin e deleve. Megjithatë, ndërsa shohim këtë njeri që përpiket të futet në vathë duke u ngjitur me mundim dhe ngadalë në mur, nga një pikëpamje tjetër mund ta shohim këtë si një ilustrim të asaj që bëjmë shpesh. Ai ka vendosur gishtërinjtë në të plasurat e murit, ndërsa përpiket me forcë të ngjitet lart. Herë pas here bie në fund dhe duhet të fillojë të ngjitet përsëri. Pas dështimeve të përsëritura dëshpërohet për faktin nëse do të arrijë ndonjëherë në majë dhe për t’u futur në vathë. Por tërë kohën ka një derë të hapur për të kur bie në fund. Ose ai nuk e ka parë ose nuk

dëshiron ta përdorë. Ndoshta është kjo e fundit, por ai nuk mund të futet përmes asaj dera si një i vetëquajtur bari, por vetëm si një dele e penduar.

Ky është një ilustrim i gjetur i gabimit të rëndë që bëjmë shpesh në ankthin tonë për të përjetuar shpëtimin, shenjtërimin, rizgjimin apo ndonjë bekim tjetër për të cilin kemi nevojë! Ne nuk futemi nga Dera, por përpiqemi të ngjitemi përmes ndonjë rruge tjetër: me anë të përmirësimit të vetes, duke nisur nga e para, duke vendosur të kalojmë kohë më të gjatë në meditim, duke u përpjekur të dëshmojmë më tepër, e kështu me radhë. Ne shikojmë standardin e jetës fitimare sipër nesh dhe jemi krejt të sigurt se nëse e arrijmë në këtë apo atë mënyrë, do të jemi në përbashkësi me Perëndinë dhe do të mbushemi me Frymën e Tij. Por mundimi për ta siguruar atë tërë kohën na mund. Dhe tërë kohën që përpiqemi fort të ngjitemi lart, Zoti Jezus është menjëherë aty i pranishëm si Dera jonë, e hapur kur prekim fundin dhe ne mund të futemi shumë shpejt, nëse jemi gati të përkulim kokat tona në Kryqin e Tij. Tërë mënyrat e tjera dinake, me anë të të cilave përpiqemi të ngjitemi, nuk janë gjë tjetër veçse variante të rrugës së veprave, për të cilat Perëndia ka shpallur që nuk mund të na çojnë në prehje (Efesianëve 2:8-9).

Dikush mund të pyesë, a është e gabuar të bëjmë gjërat që u përmendën? Sigurisht jo; ato janë për të luajtur një rol të rëndësishëm në jetën e çdo të krishteri. Por ato janë të kota nëse ajo që na kërkon Perëndia për momentin është të pendohemi për diçka. Mëkati i parrëfyer mohon tërë ritet tona fetare; ashtu siç është shkruar: “Ç’më duhet shumica e flijimeve tuaja.... duart tuaja janë tërë gjak” (Isaia 1:11, 15). Por, pavarësisht çmimit,

zemra njerëzore do t'i ofronte Perëndisë më mirë veprat e saj, sesa të përulet për të rrëfyer mëkatin. Kjo është arsyeja pse njeriu priret gjithmonë të përdorë veprat; ai nuk do të përkulë kokën e tij për t'u futur përmes Derës. Kjo është po ashtu arsyeja pse Perëndia ka refuzuar udhën e shpëtimit apo shenjtërimit me anë të veprave. Udha e veprave përdoret shumë shpesh si një zëvendësim për pendimin. “Ti në fakt nuk ndjen ndonjë kënaqësi në flijim, përndryshe do ta ofroja, nuk të pëlqen as olokausti. Flijimet e Perëndisë janë frymë e thyer; o Perëndi, ti nuk e përçmon zemrën e thyer dhe të penduar” (Psalmi 51:16, 17) dhe ajo frymë e gjen gjithmonë rrugën e saj për t'u futur te Dera.

Megjithatë, një arsye tjetër pse Perëndia refuzon rrugën e veprave si mjet për të marrë bekimet e Tij është se kjo mënyrë e bën Krishtin të mos ketë ndikim te ne (Galatasve 5:4). Pali tha: “Në qoftë se drejtësia (apo ndonjë bekim tjetër) vjen me anë të ligjit, atëherë Krishti ka vdekur më kot” (Galatasve 2:21). Sa më i tensionuar dhe më luftarak bëhem në shërbesën time të krishterë dhe sa më fort përpiqem të ngjitem me anë të forcave të mia në murin e ftohtësisë së zemrës sime, aq më shumë largohem nga hiri, Perëndia dhe Dera e Tij e hapur për mua. Jam nën ndikimin e “do të vendos drejtësinë time” dhe nuk nënshtrohem për t'u pastruar nga mëkati në gjakun e çmuar të Krishtit.

Jo vetëm kaq, por përpjekje të tilla nuk prodhojnë kurrë paqe në zemrat tona, por vetëm dëshpërim, sepse nuk mendojmë kurrë se kemi arritur majën e murit. Por dëshpërimi dhe barrat largohen dhe çlirimi, gëzimi dhe lavdërimi ndaj Perëndisë zënë vend kur më në fund shikojmë Jezusin dhe veprën e Tij të kryer. Ne zbresim nga përpjekjet tona të papenduara te këmbët e Tij të dashura e të

shpuara dhe brenda pak çasteve kemi hyrë me anë të besimit në paqen dhe prehjen e zemrës që na ka zhgënjyer për një kohë të gjatë. Për të parë me të vërtetë Jezusin do të thotë të çlirohemi nga barrat tona dhe të futemi në kënaqësi.

Sinai apo Kalvari?

Në bazë të asaj që kemi lexuar në kapitullin e mëparshëm mund të duket se hyrja përmes Derës, e cila është Zoti Jezus, është një çështje e thjeshtë dhe e lehtë, por nuk është e tillë. Kur bindemi për mëkatën dhe ndarjen tonë nga Perëndia dhe pastaj synojmë të gjejmë paqe dhe liri, Satani do të vijë për të penguar progresin tonë me vështirësi tinzare. Prandaj është e rëndësishme që të ndalim dhe të ndihmojmë shpirtin e bindur, të kapërcejë disa beteja që zhvillohen në zemrën e tij ndërsa përpiqet t'i afrohet Derës.

Sa herë që vetëdija për mëkat arrin në ndërgjegjen tonë, dy persona, siç duket, ndeshen për të zotëruar atë bindje: djalli dhe Fryma e Shenjtë. Nga njëra anë djalli përpiqet ta zotërojë për ta çuar atë dhe ne në Sinai, ku na dënon dhe skllavëron. Fryma e Shenjtë, nga ana tjetër, dëshiron të na çojë ne dhe mëkatën tonë te Kalvari dhe të na drejtojë përmes Derës drejt paqes dhe lirisë.

Këto dy destinacione, Sinai dhe Kalvari, përfaqësojnë dy besëlidhje: besëlidhja e ligjit nga mali Sinai “që ngjiz për skllavëri” (Galatasve 4:24) dhe besëlidhja e hirit nga Kalvari, nënshkruar dhe vulosur për ne nga vdekja e Zotit Jezus. Djalli kërkon të na çojë tek i pari dhe Fryma e Shenjtë te tjetri. Në sipërfaqe zgjedhja jonë mund të duket e thjeshtë dhe e qartë, por në praktikë nuk është e tillë. Djalli shpesh imiton zërin e Frymës së Shenjtë, duke e shtyrë të krishterët e paudhëzuar të mendojnë se është Perëndia që po e çon në vendin e dënimit dhe skllavërisë dhe prandaj duhet ta ndjekë.

Mali Sinai është me siguri vendi historik ku Perëndia dha Dhjetë Urdhërimet (Eksodi 20). Perëndia foli dhjetë herë nga reja dhe zjarri dhe çdo herë shpalli një urdhër të madh moral ndaj njeriut: “Do të bësh.” dhe “Nuk do të bësh.” Atje u dha besëlidhja bazë e ligjit me anë të së cilës do të realizohej marrëdhënia e njeriut me Perëndinë. Me fjalë të thjeshta, ajo nënkuptonte: “Bëj këtë dhe do të jetosh” dhe “Po nuk e bërë këtë, do të vdesësh.” Kjo është ende besëlidhja që zemra e njeriut e ka më të lehtë ta kuptojë dhe ndërgjegjja e të cilit është më e gatshme t’i përgjigjet. Në jetën që bëjmë sot përfaqëson për ne tërë sistemin e standardeve morale dhe fetare që çdo njeri ka zgjedhur për vete si rezultat i dritës morale që është paraqitur në jetën e tij nga burime të ndryshme.

Tani, kur mbi ndërgjegje mëshon një farë ndjenje dështimi, djalli përpiqet menjëherë të na çojë te ligji, atë që e kemi quajtur Sinai, për të na akuzuar në lidhje me standardet që kemi pranuar atje, por që nuk kemi arritur t’i zbatojmë. Sa më i lartë morali dhe standardet tona, aq më tepër mundësi ka djalli për të na akuzuar. Ai quhet me të drejtë “paditësi i vëllezërve tanë” (Zbulesa 12:10).

Ai, jo vetëm na padit te Perëndia, por padit edhe të krishterin te vetja. I tregon atij tërë situatat, reale apo imagjinare, në të cilat i krishteri nuk po realizon ligjin ndaj të cilit është zotuar dhe kjo krijon te ky i fundit një ndjenjë dënimi. Këtë gjë diagnostikon psikiatri te pacienti i tij nevrotik si “ndërlikimi i fajit”. Fatkeqësisht kjo është diçka që shumë të krishterë me mendje të shëndoshë mbajnë shpesh brenda vetes. Burimi i tërë kësaj është djalli dhe ai që i jep fuqi padive të tij është dukshëm ligji. Kjo hedh dritë mbi fjalët e Palit: “Fuqia e mëkatit është ligji” (1 Korintasve 15:56).

Këto padi kanë zakonisht dy pasoja mbi të krishterin dhe janë saktësisht pasojat që djalli kërkon të krijojë. Së pari, ato shkaktojnë në të reagimin e vetëshfajësimit. Te Romakëve 2:15 lexojmë këtë pohim: “Mendimet e tyre shfajësojnë ose edhe akuzojnë njëritjetrin.” Shfajësimi i vetes dhe pranimi i pafajësisë është reagim i natyrshëm ndaj padisë. Pikërisht këtë dëshiron të bëjë djalli. Me anë të padive të tij na ka provokuar të përpiqemi të qëndrojmë para Perëndisë në bazë të drejtësisë dhe pafajësisë sonë. Ai e di dhe ne duhet ta dimë gjithashtu se mbi atë bazë nuk ka siguri. Gjithçka që Perëndia ka për mëkatarët, është e mundshme vetëm me kusht që ata të pranojnë se mëkati i tyre përfaqëson atë që janë me të vërtetë. Dhe kështu mendimet tona shkojnë krah për krah, gjysma na padit, gjysma tjetër na shfajëson. Ndërkaq ne vetëm sa largohemi gjithnjë e më shumë nga hiri i Perëndisë dhe nga paqja.

Kjo ishte me saktësi pasoja e padive të miqve të Jobit ndaj tij. Duke hedhur idenë se sprovat e tij ishin rrjedhojë e ndonjë gabimi nga ana e tij, ata e provokuan të pohonte me forcë se ishte i pafajshëm dhe aty ai zbuloi se Perëndia u ndesh me të. Edhe pse

ishte një njeri i drejtë, ai duhet të thyhej për të pranuar vendin e mëkatarit, para se të ishte përsëri në paqe me Perëndinë.

Pasoja e dytë e padive të djallit është të na vërë në nivelin e përpjekjes dhe “mundimit” vetjak. Ai na thotë se çfarë nuk jemi, që të përpiqemi ta arrijmë me forcat tona. Ai na padit që ne nuk po lutemi mjaft, nuk u dëshmojmë të tjerëve aq sa duhet, nuk po i japim mjaftueshëm Perëndisë apo nuk jemi të përvuilur mjaft, midis padive të tjera. E bën këtë që t'i bëjmë gjërat me forcat tona. Qëllimi i djallit është të na shtyjë në mundim e përpjekje vetjake drejt skllavërisë së vërtetë. Në këto kushte ai na bën “të ngjitemi sipas një mënyre tjetër” drejt bekimit (është një ngjitje e vështirë dhe e dhimbshme, sepse muri është i lartë) në vend që të futemi përmes Derës, e cila është e hapur para këmbëve tona. Dhe ai mund ta bëjë këtë duke imituar zërin e Perëndisë ndaj nesh. Por ai është “gënjeshtar dhe ati i rrenës” (Gjoni 8:44). Dhe pse paditë e tij i ngjajnë së vërtetës dhe duken se mbështeten në ligjin e Perëndisë, ato janë gjysmë të vërteta dhe shumë të rrezikshme.

Ndërsa djalli përpiqet të arrijë dështimin në ndërgjegjen tonë, po kështu edhe Fryma e Shenjtë. Por sa ndryshe vepron Fryma e Shenjtë! Ai e çon atë mëkat, dhe ne me të, te Kalvari, te Jezusi, Dera jonë. Atje Ai na tregon se mëkati, dhe shumë më tepër, nuk ishte i panjohur dhe mori zgjidhje nga Zoti Jezus me vdekjen e Tij në Kryq. Çfarë djalli na thotë, qoftë e vërtetë apo e gabuar, është zgjidhur nga Zoti Jezus për ne. Më e keqja që mund të thotë për ne, nuk mund të krahasohet me thellësitë e errëta të mëkatis që e pushtuan Zotin atje. Në Kryq, personi më i gjykuar nga vetja nuk gjen gjë tjetër veç faljes, pastrimit dhe ngushëllimit. Fakti

që kur jemi mëkatarë të tillë, djalli ka dëshirë të na padisë, është vetëm gjysma e së vërtetës. Gjysma tjetër e së vërtetës është se Jezusi vdiq për ne dhe bëri një vepër të plotë për ne. Kjo është diçka që djalli nuk na e thotë kurrë. Vetëm Fryma e Shenjtë, e butë, na e thotë këtë. Në të vërtetë gëzimi i Tij i madh është “për të ngushëlluar tërë ata që pikëllohen” (Isaia 61:2) dhe ta bëjë këtë duke na dhënë një pamje të re të Jezusit dhe gjakut të Tij dhe ndërmjetësimit të Tij për ne, edhe tani në praninë e Perëndisë.

Ky zbulim ka dy pasoja te besimtari, kur vërtetë e shikon: saktësisht e kundërta e dy pasojave të padive të Satanit, të cilat i përmendëm. Së pari, ai pranon lirshëm mëkatin e tij dhe gijkon veten. Ndërsa paditë e Satanit e shtyjnë atë të shfajësojë veten dhe të kërkojë pafajësinë e tij, hiri i Perëndisë, zbuluar në Kalvar, ka pasojën që ta shtyjë atë të pranojë mëkatin e tij. Ai nuk e ka të vështirë të gjejë se cila mund të jetë padia e vërtetë dhe cila e gabuara; përgjigjja në gjakun e Krishtit është e njëjta në të dyja rastet. Për më tepër, nëse do ta konsideronte veten të pafajshëm në një rast, ka raste të tjera kur është fajtor i pashpresë. Sidoqë të jetë, nuk i ka hije aspak të përpiqet të vërtetojë pafajësinë e tij qoftë edhe në një pikë para Kryqit, ku Tërësisht i Drejti vdiq si Tërësisht i Padrejti për të. Kështu prodhohet në të ai qëndrim zemre që në sytë e Perëndisë ka një çmim të madh: qëndrimi i zemrës së thyer dhe të penduar. Në çastin që ai merr këtë qëndrim, ai çohet pikërisht në vendin e shpengimit, atje ku nuk ka gjë më bujare sesa hiri i Perëndisë ndaj tij.

Së dyti, pamja e Kalvarit dhe domethënia e tij për të e nxit jo vetëm të pranojë lirshëm mëkatin e tij, por edhe të pushojë nga veprimtaria e nisur vetë për ta bërë veten të drejtë. Ndoshta asnjë

varg tjetër nuk shpreh më mirë pasojën e shkuarjes te Kryqi sesa ai që ndodhet tek Isaia: “Duke u kthyer tek unë dhe duke pushuar tek unë, do të shpëtoni” (Isaia 30:15). Kapitulli i tridhjetë i Isaisë përshkruan një situatë, ku Izraeli ishte në një gjendje të mjeruar. Armiqtë e tij po e sulmonin nga veriu. Duke parë këtë, ai bëri aleanca me kombet e tjera, sidomos me Egjiptin, tek i cili dërgoi ambasadorët për ndihmë. Isaia shfaqet në skenë me këto fjale: “Mjerë bijtë rebelë, thotë Zoti, që bëjnë projekte që nuk vijnë nga unë.” Ai shpall se “ndihma e Egjiptit është e kotë dhe e padobishme”, sepse shkaku kryesor i gjendjes së tyre të vështirë është largimi i tyre nga Zoti. Për këtë arsye Perëndia ka turrur drejt tyre ushtritë e Babilonisë që t’i përlulë dhe t’i ndëshkojë. Për këtë arsye Ai u bën thirrje atyre të kthehen te Zoti të penduar.

Kësaj thirrjeje njerëzit mund t’i jenë përgjigjur: “Të kthehemi te Zoti është shumë gjë e mirë, por çfarë rëndësie ka, kur jemi të rrethuar nga armiqtë?” Dhe Isaia do të ketë thënë pa dyshim: “Ka shumë rëndësi, sepse duke zgjidhur marrëdhënien tuaj të gabuar me Perëndinë, po zgjidhni shkaku kryesor të tërë problemeve tuaja të tashme.” “Por” - mund të jenë përgjigjur ata - “çfarë do të bëjmë me ushtritë e Babilonisë?” “Po të ktheheni te Zoti” - do t’iu jetë përgjigjur ai - “*duhet ta flini mendjen për këtë*, sepse Perëndia nuk do të pushojë së vepruari për ata që, pasi janë penduar, kanë besim në hirin e tij mbizotërues dhe përtëritës.” Kjo është pak a shumë situata dhe domethënia e kësaj fjale të madhe për ta: “Duke u kthyer tek unë dhe duke pushuar tek unë, do të shpëtoni.”

E njëjta fjalë vlen edhe për ne. Pasi jemi kthyer, pra, jemi penduar, mund të pushojmë dhe mund ta bëjmë këtë gjë, sepse shohim që

Jezusi ka kryer një punë të mbaruar për ne në Kryq. Ne mund të pushojmë, së pari, për drejtësinë tonë, e cila ka pësuar dëme të mëdha si në sytë tanë ashtu edhe në sytë e të tjerëve për shkak të mëkatit për të cilin duhet të pendohemi. Ne shohim që gjaku i çmuar i Jezusit i ka paraprirë dhe ka zgjidhur çdo mëkat që po rrëfejme dhe ka siguruar një drejtësi të përsosur për ne para Perëndisë dhe ne mund të pushojmë, duke e ditur se jemi të shenjtë para njerëzve. Në të vërtetë ne do të gjejmë paqe vetëm kur të jemi kënaqur se kemi gjetur drejtësi para Perëndisë dhe njerëzve. Kur e gjejmë, duhet të bëjmë pushim nga përpjekjet e kota për të shfaqësuar veten! Ne mund të themi: “Nëse të tjerët më mendojnë si dështim, mendojnë të vërtetën, por është një dështim që ka gjetur paqe përmes gjakut të Kryqit të Tij” dhe jemi të përgatitur t’ua japim atë dëshmi. Më në fund kemi mësuar të mundim Satanin me anë të gjakut të Qengjit dhe me anë të fjalës së dëshmisë sonë (Zbulesa 12:11). Dhe zemrat tona janë të çliruara. Ne qëndrojmë para Perëndisë dhe ecim midis njerëzve me dëshminë:

Kjo është tërë drejtësia ime,
Vetëm përmes gjakut të Jezusit.

Për më tepër, duke u kthyer, ne mund të pushojmë nga pasojat e mëkatit tonë dhe situata në të cilën mund të na përfshijë. Deri në çastin e pendimit tonë, situata në të cilën jemi përfshirë është përgjegjësia jonë. E kemi rregulluar shtratin tonë dhe mund të shtrihemi në të, ose mund të bëjmë më të mirën për t’u çuar prej tij. Por në çastin që pendohemi dhe fajësojmë atë që duhet, veten tonë, gjaku i dobishëm i Jezusit del përpara Perëndisë për hirin tonë. Dhe Ai, për hir të Krishtit, kënaqet ta marrë përgjegjësinë

për situatën e ndërlikuar. Kur kjo ndodh, mund të pushojmë të qetë. Në fillim Ai i jep paqe të penduarit përmes gjakut dhe pastaj merret me situatën e tij. Siç ka thënë dikush: “Perëndia fal rrëmuja xhiun dhe rregullon rrëmuja”, ose më mirë, përdor lëndën e parë të rrëmuja për një qëllim të ri dashurie.

Ky është vizioni i hirit që iu dha Jeremisë ndërsa po shikonte poçarin duke punuar (Jeremia 18:1-6). Kur poçari pa që ena në duart e tij nuk ishte siç e donte, mund ta kishte hedhur poshtë. Por: “ai bëri me të një poç tjetër, që iu duk i mirë atij.” Perëndia gëzohet gjithashtu duke bërë të njëjtën gjë për enët tona të gjymtuara kur përulemi me të vërtetë, qoftë gjithë jeta jonë enë e gjymtuar apo vetëm një ditë e saj; qoftë një cikël i ndërlikuar rrethanash apo thjesht një marrëdhënie me një person tjetër që e kemi prishur. Dhe ndërsa pushojmë si të penduar te Kryqi dhe ndërmarrim hapat e domosdoshëm që na tregojnë, ne shikojmë që Ai na jep një qëllim të ri. Rregulli i Tij del nga kaosi dhe neve nuk na mbetet gjë tjetër veçse ta lavdërojmë Atë. Qëllimi i ri mund të jetë bashkë me disiplinën, por hiri na siguron se do të jetë pafundësisht i mirë dhe kështu ne pushojmë.

Kështu vlera e gjakut të Krishtit vlen jo vetëm për mëkatet tona, por edhe për rrethanat e tyre. Kjo është pamja e fuqisë së gjakut të Krishtit që sjell lehtësim dhe paqe të pafundme për shpirtin e torturuar e të penduar. E bën atë të pushojë vërtetë nga ankthet e tij për të provuar hirin e Perëndisë së Tij të mrekullueshëm.

* * * * *

E njëjta fjalë ‘pushim’ vlen për mënyrën se si merremi me cilësitë që na mungojnë në jetë. Jemi të bindur se na mungon dashuria

për dikë apo se na mungon besimi për një çështje apo se na mungon lutja. Siç e kemi parë, djalli dëshiron të na padisë me këto gjëra për të na nxitur të përpiqemi t'i sajojmë me forcat tona. Por Fryma e Shenjtë na çon me bindjen tonë në Kalvar për të na nxitur të pendohe mi për to dhe pastaj: të pushojmë për sa u përket atyre.

Megjithatë duket shumë shpesh se po lexojmë këtë varg sikur të ishte “Duke u kthyer tek unë dhe duke i zgjidhur gjërat vetë, do të shpëtoni”. Duke e ditur se nuk tregojmë dashuri ndaj dikujt, përpiqemi të jemi më të dashur. Duke qenë të vetëdijshëm se na mungon besimi në një çështje, përpiqemi të kemi më tepër besim. Të bindur se nuk jemi lutur sa duhet, marrim vendime se sa e gjatë duhet të jetë koha jonë e meditimit çdo ditë në të ardhmen. Problemi me tërë këto gjëra jemi ne që po i bëjmë dhe jo Veprat e Krishtit. Ne e dimë, ose duhet të dimë “se në mua (domethënë në mishin tim) nuk banon asgjë e mirë”, prandaj mund të jemi pothuajse të sigurt se nga kjo do të rezultojë pak gjë.

Megjithatë, meraku i Frymës së Shenjtë nuk është pikësëpari të na shtyjë që të përpiqemi të jemi më të mirë, por të pendohe mi thellë nga mëkati. Ai nuk do që ne të përpiqemi të jemi më të dashur për atë person, por të pendohe mi që kemi qenë xhelozë dhe kritikë ndaj tij dhe kështu me radhë. Pasi pendohe mi, Fryma e Shenjtë na fton të gjejmë prehje dhe paqe te Kryqi, atje ku pastrohet mëkati.

Ndërsa pushojmë si mëkatarë në atë vend të ulët, Jezusi vendos në zemrat tona dashurinë e Tij për atë person tjetër, një dashuri që do të na çojë tek ai person për t'i rregulluar gjërat me të dhe na jep durim për ata që nuk kemi pasur më parë. Në atë vend

të ulët ku rrëfejme shqetësimet tona, Ai na jep besimin e Tij, “besimin e Birit të Perëndisë” (Galatasve 2:20). Atje Ai do të na drejtojë në ato meditime që i dëshiron gjithmonë. Kështu, në vend që të përpiqemi “të ngjitemi në një mënyrë tjetër” drejt fitores, ne futemi përmes Derës, ndërsa përkulemi në pendim te Kryqi i Tij. Në këtë mënyrë gjejmë këtë realitet: “Nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua”, sepse ne marrim pjesë në dashurinë, durimin dhe fitoren e Tij dhe jo në tonën. Dhe kështu ne mësojmë me anë të përvojës: “Duke u kthyer tek unë dhe duke pushuar tek unë, do të shpëtoni.”

Një ilustrim do të na ndihmonte në këtë pikë për të bërë të qartë zbatimin e parimeve të përfshirë në fjalët: “Duke u kthyer tek unë dhe duke pushuar tek unë, do të shpëtoni.” Në një vend në Afrikën Lindore, i cili ka qenë një qendër e vërtetë rizgjimi, kishte pllakosur një kohë ftohje frymërore dhe dëshmia një herë e një kohë e gëzueshme dukej se kishte vdekur midis pjesëtarëve të kishës që takoheshin atje. Kjo dihej dhe pranohej nga të krishterët, por uria frymërore dukej se vazhdonte. Pastaj midis tyre shkoi një i krishterë afrikan nga një vend tjetër, një burrë plot zell, i cili mendonte se “i kishte të gjitha përgjigjet”. Ai i paditi si të ftohtë dhe u tha: “Nuk është për t’u çuditur, kur qyteza ngjitur me ju është tërësisht pagane dhe ju nuk po bëni asgjë për t’ju predikuar Ungjillin atje.” Ai i nxiti t’i futeshin punës dhe të bënin atje takime në ambiente të hapura.

Një drejtues i perëndishëm në grupin vendor iu përgjigj me urtësi të madhe me këto fjalë: “Ke të drejtë: ne jemi të ftohtë. Ia kemi bërë të ditur këtë Perëndisë dhe jemi penduar. Por nuk do të fillojmë të përpiqemi të bëjmë këtë apo të sjellim përsëri

bekimin, as edhe të predikojmë në rrugë. Pasi u penduam, do të pushojmë si mëkatarë në gjakun e Jezu Krishtit, derisa Perëndia të kënaqet për të na takuar përsëri.” Me siguri Perëndia i takoi së shpejti dhe Fryma e Shenjtë filloi të punonte përsëri në mesin e tyre dhe secili prej tyre ishte në gjendje të lavdëronte përsëri se shihnin Jezusin. Kupa e tyre ishin aq të mbushura sa që kur shkuan në atë qytezë pagane për të blerë gjëra, ata nuk mund të rezistonin veçse të dëshmonin për Jezusin ndaj atyre që takonin nëpër dyqane dhe gjetiu. Dhe nuk kaloi shumë kohë dhe një burrë u shpëtua dhe pastaj një tjetër, e pastaj një tjetër dhe në atë vend filloi vepra e hirit. Kështu ata zbuluan efikasitetin e rrugës së pendimit dhe pushimit, sepse sillte në skenë vetë Jezusin; dhe ata mundën të ecnin nëpër atë rrugë sepse panë efikasitetin e veprës së Tij të kryer për ta në Kryq.

* * * * *

Sa ndryshe nga djalli vepron Fryma e Shenjtë. Ndërsa Satani vetëm padit për të sjellë dëshpërim, skllavëri dhe përpjekje, Fryma e Shenjtë na bind vetëm për të sjellë ngushëllim, liri dhe pushim. Në të vërtetë duke dalluar këtë fakt mësojmë të bëjmë ndryshimin midis padisë së Satanit dhe bindjes së Frymës së Shenjtë. Nëse qortimi ka natyrë ankuese, pra, fajësuese, pa pasur krye; dhe nëse është një qortim i turbullt dhe i përgjithshëm, duke mos qenë specifik sa duhet, atëherë mund ta dimë që është, si rregull, padia e Satanit. Nëse qortimi është i qartë dhe specifik dhe nëse dimë instiktivisht që mjafton vetëm të jemi gati të themi: “Po”, dhe të pendohemi për të pasur paqe dhe ngushëllim, atëherë mund të rrimë të sigurt se është zëri plot hir i Frymës së Shenjtë dhe ne mund t’u bindemi të sigurt bindjeve të Tij dhe të kthehemi te Kalvari.

Nën ligjin me kamzhikët e tij të dhjetëfishtë,
Duke mësuar, fatkeqësisht, të vërtetën e hidhur,
Që sa më shumë përpiqesha aq më shpejt vdisja,
Ndërsa ligji thërriste: Ti! Ti!! Ti!!!

Beteja shpërthente ende pa shpresë,
“O njeri i mjerë që jam”, ishte thirrja ime,
Dhe çlirimin e kërkoja te pendesa e vetes,
Ndërsa shpirti im thërriste: Unë! Unë!! Unë!!!
Pastaj erdhi një ditë kur betejat e mia reshtën,
Dhe ndieja dridhjen në çdo gjymtyrë,
Dhe rrëzë Pemës ku Ai vdiq për mua,
Thirra me dënesë: Ai! Ai!! Ai!!!

Të shohim Jezusin si Udhë

Figura e Zotit Jezus si Dera i përket fillimit të jetës së krishterë. Është mesazhi mbizotërues që njeriu i parilindur duhet të dëgjojë kur, i bindur për mëkat, dëshiron të kthehet te Perëndia dhe të gjejë shpëtim. Megjithatë e kemi përdorur figurën e Derës në kapitullin e mëparshëm për nevojat e besimtarit. Kjo ngaqë ai është ndonjëherë shumë i ftohtë dhe i mundur; dhe ka qenë i tillë për një kohë të gjatë. Kur më në fund vihet në rregull me Zotin, hyrja për në jetën me bollëk është një krizë e rëndësishme për të. Sidoqë të jetë, parimet e hirit zbuluar nga Dera janë të përjetshme për të. Hyrja për të në çdo bekim të mëtejshëm është “përmes Jezu Krishtit, Zotit tonë” dhe duhet të futet me anë të pendimit dhe besimit. Megjithatë do të ishte mirë për lexuesin që të mos ngatërrohej nëse, ndërsa lexon këtë kapitull, e konsideron Derën si zbatim për fillimin e jetës së krishterë apo për ndonjë përvojë të mëvonshme krize. Ajo që vijon tani vlen për vetë jetën e krishterë pas futjes te Dera dhe lidhet me

mënyrën se si duhet të vazhdojë të përjetojë hirin në të cilin jemi futur.

Çfarë ka pas Derës? Shkrimi mund ta kishte përshkruar Derën si kalimin për në një shtëpi apo kopsht. Po të ishte kështu, ne do të kishim kuptuar që Zoti Jezus na jep një përvojë të pandryshueshme të shpëtimit, paqes dhe shenjtërisë dhe sapo futemi, do të qëndrojmë atje pak a shumë, duke shijuar gjithçka pa ndonjë bashkëpunim të vazhdueshëm nga ana jonë.

Megjithatë Shkrimi na jep figurën e Derës që na çon jo në një shtëpi apo kopsht, por në një Udhë. Zoti Jezus tha: “Përkundrazi sa e ngushtë është dera dhe sa e vështirë është udha që çon në jetë!” (Mateu 7:14). Porta na çon drejt një Udhe: në të vërtetë në një autostradë që shtrihet para nesh. Udhë është vendi ku ecim; ajo nuk ka asgjë statike. Gjithçka është e vazhdueshme, gjithçka është në kohën e tashme; pas një çasti pason një çast tjetër. Ecja është thjesht hapi i parë që përsëritet vazhdimisht.

Kjo është pamja e zgjedhur për jetën e krishterë në Dhiatën e Re: një ecje. Letrat janë të mbushura me këtë fjalë për të na treguar që përvoja jonë në Krishtin synon të jetë gjithçka e vazhdueshme. Theksi nuk duhet vënë në të shkuarën, por tërë kohën në të tashmen; jo tek ajo që Krishti bëri për mua vite më parë, por tek ajo që është për mua tani në këtë çast dhe pas këtij çasti, çasti tjetër. Në këtë çast duhet të jemi në paqe me Perëndinë përmes Tij; dhe pas këtij çasti, në çastin tjetër në përbashkësi të gjallë me Të dhe pastaj në çastin tjetër e kështu me radhë. Këtu nuk na hyjnë në punë krizat e shkuara. Përvoja e Derës ishte thelbësore, por tani është e shkuar. Ne mund të jemi në gjendje të dëshmojmë

se jemi shpëtuar apo bekuar në mënyrë të veçantë në një datë të caktuar, por Perëndia nuk dëshiron ta kthejmë sërish në mendje në mënyrë të vazhdueshme, por të jetojmë me Të çdo çast në të tashmen, ku Ai do të jetë për ne gjithçka që kemi nevojë.

Ne mund të pyesim, si mund të jetë e mundur një përbashkësi e tillë e vazhdueshme me Perëndinë? Si mund të përjetojnë njerëzit si ne, në rrethanat ku jemi, një ecje të vazhdueshme si ajo? Duke pasur prirjen për të bërë të keqen dhe mëkatin rreth nesh, përballemi me siguri me atë që duket si një moçal i pakalueshëm. Me siguri duket tallje të na kërkosh që të ndeshemi me të rrugës për në qiell.

Nëse do të ishte vetëm kjo, do të ishte e pamundur dhe Perëndia e di që fitorja as do të llogaritej fare. Një ecje si ajo kërkon që të ketë një Udhë, një autostradë, në të cilën të ecim. Sa herë që hapet një vend i pazhvilluar, gjëja e parë që duhet bërë është ndërtimi i autostradave. Makinat më të mira bëhen të pavlera pa rrugë të tilla. E njëjta gjë vlen për jetën tonë të re. Na duhet një Udhë që na mundëson një ecje përbashkësie të vazhdueshme me Perëndinë dhe një Udhë e shtruar mirë dhe e drejtë, që njerëzit e marrë dhe të lëkundur si ne të mund të ecin përgjatë saj në paqe dhe siguri.

Kjo është saktësisht ajo që ka siguruar Perëndia për ne. Ai që siguroi për ne Derën nuk na ka lënë pa Udhën, që kemi nevojë që shumë pasi u futëm përmes saj.

Sa herë që vizitohet Shtetet e Bashkuara të Amerikës udhëtojnë shpesh në rrugë të mëdha me pagesë, sidomos në atë që lidh Nju Jorkun me Çikagon. Për një rrugë që është rreth një mijë e

treqind kilometra ka një autostradë të përkushtuar pa ndërprerje fare apo semafor. Ajo është një mrekulli inxhinierike. Atje ku ka moçale autostrada kalon sipër tyre; atje ku ka male kalon përmes tuneleve; atje ku ka pyje shtegu i saj i bie mespërmes; atje ku ka lumenj të mëdhenj në shtegun e saj, kalon me anë të urave.

Një herë, ndërsa po udhëtoja në këtë autostradë me pagesë, hodha vështrimin anash në vendin ku po kalonim dhe bëra një krahasim të udhëtimit tonë të shpejtë e të lehtë me udhëtimet e gjata e të dhimbshme të pionerëve të hershëm në vagonët e tyre të mbuluar, ndërsa ishin në kërkim të një jete të re në Perëndim. Udhëtimi që për mua ishte disa orë, atyre iu deshej javë e muaj, ndërsa ndesheshin me tokën e vështirë e të paeksploruar, rreziqet e klimës dhe indianët armiqësorë. Sa i lumtur isha që po ecja në një autostradë! Vetëm kjo bënte ndryshimin.

Në të njëjtën mënyrë në Ungjill Perëndia ka siguruar për njerëzit që nuk janë më të mirë se ne një autostradë në të cilën mund të ecim thjesht dhe lehtë përmes tërë rreziqeve që në kushte të tjera do ta kishin bërë progresin tonë të pamundur. Kjo autostradë u parafol në profecinë e Dhiatës së Vjetër, ashtu siç ka ndodhur edhe me çdo pjesë tjetër të shpengimit tonë. Isaia e pa në vegimin e tij dhe shkroi: “Aty do të jetë rruga kryesore, një rrugë që do të quhet ‘rruga e shenjtë’; asnjë i papastër nuk do të kalojë nëpër të; ajo do të jetë vetëm për ata që e ndjekin; edhe mendjeshkurtërit nuk do të mund të humbasin” (Isaia 35:8).

Cila, pra, është Udha që ka siguruar Perëndia? Është thjesht Zoti Jezus. Ai tha: “Unë jam udha... askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje” (Gjoni 14:6). Ai që ka thënë: “Unë jam

Dera”, thotë tani: “Unë jam udha që shtrihet pas Derës.” Si Dera ashtu edhe Udha janë i njëjti Person i bekuar. Në Të nuk është vetëm përvoja e Derës, ai çasti i krizës frymërore me anë të të cilës filluam, por edhe një përvojë e vazhdueshme e përditësuar e çlirimit, gëzimit dhe fuqisë.

Këtë kishin kuptuar edhe të krishterët e parë për jetën e krishterë. Te Veprat e Apostujve ata i referoheshin gjithmonë asaj që kishin gjetur në Zotin Jezus si Udha. Në të paktën gjashtë raste Veprat i referohen Krishterimit si “kjo udhë”(Veprat 9:2; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22)⁵. Me të vërtetë në atë libër nuk ka emër tjetër. Për ta Jezusi nuk ishte vetëm Dera e tyre, por edhe Udha e tyre, në të cilën dhe me të cilin ata ecin vazhdimisht dhe me gëzim.

Pa Jezu Krishtin mëkatari përballet me një mur përjashtues, ndërsa shenjtori duhet të ndeshet me moçale të pakalueshme. Si muret ashtu edhe moçalet simbolizojnë të njëjtën gjë: mëkatin. Nëse është mëkati që bllokoi hyrjen e mëkatarit, është mëkati që pengon rritjen e shenjtorit. Me mëkatin rreth tij në botë dhe mëkatin që po i afrohet në zemrën e tij, si mund të shpresojë se mund të ecë në përbashkësi me Perëndinë? Nëse mëkatari ka nevojë për një Derë, shenjtori ka nevojë për një Udhë: një Autostradë të shtruar, një Udhë të përgatitur, përgjatë së cilës të ecë në prehje, gëzim dhe fuqi, përmes (ose më mirë, sipër) moçaleve të mëkatit. Siç kemi thënë, Jezu Krishti është ajo Udhë e prehjes, gëzimit dhe fuqisë, duke qenë edhe Dera e hyrjes.

Megjithatë, gjëja e rëndësishme është të shohim se ajo që e bëri Atë si Derë e bën edhe Udhë. Nuk ishte jeta e Tij, as mësimi i Tij që e bënë Zotin Jezus Derë, por ishte Kryqi, gjaku dhe vepra e Tij e

përfunduar për mëkatin. Është i njëjti gjak dhe vepra e përfunduar që e bëri Atë Udhë për ne. Jeta e krishterë fillon me shpengimin dhe mbështetet nga shpengimi gjatë tërë rrugës. Kjo do të thotë se kjo është një Udhë mbi të cilën mëkati njihet që më parë, merret parasysh dhe merr fund, edhe para se të ekzistojë për ne.

Zbulimet më të këqija që mund të bëjmë për veten nuk e zënë Atë të papërgatitur. Përgjigjja ndaj mëkatit është gjithmonë atje; me të vërtetë vetë Udhë është përgjigjja. Këtu shenjtori i bindur nuk ka pse të jetë i dëshpëruar apo të ndihet i mërzhitur, sepse mëkati i tij është pastruar dhe përbashkësia me Perëndinë është bërë e mundur në çastin që është rrefyer. Me të vërtetë ai nuk duhet ta konsiderojë veten sikur ka rrëshqitur nga Udhë me anë të mëkateve të tij të shumta të paditurisë, nëse pranon menjëherë mëkatet e tij, ndërsa Perëndia ia bën të ditur.

Prandaj ne mund ta quajmë këtë Udhë si *Udhë e gjakut*. Te Hebrenjve 10, Udhë e re dhe e gjallë në Vendin Shumë të Shenjtë të pranisë së Perëndisë pohohet në mënyrë të qartë si gjaku i Jezusit (Hebrenjve 10:19-22). Prandaj edhe personat që e kanë dënuar më shumë veten ftohen t'i afrohen me guxim kësaj Udhë, sepse i është kushtuar njerëzve të tillë. Isaia profetizon të njëjtin ngushëllim të kësaj Udhë, siç e kemi parë, kur flet për “rrugën e shenjtë; asnjë i papastër nuk do të kalojë nëpër të... por do të ecin të çliruarit” (Isaia 35:8, 9). Titulli i saj: Udhë e shenjtërisë, mund të duket në fillim frikësues dhe shprehja “asnjë i papastër nuk do të kalojë nëpër të” mund të na duket se na përjashton.

Por kush ecën atje? Nuk thotë “ata që nuk kanë qenë kurrë të papastër” apo “ata që kanë qenë vetëm rrallëherë të papastër”,

por “të çliruarit”, pra, ata që në pak apo shumë raste janë ndotur nga mëkati, por që janë çliruar nga gjaku i Krishtit dhe që janë pastruar vazhdimisht sa herë që duhej. Kjo u jep njerëzve të ngjashëm me ne shansin për të ecur në përbashkësi të përditshme dhe çdo orë me Perëndinë dhe heq nga shpirtrat tanë tërë përpjekjet dhe lodhjen. Sepse “po të ecim në dritë, sikurse ai është në dritë... gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat” (1 Gjonit 1:7).

Kjo Udhë nuk është vetëm Udhë e gjakut, por edhe *Udhë e pendimit*. Nëse ajo që e bën Jezusin si Dera, gjaku i Tij, e bën atë si Udhë, atëherë hapat e pendimit dhe besimit me anë të të cilëve u futëm përmes Derës, janë hapa të përsëritur vazhdimisht, me anë të të cilëve ecim nëpër Udhë. Nuk janë dy mesazhe, një për të pashpëtuarit dhe tjetri për të shpëtuarit. Është i njëjti Zot i bekuar që u paraqitet të dyve dhe përgjigjia që kërkohet nga të dy është pendimi. Kështu duhet të ndodhë kur flasim për gjakun e Jezusit. Nëse gjaku i Tij, nga njëra anë, shpall që mëkati ka marrë fund për ne, kërkon gjithashtu, nga ana tjetër, që mëkati duhet të pranohet nga ne, sepse gjaku i Tij pastron mëkatin vetëm nëse rrëfehët si mëkat.

Zoti Jezus, kur tha: “Unë jam Udhë”, shtoi: “e Vërteta dhe Jeta.” Ato dy fjalë nuk paraqesin dy mendime krejt të reja, por i referohen “Udhës” dhe e plotësojnë. Është njësoj sikur të kishte thënë: “Unë jam Udhë, e cila është Udhë e së Vërtetës dhe Udhë e Jetës.” Kjo do të thotë se drita e së Vërtetës ndriçon gjithmonë në këtë Autostradë, duke na treguar vazhdimisht të vërtetën rreth vetes dhe mëkatit. Mendimet dhe reagimet e zemrave tona, fjalët e buzëve tona dhe veprat e duarve tona dalin në dritë si mëkate

me anë të dritës të së Vërtetës, sa herë janë të tilla dhe ne duhet të pajtohemi vazhdimisht me Perëndinë me bindje dhe pendim. Këtë e quan Gjoni “po të ecim në dritë, sikurse Ai është në dritë”. Nëse jemi gati t’i themi “Po” Perëndisë nën dritën e Tij, atëherë “kemi bashkësi njëri me tjetrin, dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat”. Megjithatë, nëse refuzojmë të themi “Po” dhe të pendohemi, atëherë ecja me Jezusin ndalet. Ne rrëshqasim nga Autostrada dhe gjendemi në errësi, ku nuk jemi në gjendje të shikojmë mëkatin e radhës. Shumë shpesh, nëse refuzojmë ende, do ta shohim veten duke u përpëlitur përsëri në moçal. Falë Perëndisë mund të kthehemi gjithmonë te Udha, sa herë që të duam. Hapat e thjeshtë të pendimit dhe besimit në gjakun e Zotit Jezus, me anë të të cilëve u futëm për herë të parë te Dera, duhet të përsëriten dhe ne jemi përsëri me Të në dritë. “Po t’i rrëfejmë mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi” (1 Gjonit 1:9).

Këtë kuptim ka shprehja e Isaisë, Rruga e Shenjtërisë. Atë që ne e quajmë shenjtëria e Ungjillit, elementi kryesor sipas të cilit jo se nuk mëkatojmë kurrë, por se urrejme, gjykojmë dhe i rrëfejmë Jezusit menjëherë sapo mëkatojmë. Pastaj, sipas 1 Korintasve 1:30, Ai “u bë për ne... shenjtërim”. Ai bëhet për ne, ajo çka nuk mund të bëhemi vetë. E shohim veten të zotëruar nga një fuqi që nuk është e jona dhe një shenjtëri që po ashtu nuk është e jona, por gjithçka është e Tij; Ai jeton në ne. Prandaj fitorja vjen gjithmonë me anë të pendimit, shoqëruar me një besim se Ai është për ne ashtu siç premton. Fakti i lavdishëm është se nuk kemi pse të pësojmë më humbje për aq kohë sa pranojmë mëkatin si mëkat dhe ia paraqesim Zotit Jezus me anë të rrëfimit. Pastaj Ai jo vetëm na pastron dhe çliron, por bëhet vetë fitorja jonë,

ndërsa i besojmë Atij. A nuk është ky rizgjim? Udhë e së Vërtetës është Udhë e Jetës.

Më e rëndësishmja, kjo Udhë është *thjesht ecja me vetë Jezusin*. Shprehja qendrore e profecisë së Isaia për Autostradën është: “Ai do të jetë me ta” (Isaia 35:8). Ai është vetë Udhë dhe Ai që ecën me ne në atë Udhë, duke mbajtur mbi shpatullat e Tij përgjegjësinë e tërë problemeve tona. Ne mund të shkojmë të bëjmë pazar me Jezusin, të shkojmë në punë me Të, të bëjmë punët më të rëndomta me Të në shtëpi dhe me Të të marrim përsipër përgjegjësitë më të mëdha në zanatin tonë. Nëse jemi pastruar nga mëkati ynë ndërsa ecim, disa herë në ditë do të kthehemi tek Ai për të kërkuar drejtimin e tij, të kërkojmë ndihmën e Tij apo thjesht ta lavdërojmë për dashurinë dhe mjaftueshmërinë e Tij. Në asnjë pjesë të jetës nuk duhet të jemi të pavarur prej Tij. Prania e Tij është për të shoqëruar gjithçka që bëjmë me paqe. Nëse për ndonjë arsye ajo paqe tronditet, ne e dimë që është futur mëkati dhe duhet të pendohemi, sepse paqja që rrjedh nga një Frymë e Shenjtë e trishtuar në zemrat tona është arbitri mbi gjithçka që bëjmë apo mendojmë (Kolosianëve 3:15).

Kam qeshur shpesh me dëshminë magjepsëse, por imponuese, të një mikut tim pak kohë më parë. Ai është ungjilltar dhe shpesh nuk është në gjendje të ulet me të shoqen në kishë, sepse predikon shumë herë vetë. Një herë nuk e kishte radhën për të predikuar të dielën dhe mezi priste të shkonte në kishë me të shoqen dhe të ulej me të. Ajo ishte lart në dhomë duke u bërë gati të shkonin dhe po i dukej që po vonohej shumë. Atij i humbi durimi dhe i thirri:

“Çfarë po bën ende atje? Nuk mund të duroj dot më kështu!”

Ajo ia ktheu:

“Në rregull, në rregull, po zbres! Mos e humb durimin!”

Ndërsa po ecnin drejt kishës çuditërisht nuk po flisnin me njëri-tjetrin! Nuk kishin asgjë për t’i thënë njëri-tjetrit! Pastaj Zoti i foli dhe i tregoi se kishte rrëshqitur nga Autostrada. Ai u pendua në atë çast dhe u kthye nga e shoqja dhe i tha:

“E dashur, më fal që të bërtita. Të lutem më fal. Nuk duhet të të kisha bërtitur ashtu.”

Ajo i shtrëngoi dorën. Por ende asnjë fjalë midis tyre. Pastaj ajo foli më në fund:

“Edhe ti më fal që u mërzita se më bërtite. Edhe unë kam nevojë për falje.”

Ajo që ndodhi atë ditë ishte se që të dy kishin rrëshqitur nga Autostrada, ai nga njëra anë dhe ajo nga ana tjetër, duke e lënë Zotin Jezus vetëm. Por Ai i bëri thirrje në fillim burrit dhe pastaj gruas dhe ata u takuan në këmbët e Tij dhe të tre ecën së bashku drejt kishës në Autostradë. Dhe sa shërbesë të bekuar rezervoi Ai për ta atë ditë!

* * * * *

Dera, flet për fillimin apo krizat e mëvonta, ndërsa Udha flet për vazhdimin. Të dyja sigurohen me anë të Zotit Jezus.

Tani, gjëja më e rëndësishme pas futjes te Dera, është të ecësh te Udha. Pasi futemi te Dera, ecja do të na shoqërojë deri në fund të jetës sonë. Por gjëja e çuditshme është se kjo ecje na paraqet

vështirësitë më të mëdha. Krahasuar me lehtësinë se si u futëm te Dera, ecja duket tepër e vështirë. Duke ruajtur atë përbashkësi të freskët e të gjallë që kishim me Perëndinë kur filluam, është shumë e vështirë. Bëhet e vështirë të ruash paqen e Tij në zemrat tona. Duket e vështirë të gjesh hir për ecjen e përditshme; lutja, Bibla dhe adhurimi bëhen jo reale për ne. E kemi të vështirë të jemi dëshmitarë të frytshëm për Krishtin dhe për të shfaqur ëmbëlsinë dhe shenjtërinë që duhet.

Atëherë pse duhet të jetë kështu?

Pikësëpari kjo vështirësi është për shkak se ne nuk po e shohim Jezusin si Udhë, por përpiqemi të bëjmë gjëra të tjera udhës dhe ato nuk funksionojnë. Disa mendojnë se lutja është gjëja më e rëndësishme në jetën e krishterë dhe bëhet udhë për ta. Të tjerë vendosin studimin e Biblës në atë vend, të tjerë përbashkësinë, të tjerë dëshminë personale, të tjerë Kishën dhe Sakramentet, të tjerë fqinjësinë e krishterë. Mendohet se nëse bëjmë këto gjëra, atëherë do të jetojmë me të vërtetë jetën e plotë të krishterë dhe kështu i bëjmë ato Udhë.

Për disa është një doktrinë “e llastuar” që është bërë Udhë. Shumica prej nesh që vizitojnë kisha të ndryshme për të marrë pjesë në shërbesë, shpesh na ka rënë në dorë, ose na ka ardhur me postë, një zarf që ka brenda një trakt të shkruar nga dërguesi. Shumë shpesh ka lidhje me një theksim, pikë apo doktrinë të veçantë, e cila, sipas mendimit të shkruarit, është ajo që mungon në veprën apo mendimet e Kishës, ajo gjë që do të na sillte rizgjim dhe bekim. Disa të krishterë harxhojnë tërë jetën duke theksuar pikën apo drejtimin e tyre të veçantë. Është bërë për ta Udhë dhe në atë shkallë ka anashkaluar Zotin Jezus.

Megjithatë asnjë prej këtyre gjërave nuk është Udhë dhe ato vetëm sa e bëjnë jetën e krishterë të vështirë dhe shterpë, kur përpiqemi t'i konsiderojmë këto Udhë, qoftë edhe në shkallën më të vogël.

Së pari, ato nuk kanë asnjë përgjigje ndaj mëkatit dhe mëkati është gjithmonë problemi i të krishterit. Satani e di se si të nxisë zemrat tona ndaj reagimeve të gabuara. Lutja, dëshmia, përbashkësia, të shkuarit në kishë dhe kështu me radhë, nuk pastrojnë nga mëkati as nuk i japin paqe ndërgjegjes fajtores. Ajo që nuk mund të parashikojë dhe nuk ka përgjigje për mëkatin që pason, nuk mund të jetë kurrë Udhë për të krishterin.

Së dyti, vlera e këtyre gjërave varet nga kryerja e tyre. Por te kryerja e tyre qëndron vështirësia jonë. Ne shohim që nuk mund t'i bëjmë, të paktën jo siç na thotë ndërgjegjja jonë se duhen bërë. Dhe ngaqë nuk arrijmë t'i bëjmë, ato nuk na sjellin paqen që kemi nevojë. Ose, nëse mendojmë se i kemi bërë siç duhen, atëherë ato anulojnë tërë të mirën që mund të na kenë sjellë duke ngjizur në ne mëkatin e tmerrshëm të krenarisë.

Megjithatë, ato jo vetëm nuk arrijnë të na sjellin paqe, por kërkimi i jetës frymërore me anë të veprave mund të jetë krejt i dëmshëm në mënyrë tjetër. Standardet e paarritura dhe detyrat e papërbushura janë barrë dhe dënojnë ndërgjegjen dhe ne psherëtimë dhe tërheqim hapat tanë nën peshën e rëndë. Pali po hidhte fjalën për këtë përvojë kur tha: “Dhe urdhërimi që u dha për jetë (nëse mund ta zbatoj), më solli vdekjen” (Romakëve 7:10). Ai që thotë: “Besoj te lutja”, ose “Besoj te dëshmia”, apo në diçka tjetër, do të përfundojë pa dyshim i mallkuar nga vetë

gjërat tek të cilat ka rrëfyer se ka besim të tillë, sepse herët apo vonë do të rrëzohet në po ato gjëra. Pastaj standardet e tij të paarritura vetëm sa do ta padisin dhe ai do të jetë skllav i tyre. Nëse mbështetemi te veprat e ligjit, jemi gjithmonë nën mallkim, sepse, sipas ligjit moral, mallkimi qëndron mbi çdo njeri që nuk ngulmon që t'i bëjë të gjitha gjërat, në të cilat rrëfen se beson (Galatasve 3:10). I vetmi që mund të besojë pa u mallkuar është Jezusi, sepse Ai ka ardhur të na shpengojë nga mallkimi i standardeve tona të paarritura, duke u bërë “mallkim për ne” në Kalvar (Galatasve 3:13).

Vetëm Zoti Jezus është Udhë; të përpiqesh të ecësh në ndonjë udhë tjetër, do të thotë të biesh dhe të dëshpërohesh. Kjo nuk do të thotë se nuk duhet t'i bëjmë këto gjëra; sigurisht ato duhet të zënë një vend kryesor në jetën e krishterë. Por kjo nuk do të thotë se ato janë Udhë, ashtu siç i konsiderojmë shpesh. Vetë Zoti Jezus është Udhë. Asnjë tjetër nuk do t'i vijë përshtat këmbëve tona që pengohen.

Dikush ndoshta mund të kundërshtojë në këtë pikë se ai nuk i konsideron këto gjëra si Udhë, por vetëm si një udhë për te Krishti, i cili është Udhë e vërtetë. *Megjithatë nuk ka rrugë për te Krishti, sepse vetë Krishti është Udhë.* Ne nuk na duhet një udhë për te Udhë. Është ajo udhë e vogël për te Udhë që na mund dhe që e bën Udhën e vërtetë pa efekt për ne, sepse ne nuk mund të mbërrijmë atje.

Në kohët e hershme të hekurudhës britanike, disa qytete refuzuan që hekurudhat të kalonin mes tyre, sepse kishin frikë se shkëndijat e motorrit do t'u vinin flakën pronave të tyre. Prandaj stacionet u vendosën në periferi të qytetit, duke mos qenë fare ndihmë për

brezat e ardhshëm të qytetarëve. Ata më vonë ndërtuan një linjë dytësore për në linjën kryesore.

Por nuk është kështu me këtë Udhë, që është Krishti. Ajo kalon përmes moçaleve të qytetit të mëkatit, ku edhe biri i Perëndisë mund të shkojë ndonjëherë. Ai është i disponueshëm për ne ashtu siç jemi dhe atje ku jemi: pa lutje, të ftohtë dhe të mundur. Mjafton që të pranojmë gjendjen tonë të vërtetë dhe të pendohemi për mëkatin që e ka shkaktuar dhe hiri i Perëndisë na arrin në atë vend ku jemi; ne pastrohemi dhe përtërihemi dhe në atë çast fusim këmbët te Udhë. Kur jemi përsëri në atë Udhë, shohim që zemrat tona mbushen me lavdërim dhe dashuri për Perëndinë dhe tani jemi të zellshëm për lutjen dhe Biblën, duke dashur t'u dëshmojmë të tjerëve për hirin që kemi gjetur. Kjo do të thotë thjesht se sa herë që lutja dhe studimi biblik, mjetet e hirit dhe jetës së shenjtë, nuk janë udha për te Krishti, Krishti, kur e gjejmë siç jemi dhe atje ku jemi, është menjëherë Udhë për të gjitha këto.

Pastor Wesley Nelson, nga Chicago, Illinois, në librin e tij, *Captivated by Christ (Të magjepsur nga Krishti)*⁶ thotë:

“Delet nuk vijnë te ujërat që të çlodhin për të gjetur Bariun. Vetë Bariu i çon pranë ujërave që të çlodhin. Krishti është menjëherë i disponueshëm atje ku jemi, ashtu siç jemi. Ai vetë bëhet udhë për këto forma të ndryshme të adhurimit. Ai na drejton në këto forma të ndryshme të përkushtimit dhe adhurimit personal, të cilat përshtaten sipas nevojave tona personale.”

Nëse nuk e shikojmë këtë si Udhën e vetme, do të ndihemi të pafuqishëm dhe të dëshpëruar kur ftohemi në zemër dhe

shkëpusim përbashkësinë me Perëndinë përmes mëkatit nga ana jonë. Do të duket e pamundur të kthehemi në shtegun e bekimit; është i lartë dhe nuk mund ta arrijmë. Në një farë kuptimi është e vërtetë. Ndërsa kemi fuqi të pakufizuar për të kryer mëkat, nuk kemi asnjë fuqi të shpëtojme veten nga errësira që sjell mëkati i kryer. Më e mira që mund të bëjmë, nuk ka fuqi të na çlirojë. Por kjo Udhë është projektuar saktësisht për njerëz që ndodhen në këtë gjendje pafuqie. Ajo është Udhë e Gjaku dhe, për këtë arsye, përtëritja është e plotë dhe e menjëhershme në çastin që njeriu është gati të pranojë veten si dështim. Ndjenja e pafuqisë na vjen vetëm ngaqë mendojmë se rruga e kthimit është nëse bëhemi më të mirë apo nëse arrijmë disa standarde. Mbi këtë bazë ne mposhtemi para se të fillojnë, sepse përpjekjet tona nuk do të jenë kurrë të mjaftueshme për të na ndikuar që t'i arrijmë. Por nëse shikojmë që Vepra e Mbaruar e Jezusit është Udhë, nuk kemi pse të mposhtemi apo të jemi larg Perëndisë, sepse mjafton ta quajmë mëkatin mëkat dhe të kthehemi me besim te Zoti Jezus.

A është e mundur që për vite të tëra t'i kemi bërë gjërat mbrapsht; që pasojat janë konsideruar si shkaqe; në vend që të mbretëronte hiri, ne kemi përdorur veprat tona të vogla e të kota? Kjo do të vlejë për të gjitha vështirësitë që kemi pasur për të ecur përpara meqë jemi futur përmes Derës. Ne jemi përpjekur të jetojmë më shumë me anë të veprave sesa me anë të Jezusit. Ne nuk e kemi parë Atë si Udhë.

Mos bëni gabim, ne duhet të kemi një jetë përkushtimi të vazhdueshëm me Zotin, duke u shprehur në lutje dhe duke u ushqyer me Fjalën e Tij. Nëse nuk kemi një jetë të tillë, është se jemi bërë të ftohtë nga ana frymërore dhe jemi larguar nga Zoti.

Ky është, ndoshta, treguesi se ku jemi frymërisht në një çast të caktuar. Në një rast të tillë zgjidhja nuk është, siç propozohet hapur, të bëjmë një përpjekje tjetër për t'u lutur dhe lexuar Biblën më rregullisht, por të shkojmë drejtpërdrejt te vetë Zoti Jezus për t'u penduar nga ftohtësia dhe shkaktarët e saj dhe të marrim nga Ai pastrimin e Tij. Vetëm atëherë lutja dhe studimi i Fjalës së Tij mbushen përsëri me lavdinë e Pranisë së Tij dhe bëhen kënaqësi dhe dëshmia jonë ndaj të tjerëve bëhet e gjallë dhe spontane. Është kaq thjeshtë! Në këtë mënyrë ne gjejmë Jezusin si Udhë për kohën e lutjes, në vend të lutjeve si Udhë për tek Ai: përveçse kur pajtohemi me Të duhet të lutemi dhe Perëndia përdor Fjalën e Tij për të folur me ne.

Le të themi përsëri: lutja, studimi i Biblës, dëshmia dhe një jetë e shenjtë nuk janë udhë për te Jezusi, por Jezusi, shpresa e mëkatarit, që na rrok atje ku jemi dhe ashtu siç jemi, është udhë për tërë këto gjëra.

Të shohim Jezusin si Përfundimi

Tani që kemi parë Udhën e Gjakut të Jezusit dhe nevojën tonë për të ecur në të me pendim dhe trishtim zemre të vërtetë, duhet t'i bëjmë vetes një pyetje; ku na çon ajo? Cili është përfundimi i saj? Kjo është një pyetje e rëndësishme, sepse qëllimet e ndryshme që vendosim natyrshëm për vete në jetën e krishterë janë shpesh shumë të ndryshëm nga përfundimi i madh i kësaj Udhe që ka caktuar Perëndia. Ky fakt na shtyn të përjetojmë irritim të vazhdueshëm në jetën dhe shërbesën tonë të krishterë.

Ajo që mendojmë në mënyrë të natyrshme është se udha e pendimit, përluljes dhe dorëzimit do të na shtyjë të bëhemi të fuqishëm në shërbesën e Tij, të përdoremi më tepër nga Perëndia për të kthyer njerëzit tek Ai, për të pasur kishat e mbushura gjithnjë e në rritje me besimtarë që janë kërkues; me pak fjalë, që kjo do të na çojë në rizgjim dhe sukses frymëror. Një pjesë e mirë

e asaj që kemi lexuar për jetët e njerëzve të spikatur të Perëndisë, na ka shtyrë të besojmë këtë gjë. Kemi lexuar se ka pasur një kohë në përvojën e tyre, kur janë përkulur para Perëndisë, një kohë dorëzimi i plotë dhe e mbushur me Frymën e Shenjtë, një kohë pas së cilës dukej që Perëndia do t'i përdorte në mënyrë të fuqishme. Sa e lehtë është për ne të mendojmë se nëse kalojmë të njëjtën përvojë, do të arrijmë të njëjtin rezultat.

Edhe ndërsa i nënshtrohemi bindjes së Frymës dhe kërkojmë të pendohemi e dorëzohemi sa më tepër të jetë e mundur, kemi këtë qëllim në mendje dhe kështu përfytyrojmë se si do të bëhemi një ditë. Kujtoj sikletin në mendjen time, kur, pasi i dhashë dëshminë një kolegu se si Zoti kishte vepruar me mua, ai më pyeti: “A ka rezultuar kjo në më shumë fryt në takimet e tua, më tepër njerëz të shpëtuar?” U vura në siklet, sepse nuk mund të thoja po dhe mendova se duhet t'i thosha dhe me siguri do të doja të ishte ashtu. Ishte rezultati që prisja si unë ashtu edhe të tjerët dhe u shqetësova që nuk kishte rezultuar ashtu.

Të tjerë mes nesh mund të jenë të gatshëm të lejojnë Perëndinë të merret me ne dhe t'i bëjmë gjërat drejt, sepse mendojmë se në këtë mënyrë do të kemi paqe e lumturi dhe do të bëhemi siç kemi dëshiruar gjithmonë: personalitete të gëzuar e të çliruara. Ky është qëllimi që kemi në mendje. Megjithatë të tjerët mendojnë se nëse janë gati të thyhen dhe të pendohen, kjo do të nxitë personin tjetër të pendohet gjithashtu dhe do të ketë një çlirim të nevojshëm nga tensioni në atë shtëpi. Ky është rezultati në mendje, ndërsa përpiqen t'i përgjigjen Zotit: një situatë më e lehtë në shtëpi. Dhe ne mund të vazhdojmë pa fund. Asnjë prej nesh nuk ka pse të shohë më larg se zemra jonë për të njohur qëllimet

te të cilat mendohet se çon një përgjigje e plotë ndaj Krishtit dhe që bëhen shpesh motivimi për një përgjigje të tillë. Meqë Perëndia na lejon rrallë të realizojmë këto qëllime të menduara më parë në mënyrë të gabuar, jetët tona karakterizohen nga shumë përpjekje dhe irritim.

Fakti që këto përfundime janë të gabuara bëhet i qartë kur kuptojmë se çfarë ka thënë Jezusi rreth Përfundimit të vërtetë të Udhës. Për të kuptuar fjalën e Tij në këtë pikë, duhet të shkojmë te Gjoni 14, pjesa që kemi përdorur tashmë, në të cilën thotë: “Unë jam Udhë.” Ndiq argumentin e pjesës. Jezusi u kishte thënë diçka mahnitëse dishepujve të Tij: “Ju e dini se ku po shkoj dhe e njihni edhe udhën.” Thomai u përgjigj (duke e parafrazuar pak): “Këtë nuk e dimë. Ne nuk e dimë se ku, as nuk e njohim udhën.” “Oh, po, ju e njihni Udhën” - tha Zoti në fakt, “sepse Unë jam Udhë. Duke më njohur mua, ju e njihni Udhën.” Por ku të çon Udhë? Te Ati, sigurisht, sepse Ai vazhdoi: “Askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje.” Por Ati nuk ishte i panjohur për ta, sepse Ai vazhdoi: “Po të më kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin tim.” Filipi, shumë i çuditur, u fut në bisedë dhe tha: “Zot, na e trego Atin, dhe na mjafton.” Duke iu përgjigjur kësaj pyetjeje Zoti shqiptoi fjalët e mrekullueshme: “Kush më ka parë mua, ka parë Atin.” Kështu ata zbuluan se njihnin si Udhën ashtu edhe Vendin e mbërritjes, sepse Zoti Jezus i përfaqëson të dyja. Edhe për ne Ai është Udhë dhe Vendi i mbërritjes. Njerëzit, duke gjetur Atë, nuk kanë gjetur vetëm Udhën, por edhe Përfundimin. Ne nuk duhet të shkojmë nga Ai te diçka tjetër për të plotësuar nevojat tona. Ai është Përfundimi i gjithçkaje që kemi nevojë dhe Udhë tek e cila futemi thjeshtë dhe lehtë drejt atij Përfundimi.

Duke pasur parasysh këtë, mund të shohim se çfarë po bëjnë disa prej nesh. *Ne kemi përdorur Jezusin dhe gjakun e Tij si udhë, por duke mos pasur vetë Atë si përfundim.* Ne kemi qenë gati të përdorim çdo mënyrë për t'i vënë gjërat në vend, ndonjëherë duke paguar një çmim të madh, sepse përfundimi që kërkojmë duket i dëshirueshëm. Shpirti shumë i zellshëm do të lutet: “O Perëndi, do të paguaj çdo çmim për të pasur rizgjim, të shijoj fuqinë Tënde në shërbesën time.” Por në hijet e atyre përfundimeve shpesh fshihen shtysat e holla të egoizmit dhe lavdisë vetjake. Nuk është për t'u çuditur se pavarësisht agonisë tonë në lutje, Perëndia nuk na ka lejuar të arrijmë ato përfundime. Edhe sikur shtysat tona të ishin pa egoizëm, ato gjëra nuk duhet të jenë përfundimi apo arsyeja për të cilën vihemi në rregull me Zotin. Përfundimi ynë duhet të jetë vetë Zoti Jezus. Arsyeja se pse duhet të vihemi në rregull, nuk është që të kemi rizgjim, fuqi, të përdoremi nga Perëndia apo të kemi këtë apo atë bekim, por që të kemi Atë. Mëkati ynë ka bërë që të rrëshqasim nga dora e Tij; një re është vënë midis fytyrës së Tij të dashur dhe nesh e me çdo kusht ne duam ta gjejmë përsëri Atë dhe përbashkësinë e Tij. Kjo, dhe vetëm kjo, duhet të jetë arsyeja pse duhet të jemi të gatshëm të kalojmë përmes udhës së pendimit: për asnjë arsye tjetër veç faktit që e duam Atë. Ai duhet të jetë Përfundimi; por fatkeqësisht, përfundime të tjera, të gjitha idhuj, kanë zënë vendin e Tij në zemrat tona.

Historia e dhjetë lebrozëve që u shëruan nga Zoti Jezus është një ilustrim grafik i kësaj. Nga të dhjetë vetëm njëri, kur pa se ishte shëruar, u kthye te Jezusi për ta falënderuar dhe për të lavdëruar Perëndinë. Nëntë të tjerët vazhduan rrugën e tyre, të zellshëm për të shijuar jetën e re në të cilën i kishte vendosur shërimi i tyre

nga lebra. Për ta Zoti Jezus nuk ishte gjë tjetër veçse mjeti për atë qëllim, qëllimi për të pasur një jetë plot shëndet. Por ai që ra përmbys në këmbët e Tij, dëshiroi përbashkësi me Atë që e kishte shëruar. Ai nuk ishte vetëm mjeti por vetë Përfundimi.

E tillë është përulësia e Zotit tonë të admirueshëm saqë Ai është gati, në ditët e para të përvojës sonë frymërore, të jetë mjet për përfundime të tilla si paqja, lumturia dhe fuqia. Në të vërtetë, tek njerëzit në mëkatet e tyre, Perëndia kërkon vetëm të ngjallë interesimin vetjak. Cila është thirrja e Ungjillit “Largojuni zemërimit që po vjen”, veçse thirrja për interesim vetjak për ruajtjen e vetes? Dhe, siç them unë, Ai dëshiron që ne ta shohim Atë dhe Kryqin e Tij shpengues si Udha, që e bën të mundur një arratisje të tillë. Por Ai nuk do të na lejojë të vazhdojmë ta bëjmë Atë gjithmonë si mjetin e përfundimeve, në vend të Tij si Përfundimi. Ai e di se përfundime të tilla nuk do të kënaqin zemrat tona, sepse ne jemi krijuar për Të dhe nuk do të gjejmë prehje derisa të gjejmë prehje në Të. Për më tepër, përfundime të tilla, nëse arrijmë vetëm tek ato, nuk do të kënaqin zemrën e Tij, sepse Bibla na thotë se tërë qëllimi i Jezusit në Kryq ishte të na pajtonte “me veten” (2 Korintasve 5:19). Përsëri na thuhet se Perëndia “na ka paracaktuar që të birësohemi në veten e tij me anë të Jezu Krishtit” (Efesianëve 1:5) dhe se Jezusi “e dha veten për ne... për të pastruar *për vete* një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira”(Titit 2:14).

Prandaj Ai na lejon të irritohemi dhe zhgënjehemi në përpjekjet tona pas këtij apo atij përfundimi derisa më në fund vjen tek ne dhe na thotë: “Biri im, nuk të kam premtuar kurrë që nëse dorëzohesh, pendohesh dhe vihesh në rregull me Mua, do të kesh

një situatë të qetë, fuqi të madhe, sukses në shërbesën tënde apo rizgjim. Ajo që të kam premtuar është se, po të ecësh me Mua, dhe të më lejosh të të tregoj mëkatin sapo ndodh dhe të të pastroj prej tij, nuk do të kesh këto gjëra, por MUA. Më bëj mua Përfundimin tënd dhe do të kesh me siguri atë Përfundim dhe do të jesh i kënaqur, duke mos të të munguar gjë sipas vullnetit të Perëndisë për ty.” Megjithatë është turp të thuhet se kur ka të bëjë me ne, ndihemi pak të zhgënjyer. Ne duhet ta pranojmë se nuk donim me të vërtetë Atë, por dhuratat e Tij për qëllimet dinake dhe egoiste! Ashtu siç thotë shkrimtari i himnit: “Isha i etur për to, jo për Ty.” Prandaj Ai nuk na ka lejuar t’i kemi ato!

Kjo shpjegon diçka që më ka habitur në shërbesën time të hershme të krishterë. Vite më parë më dukej se kyçi i situatës ishin të krishterët. Nëse kishte pengesë nga mëkati, atëherë Fryma e Shenjtë nuk mund të vepronte midis jobesimtarëve. Mendoja se mund të gjeja pjesë të ndryshme të Shkrimit për të mbështetur këtë pikëpamje. Dukej e qartë se nëse të krishterët do të pendoheshin nga mëkatet e tyre dhe të viheshin në rregull me Perëndinë, atëherë Fryma e Shenjtë do të ishte i lirë të vepronte me fuqi midis të humburve. Për rrjedhojë fillova të kaloja javën e parë të fushatës time duke u folur të krishterëve dhe duke u bërë thirrje për pendim dhe shumë shpesh Perëndia i bekonte ata madhërisht dhe kishte pendim të vërtetë te Kryqi. Por javën e dytë, kur u drejtoheshim jobesimtarëve, gjërat ishin ndonjëherë të vështira dhe nuk shihej gjithmonë dora e fuqishme e Perëndisë të cilën mendoja se do të shihej. Arsyeya tani është e qartë. Pendimi ynë dhe vënia e gjërave në rregull para Perëndisë ishte një mjet për të arritur një qëllim: që njerëzit të shpëtoheshin. Një qëllim që nuk ishte vetë Jezusi. Ne ishim përqendruar për

t'u vënë në rregull dhe prandaj Perëndia nuk mund të miratonte atë që po bënim. Ne po pendoheshim “nën ligj” si një lloj pazari me Perëndinë. Ne u tërhoqëm përfundimisht te Perëndia në lutje dhe kur më në fund njerëzit u shpëtuan, nuk ndodhi ngaqë u penduam, por ngaqë Ai ishte plot Hir.

Ne duhet të viheshim në rregull thjesht ngaqë e kishim gabim, ngaqë e donim Jezusin dhe ngaqë mëkatet tona e kishin bërë që të fshihte fytyrën e Tij të dashur ndaj nesh. Dhe ne e donim atë përsëri me çdo kusht. Është fakt që të krishterë të tillë të gjallëruar dhe vezullues do të jenë një shtytje e fuqishme për të humburit për t'u kthyer te Krishti, por ky nuk do të jetë qëllimi për të cilën janë penduar.

Megjithatë, gjëja e mrekullueshme është se kur pranojmë si mëkat qëllimin për gjëra të tjera dhe që duhet të kemi Zotin Jezus si qëllimin tonë të vetëm, Perëndia na jep me gëzim së bashku me Të shumë nga gjërat, që nuk po i kërkojmë si synim kryesor. “Qysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjërat bashkë me të?” (Romakëve 8:32). Dhe kush mund të thotë se çfarë nuk përfshihet në bujarinë e Tij në “të gjitha gjërat”? Çfarë gjërash të mrekullueshme do të bëjë Ai për ata që janë gati të ecin me Zotin Jezus për hir të Tij!

Ndoshta ilustrimi më i mirë për këtë është kur Salomoni kërkoi urtësi (1 Mbretërve 3:5-13). Kur Perëndia i thotë Salomonit: “Kërko ç'të duash dhe unë do ta jap”, atij iu ofrua, le të themi, çeku i bardhë. Në vend që të kërkonte qëllime egoiste, ai kërkoi thjesht: “Jepi, pra, shërbëtorit tënd një zemër të zgjuar, në mënyrë që të administrojë drejtësinë për popullin tënd.” Një version tjetër

thotë: “një zemër që dëgjon”, pra, një zemër e përlurur që është gati të dëgjojë Perëndinë dhe t’i thuhet se çfarë të bëjë. Perëndia ishte shumë i kënaqur që ky ishte përfundimi që Salomoni donte, saqë tha: “Meqenëse kërkove këtë dhe nuk kërkove për vete as jetë të gjatë, as pasuri, as vdekjen e armiqve të tu, por ke kërkuar zgjuarsi për të kuptuar atë që është e drejtë, ja, unë po bëj atë që ti ke kërkuar: po të jap një zemër të urtë dhe të zgjuar, sa nuk e ka pasur asnjëri para teje dhe nuk ka për të dalë askush si ti mbas teje.”

Ai mori përfundimin që po kërkonte. Por nuk mbaron këtu: “Po të jap edhe atë që nuk ke kërkuar: pasuri dhe lavdi, kështu që midis mbretërve nuk do të ketë asnjë si ti, për të gjitha ditët e jetës sate.” Perëndia shoqëroi atë që ai dëshironte me shumë gjëra të tjera që nuk kishin qenë qëllimet kryesore për të dhe Perëndia e bëri këtë thjesht ngaqë ato nuk kishin qenë ashtu për të. Kështu do të ndodhë edhe me ne kur nuk do t’i bëjmë gjërat e tjera egoiste përfundim dhe do të jemi të kënaqur të shohim Jezusin si përfundimin tonë të vetëm. Me Të Perëndia do të na japë gjithçka që është në vullnetin e Tij për ne.

* * * * *

Ne sapo kemi marrë në konsideratë përfundimet që kërkojmë, të cilat janë *pa Krishtin*. Megjithatë ndonjëherë ne kërkojmë përfundime *përtej Tij*.

Ne mund të pranojmë rëndësinë e udhës së pendimit dhe nevojën për pastrimin nga gjaku i Krishtit. Ne mund të jemi të hapur ndaj bindjes së Frymës së Shenjtë dhe të jemi gati të kthehemi te Kryqi kur është e domosdoshme. Por mendojmë se bekimi që

kërkojmë dhe kemi nevojë aq shumë, qëndron ende përtej. Kjo vlen shumë për kërkimin tonë për bekime të tilla si fitore, fuqi, shërim, mbushulli të Frymës dhe madje rizgjim. Ne besojmë që gjaku i Krishtit dhe pendimi ynë me siguri garantojnë udhën drejt atyre bekimeve, por jo vetë bekimin. Ne jemi të bindur se për të vënit në rregull me Perëndinë në Kryq, është veç përgatitja për veprimin e madh të Perëndisë në ne. Për këtë mendojmë se duhet të lutemi ende, të përpiqemi dhe të presim. Ne mendojmë se duhet të shkojmë tani nga Kalvari te një vend tjetër për të përjetuar. Për shembull, Rrëshajat dhe vendi i pendimit në këmbët e Jezusit duhet të lihet për një pozicion më pozitiv.

Edhe pse mund të duket e arsyeshme, rezultati është i njëjtë në mënyrë të pashmangshme: ne nuk kemi gjetur Përfundimin që kërkojmë. Mbetemi ende në kërkim dhe jemi të pakënaqur, ende pa dëshminë e gjallë: “E kam gjetur.”

Me siguri Perëndia ka diçka më të mirë për ne sesa kjo. Me të vërtetë ka, por vetëm duke parë Birin e Tij si Përfundimi po ashtu dhe si Udhë. Nëse Zoti Jezus tha se duke shkuar tek Ai njerëzit kanë gjetur jo vetëm Udhën për tek Ati, por vetë Atë, me siguri Ai nënkupton ta zbatojmë këtë për çdo bekim tjetër që kërkojmë. E vërteta e lavdishme është se Ai është vetë jo vetëm Udhë për te bekimet, por vetë bekimi i duhur; jo vetëm Udhë për te fuqia, por fuqia jonë; jo vetëm Udhë drejt fitores, por fitorja jonë; jo vetëm Udhë drejt shenjtërimit, por shenjtërimi ynë; jo vetëm Udhë për shërim, por shërimi ynë; jo vetëm Udhë drejt rizgjimit, por rizgjimi ynë dhe kështu me radhë për gjithçka tjetër. Ai vetë është bërë për ne ajo që kemi nevojë. Në Të banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë, ashtu siç thotë Pali dhe ne jemi të

plotë në Të (Kololianëve 2:10). Duke shkuar tek Ai si mëkatarë, ashtu siç duhet të bëjmë shpesh, shohim në Të *atje* gjithçka që kemi nevojë. Nuk kemi pse të shkojmë tutje Kryqit për të gjetur bekimin, të cilin e përfytyrojmë se qëndron përtej. Rrëshaja gjendet, jo te Rrëshaja, por te Kalvari, ku mëkatarët pendohen, njësoj si rizgjimi dhe çdo bekim tjetër. Udhë dhe Përfundimi janë i njëjti Person, që gjenden së bashku në çastin e pendimit dhe besimit të radhës.

Tani jemi në pozicionin për të kuptuar arsyet për shumë nga irritimet tona në jetën frymërore. Ne kemi kërkuar paqe, shenjtëri, fitore, rizgjim si bekime pa Zotin Jezus dhe përtej Tij dhe për këtë arsye ato na kanë zhgënjyer. Ne jemi lutur dhe jemi përpjekur për to dhe kemi kërkuar të përmbushim çdo lloj kushti, por më kot. Ne kemi qenë gati të ecim në Udhën e përlulur të gjakut të Jezusit dhe të lejojmë Atë të na bindë dhe të na çojë në pendim; e megjithatë pagëzimi i madh i dashurisë dhe fuqisë konsiderohet si diçka që duhet marrë ende.

Ndryshe nga kjo, le të mendohemi përsëri për fjalët e mëdha të Palit: “Sepse përfundimi i ligjit është Krishti, për shfaqësimin e kujtdo që beson” (Romakëve 10:4). J. B. Phillips, në përkthimin e tij të mirënjohur të përshtatur në gjuhën e sotme të Letrave, citon: “Krishti është përfundimi i përpjekjeve për drejtësinë sipas ligjit për këdo që beson”⁷. Sa shprehje kuptimplotë: Krishti është përfundimi i përpjekjeve! Ajo për të cilën përpiqeshin judenjtë e zellshëm në atë kohë ishte drejtësia. Kjo nuk është, në radhë të parë, drejtësia vetjake e karakterit, por diçka më e madhe se kjo: të jemi të drejtë para Perëndisë apo atë që mund ta quajmë të “drejtë me Perëndinë”. Duke lexuar Letrën e Romakëve, është e

dobishme sa herë që ndeshesh me fjalën “drejtësi” të lexosh “të drejtë me Perëndinë”, sepse kjo jep kuptimin e fjalës që përdor Pali. Judenjtë përpiqeshin për të zbatuar ligjin e tyre të ndërlikuar për të arritur këtë drejtësi me Perëndinë, por dështimi i tyre për të arritur diçka të tillë vetëm sa i dënonte në zemër dhe siguria për të qenë të drejtë me Perëndinë mbi këtë bazë dukej edhe më largët, sadoqë përpiqeshin më tepër.

Në këtë gjendje nevojë apostulli dha këtë mesazh të lavdishëm: “Krishti është përfundimi i përpjekjeve për drejtësinë sipas ligjit për këdo që beson.” Krishti ka bartur në Kryq për ta mallkimin e ligjit Hyjnor, të cilin e kanë shkelur aq shpesh dhe tani gjaku i Tij u llogarit për ta si drejtësia e tyre e përsosur me Perëndinë edhe kur ishin mëkatarë, nëse pendohen dhe vënë besimin e tyre në Krishtin. Ajo që ishte para tyre si fundi i largët i përpjekjeve të shumta, ishte fillimi dhe baza e një jete të re të marrë nga Krishti, nga e cila mund të vazhdonin më tutje. Atyre iu dha privilegji i fillimit në fund!

Megjithatë Zoti Jezus nuk është vetëm përfundimi i përpjekjeve tona për drejtësinë me Perëndinë, por për gjithçka tjetër: për paqen, fitoren, shenjtërinë, shërimin dhe rizgjimimin. Si jemi përpjekur për të siguruar këto bekime; me sa dhimbje jemi dorëzuar ndonjëherë; sa shumë jemi lutur; çfarë turpi për veten, çfarë betejash për t’i bërë zemrat tonë mëkatarë më pak tilla! Por duke iu afruar Atij si të penduar pa shpresë dhe me rrëfim të mëkatit, në çastin e përlules tonë, Ai është vetë bekimi që kemi kërkuar në shumë drejtime të tjera. Ai është paqja jonë; Ai është fuqia jonë; Ai është fitorja jonë; Ai është rizgjimi ynë. Nuk ka asgjë përtej Tij.

Pusi është i thellë dhe unë kërkoj
 Një gllënjë Uji të Jetës;
 Dhe asgjë nuk mund të plotësojë dëshirën e shpirtit tim
 Për një gllënjë Uji të Jetës.
 Derisa të afrohet Dikush, thirrjen do të dëgjojë,
 Ndhimues i njerëzve në kohën e tyre të nevojës,
 Dhe unë, duke besuar, gjej me të vërtetë
 Që *Krishti është Uji i Jetës.*

Megjithatë, sa shpesh ndodh e kundërta me të krishterët e sinqertë? Nuk do të harroj kurrë takimin në një konferencë në Alsas vite më parë dhe privilegjin që pata për të punuar me një drejtues afrikan, i shkolluar mirë në Zotin dhe zotërues i një dhuntie të rrallë, dhuntia e udhëheqjes gjallëruese. Zoti kishte punuar thellë, shumë ishin bindur dhe ndryshuar, dhe, pasi i ishin afruar Zotit Jezus me tërë atë që Ai u kishte treguar, ishin çliruar plot lavdi dhe po ktheheshin në shtëpi me “kupën e tyre që po derdhej” me lavdërime për Perëndinë. Një grup i vogël që kishte qenë në konferencë dhe që ishte bekuar si shumë të tjerë, na u afrua dhe na pyeti nëse do të flisnim ditën tjetër në takimin e tyre të lutjes për rizgjim në qytetin afër. Na thanë se ishin mbledhur dy a tri herë në javë për disa vite, duke u lutur për rizgjim dhe tani me siguri do të luteshin më tepër se kurrë për rizgjim. Vetëm para takimit situata na u bë e qartë. Ja ku ishin disa njerëz që kishin parë përsëri Jezusin, ishin bindur për mëkatet e tyre dhe ishin gjunjëzuar në këmbët e Tij dhe ishin mbushur përsëri me Të: dhe ata do të luteshin për rizgjim!

Kjo do të thoshte se ata kishin parë Jezusin vetëm si një mjet rizgjimi dhe jo si vetë Rizgjimin. Perëndia u kishte treguar atyre

me butësi përmes buzëve të atij drejtuesi afrikan që ata po bënin çka shumë njerëz bënë në kohën kur Zoti ynë Jezus u shfaq në fillim në skenën e Judesë. Ata po prisnin ende dhe po luteshin për ardhjen e Mesisë së tyre, kur Ai kishte qëndruar tërë kohën para tyre, i panjohur dhe i padallueshëm. Ndoshta Ai nuk plotësonte në atë kohë figurën e Mesisë që kishin në mendje, por sot Ai është në të djathtë të Madhërisë në Qiej, vetë Mesia. Në të njëjtën mënyrë ajo që bën Perëndia në zemrat tona me anë të bindjes dhe zbutjes, mund të mos plotësojë konceptin tradicional të rizgjimit; por nëse Jezusi ka ardhur përsëri në vendin qendror, ji i sigurt se është rizgjim; dhe kush e di se ku do të përfundojë kjo nëse ecim me Të?

Mund të shtrohet pyetja: a nuk duhet të lutemi, atëherë, për rizgjim? Përgjegjësia jonë e parë është të rizgjojmë veten dhe të kemi një dëshmi që kemi mbërritur në përfundim të përpjekjeve tona dhe që kemi gjetur vetë Jezusin si gjithçka që kemi nevojë. Pastaj ne dhe të tjerët në përbashkësi mund të lutemi që atë që Perëndia ka bërë në zemrat tona ta bëjë shumëfish edhe në zemrat e tjera. Ne nuk po lutemi, atëherë, për rizgjim si diçka që nuk ka ndodhur ende, por si Dikush që ka ardhur tashmë në zemrat tona. Rizgjimi ka filluar (dhe ka filluar edhe nëse Ai që rizgjon ka ardhur vetëm tek një zemër) dhe tani është vetëm çështje përhapjeje. Etja për jetën e re, e shfaqur vetëm në disa zemra, duhet të përhapet tani në zemrat e tjera dhe për këtë qëllim Perëndia do të përdorë dëshminë dhe gatishmërinë tonë për të paraqitur veten ashtu si lutjet tona.

Megjithatë lutje të tilla do të paraqiten nga ata që e dinë që kanë gjetur si Udhën ashtu edhe Përfundimin; përpjekja dhe tensioni

që karakterizon aq shumë lutjen tonë për rizgjim do të mungojnë dhe një vetëbesim e guxim i qetë do të zënë vendin e tyre.

A do të thotë kjo se ai që ka gjetur si Udhën ashtu edhe Përfundimin në Zotin Jezus ka arritur lartësitë e perëndishmërisë që mendon Perëndia për të? Në asnjë mënyrë! Ai është ende mëkatar; ai ka ende nevojë për gjakun e Jezusit; ai pendohet ende. Me të vërtetë ai do të pendohet më shpejt se kurrë, sepse pjesë e zbulimit të tij është se udha e pendimit është udha e vërtetimit të Zotit Jezus si gjithçka që ka. Atëherë, çfarë ka gjetur një njeri i tillë? Ai ka gjetur më në fund se ku ndodhet ari i vërtetë dhe ka hyrje të drejtpërdrejtë në atë minierë të çmuar, pra, Zotin Jezus.

Ai tani nuk tronditet apo shqetësohet nga njoftimet e “fatit” në vende të tjera, në këtë doktrinë, atë përvojë apo theksime të tjera. Dhe e çuditshmja është se pas tërë përpjekjeve të tij për të gjetur përgjigjen në shumë drejtime të tjera, ai është kthyer tek e njëjta minierë ku Perëndia e shpëtoi, atje ku mori shpengimin e Zotit Jezus. Tani ai duhet të shkojë përditë më thellë në atë vend: bindje më të thellë, pendim më të thellë, vetëmohim më të thellë, pastrim më të thellë, besim më të thellë dhe Ai do të gjejë jetën dhe mbushullinë e Zotit të Tij të gjallë aq sa ka nevojë.

Le të shohim Jezusin, atëherë, si Përfundimi dhe Udhë lehtësisht e kalueshme drejt atij Përfundimi: që të dyja të përkushtuara me anë të gjakut të Tij për njerëzit nevojtarë, të cilët nuk janë më të mirë se ne.

Jezus, Bariu, Bashkëshorti dhe Miku im.

Profeti, Prifti dhe Mbreti im,

Zoti, Jeta, Udhë dhe Përfundimi im:

Prano lavdërimin që të sjell.

Të shohim Jezusin: për të tjerët

Vetëm pasi kemi parë me të vërtetë Zotin Jezus si Përfundimi mund të themi se kemi mbërritur në fillim të jetës së vërtetë të krishterë që Perëndia ka parashikuar për ne. Ashtu siç e kemi parë, ai që më parë ishte Përfundimi shumë i largët, drejtësia, paqja me Perëndinë, shenjtëria dhe rizgjimi, për t'u arritur vetëm me anë të shumë përpjekjeve, tani bëhet fillimi për ne. Ne kemi gjetur se vetë Krishti është për ne tërë këto gjëra dhe ne kemi parë se gjaku i Tij i çmuar është udha lehtësisht e kalueshme drejt atij Përfundimi. Ne tani na jepet privilegji të fillojmë në Fund!

Atëherë, me çfarë ka të bëjë ky fillim i ri? Gati-gati nuk na duhet të bëjmë këtë pyetje. Çdo njeri që bën këtë zbulim të ri e di në mënyrë instiktive se ky lajm vlen edhe për të tjerët. Kur dëshmon për këtë kuptim të ri, ai jo vetëm po i jep lavdi Perëndisë, por po bën të mundur për të tjerët që të kenë të njëjtën jetë që po

shijon. Me të vërtetë përhapja e kësaj jete të re në Krishtin ndaj të tjerëve bën që rizgjimi të përhapet.

Ata që janë mësuar të funksionojnë nën ligj se sa në hir, mund të fillojnë të ndiejnë se janë më në fund mbi baza të njohura dhe do të presin të marrin nxitje rreth asaj që duhet të bëjnë për t'u dëshmuar të tjerëve, për të fituar njerëz për Krishtin, për të arritur të tjerët, etj.. Por jo, as këtu hiri nuk lëshon terren. Nuk ka për të ndodhur kurrë që hiri të përfundojë dhe duhet të zërë vend përsëri vetvetja dhe kjo vlen për atë që ne e quajmë shërbesa jonë, po ashtu edhe për çdo pjesë tjetër të jetës sonë të krishterë.

Nuk ka vend tjetër ku duhet të njohim Udhën e Hirit më mirë sesa në dhënien e kësaj Jete për të tjerët. Shërbesa jonë për të tjerët nuk vjen nga përpjekjet e sforcuara nga ana jonë për të jetuar për to, por duke parë Jezusin që bën një gjë të tillë dhe pastaj duke lënë veten në duart e Tij që të jemi vegla të hirit dhe fuqisë së Tij ndaj tyre. Kjo ishte mënyra se si Ai eci në marrëdhënien e Tij me Atin dhe është mënyra si duhet të ecim ne në marrëdhënien tonë me Të. Ai tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri” (Gjoni 5:19). Edhe ne, po ashtu, nuk mund të bëjmë gjë përveç asaj që shohim te Zoti Jezus. Nëse nuk shikojmë këtë, jemi të pashpresë dhe shërbesa jonë nuk është gjë tjetër veçse një përpjekje vetjake. Por nëse përpiqemi në fillim të shohim atë që po bën Zoti Jezus në një situatë të dhënë, atëherë mund të ecim me Të, ashtu siç ecte Biri me Atin. Dhe në atë bashkëpunim midis njeriut dhe Perëndisë lindin veprat e vërteta të Perëndisë. Ne nuk duhet të nisim gjë, por thjesht të dorëzojmë veten tek Ai për të qenë vegla

të asaj që nis Ai dhe të ecim para e t'i besojmë Atij të bëjë diçka të tillë përmes nesh.

Le ta pohojmë të vërtetën në mënyrë të thjeshtë dhe me guxim: Zoti Jezus jeton për të tjerët. Ashtu si hardhia që nuk jep frutat për të ushqyer veten, por për të ushqyer të tjerët, po kështu kjo Hardhi Hyjnore ka zgjedhur të jetë dhe të veprojë vetëm dhe gjithmonë për të tjerët. Ai bëri gjithçka për të tjerët. Kur zbriti nga qielli, e bëri për të tjerët. Kur dha jetën e Tij, e bëri për të tjerët. Edhe kur u ngjall prej së vdekurish, ishte për të shfajësuar të tjerët jo veten dhe për të vërtetuar se kush ishte (Romakëve 4:24). Për më tepër pozicioni që zë tani në qiell është për të tjerët, sepse lexojmë se Ai është futur “në vetë qiellin për të dalë tani përpara Perëndisë për ne” (Hebrenjve 9:24). Ne këndojmë “sipas pasurisë së Tij në lavdi”, por megjithëse i përkasin Atij, Ai i ruan ato pasuri për ne. Ati e ka ngjallur Birin e Tij dhe e ka caktuar shërbëtor të përhershëm ndaj të tjerëve, të tjerëve, të tjerëve; dhe unë dhe ti jemi ata të tjerët fajtorë e që nuk e meritojmë.

Ai jo vetëm është i tillë, por kjo përcakton qëllimin e Tij, pra, të përtërijë të tjerët te Perëndia dhe të vetja përmes shpengimit të Kryqit të Tij dhe veprimit të fuqishëm të Frymës së Tij të Shenjtë midis tyre. Kjo nuk është një ëndërr në sirtar për të, por një qëllim i caktuar Hyjnor, që përkrahet nga të gjitha burimet e qiellit dhe është i garantuar se do të realizohet. Dhe sot, në mbarë botën, shpenguar me çmimin e gjakut të Tij, Jezusi, Hardhia, po jep frytin e Tij për shërimin e kombeve dhe mëkatarët vdekatarë, ndërsa shijojnë atë fryt, jetojnë.

Megjithatë Zoti Jezus nuk është i vetëm në këtë mision. Ai tërheq njerëzit e shpenguar për bashkëpunim me Të në realizimin e

qëllimeve të Tij të lavdishme dhe ata bëhen shermendët e Tij në të cilët Ai jep fryt. Ashtu si shermendët nuk mund të bëjnë gjë vetëm pa Të, Hardhia nuk mund të japë fryt pa shermendët. Megjithatë shermendët nuk prodhojnë apo nisin frutin; kjo është vepra e Tij. Ata thjesht janë bartës të asaj që prodhon Ai, ndërsa jeton jetën e Tij në ta. Kjo është figura e saktë që Zoti Jezus na jep te Gjoni 15 rreth marrëdhënies sonë me Të kur thotë: “Unë jam hardhia, ju jeni shermendët.” Besimtari caktohet si shermend në Krishtin që vjen të banojë në të.

Ashtu si shermendi është i bashkuar me hardhinë,

Po kështu unë jam i bashkuar me Krishtin; e di që Ai është i imi!

Kjo do të thotë se besimtari është bërë pjesë e Atij që jeton dhe vepron vetëm për shpëtimin dhe bekimin e njerëzve dhe Ai zgjedh të japë frytin e Tij për ta në shermendë të tillë. Duke qenë të vetëdijshëm për dobësitë tona, ngushëllohemi me faktin se dimë që Ai është Hardhia! Mbushemi me guxim dhe autoritet, duke qenë pjesë e Tij, ndërsa ecim midis nevojtarëve e njerëzve të uritur: Ne jemi shermendët e Tij, pjesë e Tij, burimet e të cilit janë pa kufij për bekimin e këtyre njerëzve rreth nesh!

* * * * *

Le të shohim më nga afër këtë shëmbëlltyrë të Hardhisë dhe shermendëve, e cila ilustron ndoshta më qartë se çdo pjesë tjetër e Shkrimit bashkimin tonë me Zotin Jezus.

Ai fillon duke thënë: “Unë jam Hardhia e vërtetë.” Ndërtimi i fjalisë në greqisht i vë theks të veçantë fjalës “e vërtetë”. Është krejt e qartë që Zoti Jezus vë në kontrast veten me një hardhi

tjetër që nuk ishte hardhia e vërtetë, por një dështim. Dhiata e Vjetër është e mbushur me referime për këtë hardhi. Psalmisti thotë: “Ti çove jashtë Egjiptit një hardhi; i dëbove kombet dhe e mbolle. Ti e pastrove dheun para saj dhe ajo lëshoi rrënjë dhe e mbushi dheun”(Psalmi 80:8, 9). Kjo hardhi ishte Izraeli dhe synimi i Perëndisë për t’i nxjerrë nga Egjipti dhe për t’i mbjellë në vendin e tyre ishte që ata të jepnin fryt për kombet, që në ta tërë kombet e botës të mund të bekoheshin. Por ajo hardhi nuk e arriti atë qëllim të lartë, sepse ata i konsideruan privilegjet dhe bekimet e tyre vetëm për vete dhe braktisën Perëndinë e tyre dhe iu drejtuan idhujve.

Prandaj dëgjojmë Perëndinë që thotë: “Izraeli ishte një vresht i harlisur, që jepte fryt për veten e tij” (Hosea 10:1). Kishte shumë gjethe, por aspak fryt për Perëndinë apo njerëzit. Ai ankohet përsëri në një vend tjetër për Izraelin: “Megjithatë të kisha mbjellë si një vresht fisnik i tërë i cilësisë më të lartë; si ke ndryshuar, pra, ndaj meje në degë të degjeneruara vreshti të huaj?” (Jeremia 2:21).

Por pjesa më dramatike rreth dështimit të kësaj hardhie të Dhiatës së Vjetër është kënga e bukur e vreshtarit tek Isaia 5:

“I dashuri im kishte një vresht mbi një kodrinë shumë pjellore. E rrethoi me një gardh, hoqi gurët, mbolli hardhi të cilësisë më të mirë, ndërtoi në mes një kullë dhe bëri një trokull. Ai priste që të prodhonte rrush të mirë, kurse prodhoi rrush të egër. Kështu, pra, o banorë të Jeruzalemit dhe njerëz të Judës, gjykoni midis meje dhe vreshtit tim. Çfarë mund t’i kisha bërë vreshtit tim që nuk ia kam bërë? Pse, ndërsa unë prisja të më jepte rrush të mirë, ajo më dha rrush të egër?”

Sa shëmbëlltyrë e bukur që është, jo vetëm për Izraelin, por edhe për ne! Çfarë tjetër mund të kishte bërë Perëndia për ne që nuk e ka bërë tashmë? Shumë prej nesh mund të hedhin vështirimin pas tek edukimi i mirë dhe i perëndishëm, kur nuk kemi kaluar atë që ka shkatërruar jetët e të tjerëve. Pastaj ka ardhur koha kur, pasi dëgjuam mesazhin e hirit, pranuan Jezu Krishtin si Shpëtimtarin tonë. Ato ditë u pasuan nga privilegje e bekime të mrekullueshme që nuk i patën të tjerët. Ne jemi mësuar, ndoshta, nga mësues të mbështetur mirë në Shkrim; kemi shijuar përbashkësinë e shenjtoreve të tjerë; një fushë shërbese të lënë gati në dorë dhe Perëndia ka shtënë bekime të panumërta në prehrin tonë.

Nuk na ka munguar as vëmendja vetjake e Vreshtarit, sepse Ai erdhi te ne për të na krasitur dhe për të na shëruar. Perëndia mund të na pyeste me guxim, sipas shkallëve të ndryshme: “Çfarë mund t’i kisha bërë vreshtit tim që nuk ia kam bërë?” E megjithatë, kur kërkoi rrush: frytin e Frymës, që do t’i sillte Atij lavde dhe do të bekonte të tjerët, prodhuam vetëm rrush të egër e të hidhur; veprat e shëmtuara të mishit. Shiko përsëri veprat që shumë shpesh janë të vetmet që Perëndia ka marrë nga ne. “Dhe veprat e mishit janë zbuluar dhe janë:

kurorëshkelja,
 kurvëria,
 ndyrësia,
 shthurja,
 idhujtaria,
 magjia,
 armiqësimi,
 grindjet,

xhelozitë,
 mëritë,
 zënkat,
 përçarjet,
 tarafet,
 smira,
 vrasjet,
 të dehurit,
 grykësia dhe gjëra të ngjashme me këto” (Galatasve 5:9-21).

Këtu gjen gjithçka që është e thartë dhe e dëmshme; nga papastërtitë seksuale te xhelozia dhe një frymë përçarëse, por asgjë për Perëndinë dhe njeriun. Ky është fryti që u kemi ofruar atyre në shtëpi, në punë dhe madje në kishë. Dhe tërë kjo është prodhuar në një hardhi të cilës Perëndia i ka dhënë me bujari shumë privilegje dhe shumë përkujdesje. Dhe, e habitshme të thuhet, kjo ka qenë situata, edhe kur jemi betuar se do të jetë ndryshe dhe jemi përpjekur të jetë ndryshe.

Atëherë, pse duhet të jetë kjo përvoja jonë? Pse ka qenë kështu gjendja e Izraelit, hardhisë së Perëndisë në Dhiatën e Vjetër? Arsyeja e thjeshtë ishte se Izraeli ishte hardhia dhe për aq kohë sa Izraeli ishte hardhia, nuk mund të prodhonte fryt tjetër veç këtyre, sepse një fryt i tillë është karakteristikë e natyrës së rënë njerëzore, e cila ka veten si qendër. Nëse natyra njerëzore do të ishte ndryshuar për të prodhuar rrush të ëmbël, kjo do të shihej në rastin e Izraelit, sepse asnjë hardhi nuk ka marrë aq shumë nga Perëndia sa ai. Por me anë të dështimit të Izraelit u tregua paaftësia e plotë e njeriut për të qenë hardhi që prodhon fryt për Perëndinë.

Kjo, pra, është arsyeja e dështimit tonë. Ne jemi përpjekur të jemi thjesht hardhia; jemi përpjekur të gjejmë shenjtërinë dhe dashurinë për të tjerët në veten tonë dhe nga vetja jonë, gjë për të cilën Shkrimi nuk na nxit kurrë që të shpresojmë ta gjejmë atje. Kemi zbuluar atë që zbuloi Pali shumë kohë para nesh, kur tha: “Në fakt unë e di se në mua, domethënë në mishin tim, nuk banon asgjë e mirë” (Romakëve 7:18). Dikush tjetër që bëri të njëjtin zbulim u lut: “O Perëndi, më fal për të keqen që bëj duke qenë vetvetja.”

Kjo, atëherë, ishte hardhia që Zoti Jezus e krahasoi me veten. Prandaj Ai thirri, duke qëndruar në mes të rrënojave të hardhisë që kishte qenë një brengë e madhe për Perëndinë: “Unë jam Hardhia e vërtetë.” Njësoj sikur të kishte thënë: “Koha e njeriut për të qenë hardhia ka marrë fund. Gjykimi i Perëndisë ndaj tij si hardhi duhet të plotësohet në trupin Tim, mbi një Pemë. Që tani e tutje Unë jam Hardhia. Në Mua do të gjendet tani fryti i Perëndisë dhe në askënd tjetër.” Kuptuar drejt ky është lajmi më i mirë që mund të merrnim. Perëndia nuk pret më prej nesh të jemi hardhia. Ne as që duhet ta provojmë. Përgjegjësia për të dhënë fryt nuk është më e jona. Perëndia ka Hardhinë e Tij të vërtetë, Zotin Jezus të ngjallur, i cili është plotësisht i aftë të japë çdo lloj fryti që kërkon Perëndia nga të tjerët dhe për të përmbushur tërë qëllimet e Hirit të Tij për njerëzit.

Po ne? Ku fillon roli ynë? Thjesht si shermendë në Të, në Hardhi. Ne nuk prodhojmë fryt, por thjesht bartim atë që prodhon Ai, ndërsa e lejojmë Atë të jetojë në ne. Kjo u jep një kuptim të ri fjalëve të Palit: “Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua” (Galatasve 2:20). Kemi një

Pal këtu që u kryqëzua me Krishtin dhe një Pal që rron ende. Për cilin Pal bëhet fjalë? Pali që u kryqëzua me Krishtin ishte Pali hardhia, njeriu që u përpoq më kot të bënte më të mirën. Pali që rron ende ishte Pali, shermendi, njeriu që la mënjanë vetëbesimin e tij dhe gjeti varësinë në Zotin e tij. Dhe në Palin, shermendin, Zoti Jezus jetoi përsëri jetën e Tij, sepse ai vazhdon të thotë menjëherë: “dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua”, ashtu si hardhia me limfën e saj i jep jetë shermendit. Jezusi u bë për Të Hardhia, burimi i tërë fryteve që u panë në jetën dhe shërbesën e tij.

* * * * *

Ne tani mbërrijmë në një zbatim praktik të këtij mësimi në përvojën tonë të përditshme.

Është e mundur për secilin prej nesh, në çdo kohë, të hamendësojmë pozicionin e hardhisë, shpesh në mënyrë të pavetëdijshme. E nisim ditën sikur të ishte dita *jonë* dhe bëjmë planet *tona* për ditën *tonë* dhe synojmë plotësisht të bëjmë më të mirën për Zotin. Përgjegjësia dhe drejtimi është me të vërtetë në dorën tonë dhe ne jemi bërë me dinakëri hardhia. Por ngaqë është dita *jonë* dhe ne jemi hardhia, gjërat marrin për keq shumë shpejt. Njerëzit dhe rrethanat prishin programin tonë dhe ndërhyjnë tek ajo që duam të bëjmë dhe ka një reagim ngurtësie, irritimi dhe hatërbetjeje në zemrat tona dhe shpesh kundërshtim të ashpër në buzët tona. Vetë përgjegjësia për t’u përpjekur për të qenë hardhia na sjell tension dhe ai çon gjithmonë në mëkat të mëtejshëm. Nëse na ngarkohet përgjegjësia e një shërbesë të veçantë të krishterë, tensioni dhe reagimet tona janë edhe më të këqija dhe ne mund

t'i futemi asaj shërbese pa i quajtur ato mëkate. Nuk është për t'u çuditur që kthehemi të hutuar dhe të mundur.

Megjithatë udha e pendimit është e hapur për ne. Hardhia jonë e vërtetë, vetë Jezusi, është lidhur, ashtu si një hardhi e zakonshme, me një dru, drurin e Kalvarit. Ai na fton të kthehemi tek ai të penduar dhe të rrëfejme burimin e këtyre gjërave si përpjekja jonë për të qenë vetë hardhia, duke marrë prej duarve të Tij faljen dhe pastrimin. Ai bëhet menjëherë për ne Hardhia dhe ne bëhemi shermendët që qëndrojmë në Të. Dhe në vend të dështimit kemi frytet e Frymës, produkte të jetës dhe natyrës së Tij. Sa stoli rrushi të çmuar që janë, të gjitha për bekimin e të tjerëve dhe të gjitha karakteristika të Tij! Çfarë kontrasti me veprat e mishit, karakteristikë e jona! “Por fryti i Frymës është:

dashuria,
gëzimi,
paqja,
durimi,
mirëdashja,
mirësia,
besimi,
zemërbutësia,
vetëkontrolli” (Galatasve 5:22, 23).

Për shkak se Shkrimi flet për frytin (në njëjës) e Frymës në vend të fryteve të Frymës, duket se tërë ato janë përbërës të frytit të parë që përmendet, fryti gjithëpërfshirës i dashurisë; dashuria e Tij për të tjerët.

Megjithatë udha e fitores është gjithmonë me anë të pendimit. Jezusi nuk mund të jetë Hardhia për ne nëse nuk pendohemi nga

veprat e mishit ashtu siç na i ka treguar Perëndia. Një përpjekje e thjeshtë për t'i besuar Atij tërësisht dhe për pushuar në Të, pa një pranim të mëkatit nëse ka, nuk ka kurrë fitore, fitore të Tij. Vetëm Ai është Hardhia për mua, ndërsa pendothem për përpjekjen për të qenë vetë hardhia. Vetëm kur pendothem për mungesë të dashurisë, kam dashurinë e Tij; vetëm kur rrëfej shqetësimin tim dhe mungesën e paqes, kam paqen e Tij; vetëm kur rrëfej padurimin, kam durimin e Tij; vetëm kur rrëfej hatërmbetjen, kam butësinë e Tij, dhe kështu me radhë.

Për më tepër, kur e duam që Ai të jetë Hardhia dhe ne shermendët, shpëtimi i Tij i qëllimshëm dhe bekimi për jetët e të tjerëve fillon të veprojë. Gjërat që ndodhin janë gjëra të mrekullueshme. Duke qenë Ai që është, nuk mund të ndodhë ndryshe. Duke qenë një Zot i mrekullueshëm, gjërat e mrekullueshme janë thjesht normale për Të. Ai nuk ka nevojë që ne ta bindim të shpëtojë dhe gjallërojë të tjerët. Kjo është vepra e Tij. Ai nuk fillon të veprojë vetëm kur lutemi dhe besojmë. Ai vepron kështu tërë kohën, vetëm se ne nuk kemi qenë të lidhur me Të. Por kur fillojmë të lutemi dhe (më e rëndësishme se lutja), kur fillojmë të besojmë, ne përfshihemi në qëllimet në të cilat është angazhuar tashmë dhe bëhemi shermendët në të cilët mbarten frytet e Tij. Shkalla për të patur këtë përvojë është thjesht sipas shkallës që presim prej Tij.

* * * * *

Së fundi na del pyetja. Cila është pjesa jonë si shermendë nëse fryti i Tij duhet të mbartet nga ne dhe qëllimet e Tij të përmbushen përmes nesh?

Së pari, ne duhet të shohim, me anë të besimit, Jezusin si Hardhia, Ai që është dashuri për të tjerët dhe që vepron për të realizuar qëllimet e Tij të hirit ndaj tyre në fuqinë e burimeve të Tij të pakufijshme. Ai nuk humbet kurrë, nuk shkurajohet kurrë, nuk mposhtet kurrë dhe Ai është Hardhia jonë! Dobësia dhe boshllëku ynë nuk është pengesë për Të; me të vërtetë i lë Atij më tepër vend për të vërtetuar se çfarë mund të bëjë. Pamja e Tij e mrekullueshme na mbush sytë! Guximi, besimi dhe siguria lulëzojnë në zemrat tona si rezultat natyral. Ndërsa bëhemi fitimtarë në frymë, beteja fitohet para se të fillojë dhe frytet e Tij thjesht sa duhet të shfaqen.

Së dyti, duhet të ekzistojë gatishmëria për të qenë të përvullur dhe të jemi të disponueshëm për Të si shermend. Shermendi nuk ka jetë të vetën. Ai ekziston vetëm për të mbartur frutin e Hardhisë. Po kështu duhet të ndodhë me ne në marrëdhënien tonë me Zotin Jezus. Sa beteje të madhe ka shpesh në zemrat tona midis egoizmit dhe interesave personale! Shumë shpesh nuk jemi të disponueshëm për Të, sepse jemi kthyer tek uni ynë egoist.

Por uni ynë duhet të dorëzohet nëse duhet të jemi të disponueshëm për Të si shermendi i Tij. Dhe jo thjesht në një dorëzim gjithëpërfshirës që bëhet në një çast solemn përkushtimi, por vazhdimisht ndërsa dalin gjërat dhe ndërsa Ai merret me ne. Kjo do të përfshijë një mohim të vazhdueshëm të vetes dhe i të drejtave dhe dëshirave të saj; vetëm në këtë mënyrë Zoti Jezus jep frytin e Tij te shermendët.

Një histori do të ilustronjë këtë pikë. Po udhëtoja me tren për të zhvilluar disa takime. M'u desh të ndërroja trenat dy herë

para se të shkoja në destinacion. Në pjesën e parë të udhëtimit isha i zhytur në gazetën time dhe, megjithëse isha i vetëdijshëm për Zërin e hollë që më thoshte që duhet të tregoja dhembshuri ndaj të tjerëve në kabinën time, nuk isha gati të lija mënjane gazetën. Nuk isha i disponueshëm për Hardhinë. Në pjesën e dytë të udhëtimit tim isha i zënë me përgatitjen e mesazhit për takimin në të cilin do të predikoja. Përsëri Zëri i hollë më tha që duhet të tregoja dhembshuri për të tjerët rreth meje. Por unë isha i tensionuar dhe plot ankth për takimin që më priste dhe mendova se duhet të vazhdoja. Përsëri nuk isha i disponueshëm.

Por ndërsa po i afrohesha pjesës së tretë të udhëtimit, Zoti Jezus më ndërpreu dhe më në fund i tregova Zotit Jezus për gatishmërinë time si shermendi i Tij. Kabina në të cilën u futa tani ishte bosh dhe pyeta veten nëse Perëndia më kishte folur vërtetë. Shumë shpejt hyri një burrë dhe vazhdoi të ishte pasagjeri i vetëm me mua deri në fund të udhëtimit. Biseda u kthye shpejt tek gjërat frymërore dhe te nevojat e tij për Zotin Jezus.

Ai pati me të vërtetë një zemër të përgatitur. Pesë minuta para se të mbërrinim në stacion ai e pranoi Atë si Shpëtimtarin e Tij personal atje në tren dhe letrat prej tij kanë treguar që prej asaj kohe që Perëndia bëri një vepër në zemrën e tij atë ditë. Ajo përvojë më dha një vizion tjetër të ri të Zotit tim, i cili më duhej në atë kohë. Një besim i ri në Të lindi në zemrën time dhe në ditët që pasuan pashë se si Zoti Jezus solli rizgjim dhe shpëtim ndaj një kishe në një mënyrë të tillë që nuk e kisha parë më parë.

Kjo Hardhi e bekuar ka dhembshuri dhe preket nga nevojat e njerëzve, por ne jemi egoistë dhe të shkujdesur. Kjo Hardhi

ekziston vetëm për të tjerët, por ne jemi egoistë. Kjo Hardhi është tërësisht e mjaftueshme për të plotësuar qëllimet e Tij të dashurisë ndaj njerëzve, por ne jemi mosbesues dhe nuk jemi të disponueshëm. Zoti ktheftë shikimin ndaj nesh dhe na përlutë në mënyrë që ne të dëshirojmë të jemi të disponueshëm ndaj Tij si shermendët e Tij!

* * * * *

Tani jemi në gjendje të marrim në konsideratë domethënien e fjalës, të cilën Zoti Jezus e përdori për të përshkruar pjesën tonë në këtë jetë. Ai tha: “Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju” (Gjoni 15:4). Bëmë mirë që e ruajtëm këtë fjalë për në fund, sepse është mbajtur me të madhe në mendimet e besimtarëve të ndershëm dhe hulumtues. Është thënë shpesh: “Sekreti është të qëndrojmë.” Por nuk është ashtu, sepse e bën sekretin të qëndrojë në diçka që bëjmë ne dhe kjo mund të çojë vetëm në një formë tjetër të përpjekjes, përpjekjes për të qëndruar. Sekreti qëndron me të vërtetë tek Hardhia dhe bekimi vjen kur e konsiderojmë Atë si të tillë: dhe ndërsa e shohim, para se ta kuptojmë, ne jemi duke qëndruar!

Fjala “qëndroj” do të thotë thjesht “banoj”, “rri” ose “vazhdoj”. Perëndia na ka vendosur në Birin e Tij, na ka bashkuar me Të si shermendi me Hardhinë. Le të qëndrojmë atje, të banojmë atje, të vazhdojmë atje, të rrimë atje, në Të. Nëse bëjmë këtë, atëherë Ai na premtton nga ana e Tij të banojë, qëndrojë dhe rrijë në ne. “Qëndroni në mua” është kushti që duhet të përmbushim. “Unë do të qëndroj në ju” është premtimi që do të përmbushë Ai. Është njësoj sikur të thoshte: “Nëse do të qëndroni në Mua, unë do të

qëndroj në ju.” Dhe kur Ai jeton përsëri jetën e Tij në ne, fryti dhe fitorja e Tij shfaqen, sepse Ai nuk dështon kurrë.

Me çfarë, pra, ka të bëjë qëndrimi në Krishtin? Fjala duhet të interpretohet duke pasur parasysh tërë atë që kemi thënë për Jezusin, si Hardhi. Së pari, ka të bëjë me gatishmërinë për t'u penduar menjëherë sa herë që mëkatojmë, ngaqë kemi marrë pozicionin e hardhisë. Kjo na vendos vazhdimisht në pozicionin e duhur si shermendë. Së dyti, do të thotë ta shikojmë vazhdimisht Jezusin si Hardhia, të gjallë dhe veprues për të tjerët në pushtetin e burimeve të Tij të pakufizuara. Pastaj është besimi i vazhdueshëm që llogaritet në bashkimin e tij me këtë Hardhi të çmuar. Një besim i tillë nuk kërkon të bashkohemi me Të, por ka marrë pozicionin që është bashkuar tashmë dhe e lavdëron Atë për jetën e Tij që është bërë e jona. Pas kësaj vjen thyerja e zemrës që ia jep vazhdimisht të drejtat dhe interesat Jezusit, që të jetë i disponueshëm për Të si shermendi i Tij për bekimin e të tjerëve. Së fundi, mbetet vërshimi i dashurisë ndaj të tjerëve, jo vetëm me fjalë, por edhe me vepra. Ndërsa fillojmë të vërshojmë dashurinë, Ai vërshon dashurinë e Tij ndaj nesh. Por nëse nuk fillojmë këtë, Ai nuk mund të vërshojë të Tijën. Vetëm kur fillojmë të hapim tapën dhe të fillojmë të shtiem ujë, uji i freskët derdhet në enë. Kjo e fundit është përkufizimi i vetëm te Gjoni 15 që vetë Jezusi jep për qëndrimin dhe prandaj duhet të përfshijë çdo pjesë tjetër. Ai tha: “Po të zbatoni urdhërimet e mia, do të qëndroni në dashurinë time... Ky është urdhërimi im: ta doni njëri-tjetrin, ashtu si unë ju kam dashur juve.”

Megjithatë le të përqipemi të mos e bëjmë këtë si formulë: e para, e dyta dhe e treta. Thjesht të shohim Jezusin si Hardhia dhe

veten si pjesë e Tij dhe të jemi të gatshëm të jemi shermendët e Tij për të tjerët. Vetëm atëherë Ai, Hardhia e mrekullueshme, e gjallë dhe plot hir, do të jetojë përsëri jetën e Tij në ne, duke dhënë frytet e Tij për njerëzit dhe duke bërë çudira për ta.

Të shohësh Jezusin, atëherë, është përgjigjja këtu ashtu si për çdo aspekt tjetër të jetës sonë të krishterë.

“Zotëri, duam të shohim Jezusin.”

Shënime

¹ Fjala “Ai” është me shkronja të pjerrëta në Versionin e Autorizuar (King James), që do të thotë se nuk është në greqisht dhe mund të hiqet. Kjo e nxjerr shumë në pah emrin: “Unë jam.”

² Është për të ardhur keq që Versioni i Autorizuar lë shumë në hije përdorimin e emrit “Jahve” duke përdorur pothuajse gjithmonë fjalën “Zot” në përkthim: duke përdorur pa dyshim traditën judaike që emri Jahve ishte shumë i shenjtë për t’u shkruar. Megjithatë versioni na ndihmon duke vënë fjalën “ZOT” me shkronja të mëdha sa herë që shfaqet emri Jahve në origjinal. E njëjta gjë vlen sa herë që fjala “Perëndia” shqiptohet me shkronja të mëdha PERËNDIA. Kontrollojeni vetë.

³ Katër që mbeten janë: Zanafilla 22:14 (Jahve-Jireh, Unë jam Zoti që siguron); Eksodi 15:26 (Jahve-Rafa, Unë jam Ai që shëron); Psalmi 23:1 (Jahve-Raa, Unë jam bariu yt); Ezekieli 48:35 (Jahve-Shama, Unë jam Ai që është atje, ose që është i pranishëm). Në disa raste Versioni i Autorizuar nuk jep emrin hebraik, por thjesht përkthimin në anglisht.

⁴ Në fakt emri “Jezus” është forma greke e emrit hebraik “Jehoshua”. Shkronjat e para të këtij emrin “Je” janë shkurtim i emrit “Jehova” dhe lidhen me emrin hebraik që do të thotë “shpëtim” për të formuar emrin e plotë “Jahve është shpëtim”. Joshua është një shkurtim i mëtejshëm i emrit Jehoshua. Prandaj Jehoshua, Joshua dhe Jezus janë i njëjti emër, dy të parët janë forma hebraike dhe i fundit është përshtatja në greqisht.

⁵ Versioni i Rishikuar e paraqet “këtë Udhë” edhe më qartë në këto vargje sesa Versioni i Autorizuar.

⁶*Captivated by Christ (Të magjepsur nga Krishti)*, Botuar nga Christian Literature Crusade, SHBA.

⁷ J. B. Phillips te *Letra kishave të reja*.

CIP Katalogimi në botim BK Tiranë

Hession, Roy

Ne do të shohim Jezusin / Roy & Revel Hession; përkth.

Lefter Roko; red. Vilma Dina. – Tiranë: Vernon, 2018

128 f.; 14.2 x 20 cm.

Tit. origj.: We would see Jesus

ISBN 978-9928-104-78-6

I.Hession, Revel

1.Feja kristiane 2. Zoti 3. Jezu Krishti 4. Besimi

27 -31

27 -184.3

